

Úvod do Informatiky (FI: IB000)

Doc. RNDr. Petr Hliněný, Ph.D.

hlineny@fi.muni.cz

15. března 2010

Obsažný a dobře přístupný úvod do nezbytných formálních matematických základů moderní informatiky, doplněný řadou interaktivních cvičení v IS MU.

Výukový text pro předmět IB000 na FI MU od roku 2006, vycházející z původních přednáškových slidů prof. Antonína Kučery z roku 2005.

0.1 O tomto textu a jeho studiu

Vážení čtenáři,

dostává se vám do rukou výukový text Úvodu do Informatiky, který je primárně určený pro studenty stejnojmenného předmětu na FI MU Brno. Seznamuje čtenáře s několika formálními matematickými oblastmi důležitými pro úspěšné studium moderní informatiky.

Náš text svým obsahem navazuje na původní slidy předmětu IB000 sepsané A. Kučerou do roku 2005, je však výrazně rozšířený o volný text a komentáře. Mimo textu samotného (jak jej zde vidíte) jsou z téhož zdroje vytvářeny i přednáškové slidy předmětu, které najdete například v IS MU. Slidy však pochopitelně obsahují jen část textu a jsou jinak formátovány.

Učební text je psán strukturovaným matematickým přístupem, s velkým důrazem na přesnost a formalitu vyjadřování v nutných partiích. Na druhou stranu jsou strohá matematická vyjádření pokud možno doplněna obsáhlými neformálními komentáři, které mají studentům ulehčit pochopení látky. V žádném případě však čtenáři nemají zaměňovat neformální komentáře za matematické definice – v případě nejasností vždy platí to, co přesně říká formální definice.

Interaktivní osnova

<http://is.muni.cz/el/1433/podzim2010/IB000/index.qwarp>

The screenshot shows a web page titled "IB000, Úvod do informatiky, jaro 2008". It features a navigation bar with options like "Editovat", "Zobrazit osnovu podle aktuálního doporučení učitele", "IB000", and "Nápověda". Below the title, there is a list of resources:

- Oficiální učební text IB000 (verze od 2007)
- Oficiální učební text IB000 (verze od 2007, černobíle)
- Slidy po lekcích: Zde jsou jednotlivé slidy lekcí tak, jak jsou promítané na přednáškách (ale bez pauz, uvnitř stránek). Můžete si je tisknout a na přednáškách do nich dělat poznámky, ale pro prosté vytištění textu k učení si vezměte celý učební text!
- Studenti jsou povinni pravidelně číst aktuální na web stránce učitele předmětu. Dozvíte se tam například o mimořádnostech ve výuce, plánované termíny testů a podobně...
- Dále, jelikož nejsou učebnová cvičení, veškeré nejasnosti ve vykládané látce, cvičebních příkladech nebo výsledcích testů se nejprve řeší na Diskusním fóru předmětu FI:IB000, kde určení cvičící budou promptně odpovídat. (Na samostatné emailové dotazy týkající se obecných otázek nebude odpovídáno, neboť to nic nepřináší ostatním studentům.)
- Web stránka aktualit předmětu
- Diskusní fórum předmětu FI:IB000 (Nové příspěvky: žádné)
- Organizace studia a zkoušek (Učitel doporučuje studovat od 7. 2. 2008 do 4. 4. 2008 23:59)
- Lekce 1: Základní formalismy, Důkaz a Algoritmus (Učitel doporučuje studovat od 18. 2. 2008 do 27. 2. 2008 23:59)

Nedílnou součástí celého výukového textu jsou interaktivní osnova předmětu IB000 v IS MU a z ní odkazované online odpovědníky sloužící k procvičování probrané látky na jednoduchých i složitějších příkladech. To je také důvod, proč tento text obsahuje jen velmi málo příkladů k probírané látce; od každého studenta očekáváme, že si látku *bude procvičovat online na zmíněných odpovědnících*, obsahujících až tisíce příkladů desítek typů. (K praktickému pochopení přednesených znalostí i k jejich budoucím aplikacím je takové procvičení nezbytné!) V návaznosti na tyto odpovědníky doporučujeme studentům diskutovat o probírané látce a svých (ne)úspěších s cvičícími předmětu na předmětovém diskusním fóru v IS.

Mnoho zdarů!

Obsah

0.1	O tomto textu a jeho studiu	ii
1	Základní formalismy: Důkaz a Algoritmus	1
1.1	Úvod do matematického dokazování	1
1.2	Význam matematických vět	2
1.3	Struktura matematických vět a důkazů	3
1.4	Formální popis algoritmu	4
2	Důkazové techniky, Indukce	7
2.1	Přehled základních důkazových technik	7
2.2	Věty typu „tehdy a jen tehdy“	9
2.3	Matematická indukce	9
2.4	Komentáře k matematické indukci	11
3	Množiny, Relace a Funkce	14
3.1	Pojem množiny	14
3.2	Množinové operace	15
3.3	Porovnávání a určení množin	17
3.4	Relace a funkce mezi (nad) množinami	19
3.5	Posloupnosti a rekurentní vztahy	20
4	Binární relace, Ekvivalence	22
4.1	Reprezentace konečných relací	22
4.2	Vlastnosti binárních relací	23
4.3	Relace ekvivalence	25
4.4	Rozklady a jejich vztah k ekvivalencím	25
5	Uspořádané množiny, Uzávěry	28
5.1	Uspořádané množiny	28
5.2	Další pojmy uspořádaných množin	29
5.3	Hasseovské diagramy	31
5.4	Uzávěry relací	32
6	Skládání relací a funkcí	34
6.1	Vlastnosti funkcí	34
6.2	Inverzní relace a skládání relací	34
6.3	Skládání relací „v praxi“	35
6.4	Skládání funkcí, permutace	37
6.5	Induktivní definice množin a funkcí	39
7	Jemný úvod do Logiky	42
7.1	Výroky v „přirozené“ podobě	42
7.2	(Formální) výroková logika	43
7.3	Jak správně „znegovat formuli“?	45
7.4	Predikátová logika, kvantifikace	46

8	Dokazování vlastností algoritmů	50
8.1	O „správnosti“ programů	50
8.2	Jednoduché indukční dokazování	50
8.3	Algoritmy pro relace	52
8.4	Zajímavé algoritmy aritmetiky	54
9	Jednoduchý deklarativní jazyk	56
9.1	Popis jednoduchého deklarativního jazyka	56
9.2	Formalizace pojmu „výpočet“	58
9.3	Příklady výpočtů a důkazů	60
10	Důkazové postupy pro algoritmy	62
10.1	Technika „fixace parametru“	62
10.2	Technika „indukce k součtu parametrů“	62
10.3	Technika „zesílení dokazovaného tvrzení“	64
10.4	Dva dobře známé školní algoritmy	65
11	Nekonečné množiny a zastavení algoritmu	68
11.1	O kardinalitě a nekonečných množinách	68
11.2	Algoritmická neřešitelnost problému zastavení	70
12	Délka výpočtu algoritmu	72
12.1	O významu délky výpočtu algoritmu	72
12.2	Asymptotické značení a odhady funkcí	73
12.3	Rekurentní odhady	74

1 Základní formalismy: Důkaz a Algoritmus

Úvod

Začněme nejprve několika obecnými poznámkami ke smyslu a směřování celého našeho předmětu: Jak sami poznáte, studium informatiky neznamená jen „naučit se nějaký programovací jazyk“, nýbrž zahrnuje celý soubor dalších relevantních předmětů, mezi nimiž najdeme i matematicko–teoretické (formální) základy moderní informatiky. Právě odborný nadhled nad celou informatikou včetně nezbytné formální teorie nejspíše odliší „řadového programátora“, kterých jsou dnes spousty i bez VŠ vzdělání, od skutečného a mnohem lépe placeného počítačového experta.

A na tomto místě nyní přichází náš předmět Úvod do Informatiky, který (i přes svůj nepříliš obsažný název) vás právě na studium těchto formálních základů moderní informatiky připraví. Tak se do toho studia s chutí dejte. . .

Cíle

Prvním cílem této lekce je formálně rozebrať struktury matematických tvrzení (vět) a jejich formálních důkazů. V druhém sledu se naučíme obdobným způsobem formálně přesně zapisovat postupy, čili algoritmy.

1.1 Úvod do matematického dokazování

Matematika (a tudíž i teoretická informatika jako její součást) se vyznačuje **velmi přísnými** formálními požadavky na korektnost argumentace. Takto korektně postavená argumentace vede od přijatých předpokladů v elementárních krocích směrem k požadovanému závěru (a nikdy ne naopak!).

Definice 1.1. *Matematický důkaz* .

Uvažme matematickou *větu* (neboli tvrzení) tvaru

„Jestliže platí předpoklady, pak platí závěr“.

Důkaz této věty je konečná posloupnost tvrzení, kde

- každé tvrzení je buď
 - * *předpoklad*, nebo
 - * obecně přijatá „pravda“ – *axiom*, nebo
 - * plyne z předchozích a dříve dokázaných tvrzení podle nějakého „akceptovaného“ logického principu – *odvozovacího pravidla*;
- poslední tvrzení je *závěr*.

Komentář: O potřebné úrovni formality matematických důkazů a o běžných důkazových technikách se dozvíme dále v této a příští lekci. . .

Nyní si prostě celou problematiku uvedeme názornými příklady.

Příklad 1.2. Uvažujme následující matematické tvrzení (které jistě už znáte).

Věta. Jestliže x je součtem dvou lichých čísel, pak x je sudé.

Poznámka pro připomenutí:

- *Sudé* číslo je celé číslo dělitelné 2, tj. tvaru $2k$.
- *Liché* číslo je celé číslo nedělitelné 2, tj. tvaru $2k + 1$.

Důkaz postupuje v následujících **formálních krocích**:

tvrzení	zdůvodnění
1) $a = 2k + 1, k$ celé	předpoklad
2) $b = 2l + 1, l$ celé	předpoklad
3) $x = a + b = 2k + 2l + 1 + 1$	1,2) a komutativita sčítání (axiom)
4) $x = 2(k + l) + 2 \cdot 1$	3) a distributivnost násobení
5) $x = 2(k + l + 1)$	4) a opět distributivnost násobení
6) $x = 2m, m$ celé	5) a $m = k + l + 1$ je celé číslo (axiom) □

Příklad 1.3. Dokažte následující tvrzení:

Věta. Jestliže x a y jsou racionální čísla pro která platí $x < y$, pak existuje racionální číslo z pro které platí $x < z < y$.

Důkaz po krocích (s již trochu méně formálním zápisem) zní:

- Necht' $z = \frac{x+y}{2} = x + \frac{y-x}{2} = y - \frac{y-x}{2}$.
- Číslo z je racionální, neboť x a y jsou racionální.
- Platí $z > x$, neboť $\frac{y-x}{2} > 0$.
- Dále platí $z < y$, opět neboť $\frac{y-x}{2} > 0$.
- Celkem $x < z < y$. □

Poznámka. Alternativní formulace Věty z Příkladu 1.3 mohou znít:

- Pro každé $x, y \in \mathbb{Q}$, kde $x < y$, existuje $z \in \mathbb{Q}$ takové, že $x < z < y$.
- Množina racionálních čísel je hustá.

1.2 Význam matematických vět

První krok formálního důkazu je uvědomit si, *co říká věta*, která se má dokázat; tedy co je *předpoklad* a co *závěr* dokazovaného tvrzení. **Pravdivost** takového tvrzení pak je třeba chápat v následujícím významu:

*Pro každou situaci, ve které jsou splněny všechny předpoklady,
je platný i závěr tvrzení.*

Komentář: Příklady běžné formulace matematických vět:

- * Konečná množina má konečně mnoho podmnožin.
- * $\sin^2(\alpha) + \cos^2(\alpha) = 1$.

* Graf je rovinný jestliže neobsahuje podrozdělení K_5 nebo $K_{3,3}$.

Často nám k lepšímu pochopení toho, co je třeba dokázat, pomůže pouhé rozepsání definic pojmů, které se v dané větě vyskytují.

Všimněte si také, jaký je správný logický význam matematického tvrzení vysloveného touto formou *implikace* („jestliže . . . , pak . . .“). Především, pokud předpoklady nejsou splněny nebo jsou sporné, tak celé tvrzení je platné bez ohledu na pravdivost závěru!

Příklad 1.4. *Je pravdivé následující matematické tvrzení?*

Věta. *Mějme dvě kuličky, červenou a modrou. Jestliže červená kulička je těžší než modrá a zároveň je modrá kulička těžší než ta červená, tak jsou obě kuličky ve skutečnosti zelené.*

„To přece nemůže být pravda, jak může být jedna kulička těžší než druhá a naopak zároveň? Jak mohou být nakonec obě zelené? To je nějaká blbost. . .“

Ano, výše uvedené jsou typické laické reakce na uvedenou větu. Přesto však tato věta **pravdivá je!** Stačí se vrátit o kousek výše ke kritériu – *Pro každou situaci, ve které jsou splněny všechny předpoklady, je platný i závěr tvrzení* – které je zjevně naplněno. Nenaleznete totiž situaci, ve které by byly splněny oba předpoklady zároveň, a tudíž ve všech takových neexistujících situacích si můžete říkat cokoliv, třeba že kuličky jsou zelené. \square

1.3 Struktura matematických vět a důkazů

Jak „moc formální“ mají správné matematické důkazy vlastně být?

- Záleží na tom, komu je důkaz určen — „konzument“ musí být schopen „snadno“ ověřit korektnost každého tvrzení v důkazu a plně pochopit, z čeho vyplývá.
- Je tedy hlavně na vás zvolit tu správnou úroveň formálnosti zápisu vět i důkazů podle situace.

A jak na správný matematický důkaz mohu přijít?

- No. . . , nalézání matematických důkazů je tvůrčí činnost, která není vůbec snadná a vyžaduje od vás přímo „umělecké“ vlohy. Přesto se jí alespoň trochu musíte naučit.

Konstruktivní a existenční důkazy

Z hlediska praktické využitelnosti je potřeba rozlišit tyto dvě kategorie důkazů (třebaže z formálně–matematického pohledu mezi nimi kvalitativní rozdíl není).

- Důkaz Věty 1.3 je *konstruktivní*. Dokázali jsme nejen, že číslo z existuje, ale podali jsme také návod, jak ho pro dané x a y *sestrojit*.
- *Existenční* důkaz je takový, kde se prokáže existence nějakého objektu **bez toho**, aby byl podán návod na jeho konstrukci.

Příklad 1.5. *čistě existenčního důkazu.*

Věta. *Existuje program, který vypíše na obrazovku čísla tažená ve 45. tahu sportky v roce 2010.*

Důkaz: Existuje pouze konečně mnoho možných výsledků losování 45. tahu sportky v roce 2010. Pro každý možný výsledek **existuje** program, který tento daný výsledek vypíše na obrazovku. Mezi těmito programy je tedy jistě ten, který vypíše právě ten výsledek, který bude ve 45. tahu sportky v roce 2010 skutečně vylosován. □

Komentář: To je ale „podvod“, že? A přece *není*...
Formálně správně to je prostě tak a tečka.

Fakt. Pro informatické i další aplikované disciplíny je **důležitá konstruktivnost** důkazů vět, které se zde objevují. V matematice ale jsou mnohé příklady užitečných a nenahraditelných existenčních důkazů, třeba tzv. *pravděpodobnostní důkazy*.

Příklad 1.6. „pravděpodobnostního“ existenčního důkazu.

Věta. Na dané množině bodů je zvoleno libovolně n^2 podmnožin, každá o n prvcích. Dokažte pro dostatečně velká n , že všechny body lze obarvit dvěma barvami tak, aby žádná množina nebyla jednobarevná.

Důkaz: U každého bodu si „hodíme mincí“ a podle výsledku zvolíme barvu červeně nebo modře. (Nezávislé volby s pravděpodobností $\frac{1}{2}$.) Pravděpodobnost, že zvolených n bodů vyjde jednobarevných, je jen $\frac{2}{2^n} = 2^{1-n}$.

Pro n^2 podmnožin tak je pravděpodobnost, že některá z nich vyjde jednobarevná, shora ohraničená součtem

$$\underbrace{2^{1-n} + \dots + 2^{1-n}}_{n^2} = \frac{n^2}{2^{n-1}} \rightarrow 0.$$

Jelikož je toto číslo (pravděpodobnost) pro $n \geq 7$ menší než 1, bude existovat obarvení bez jednobarevných zvolených podmnožin. □

1.4 Formální popis algoritmu

Položme si otázku, co je vlastně algoritmus? Když se na tím zamyslíte, asi zjistíte, že to není tak jednoduché přesně říci. Dokonce je to natolik obtížná otázka, že si zde podáme jen zjednodušenou odpověď¹.

Poznámka: Za definici algoritmu je obecně přijímána tzv. *Church–Turingova teze* tvrdící, že všechny algoritmy lze „simulovat“ na Turingově stroji. Jedná se sice o přesnou, ale značně nepraktickou definici. Mimo Turingova stroje existují i jiné *matematické modely výpočtů*, jako třeba stroj RAM, který je abstrakcí skutečného strojového kódu, nebo také třeba Definice 9.2 v našem textu.

Konvence 1.7. Zjednodušeně zde *algoritmem* rozumíme konečnou posloupnost elementárních výpočetních *kroků*, ve které každý další krok **vhodně**¹ využívá (neboli závisí na) vstupní údaje či hodnoty vypočtené v předchozích krocích. Tuto závislost přitom pojímáme zcela obecně nejen na operandy, ale i na vykonávané instrukce v krocích.

Pro zápis algoritmu a jeho zpřehlednění a zkrácení využíváme *řídící konstrukce* – podmíněná větvení a cykly.

¹Zvídaví studenti si mohou na tomto místě uvědomit, že ve slůvku „vhodně“ se skrývá celá hloubka Church–Turingovy teze. V žádném případě tak nelze uvedené obracet, že by každá posloupnost kroků atd ... byla algoritmem ve smyslu této teze (viz také Lekce 11).

Komentář: Vidíte, jak blízké si jsou konstruktivní matematické důkazy a algoritmy v našem pojetí? Jedná se nakonec o jeden ze záměrů našeho přístupu. . .

Příklad 1.8. *Zápis algoritmu pro výpočet průměru z daného pole $a[]$ s n prvky.*

Algoritmus.

- Inicializujeme $sum \leftarrow 0$;
- postupně pro $i=0, 1, 2, \dots, n-1$ provedeme
 - * $sum \leftarrow sum+a[i]$;
- vypíšeme podíl (sum/n) . □

Ve „vyšší úrovni“ formálnosti (s jasnějším vyznačením *řídících struktur* algoritmu) se totéž dá zapsat jako:

Algoritmus 1.9. *Průměr*

z daného pole $a[]$ s n prvky.

```
sum ← 0;
foreach i ← 0, 1, 2, ..., n-1 do
    sum ← sum+a[i];
done
res ← sum/n;
output res;
```

Značení. Pro potřeby symbolického formálního zápisu algoritmů v předmětu FI: IB000 si zavedeme následovnou konvenci:

- * *Proměnné* nebudeme deklarovat ani typovat, pole odlišíme závorkami $p[]$.
- * *Přiřazení* hodnoty zapisujeme $a \leftarrow b$, případně $a := b$, ale nikdy **ne** $a=b$.
- * Jako elementární operace je možné použít jakékoliv *aritmetické výrazy* v běžném matematickém zápise. Rozsahem a přesností čísel se zde nezabýváme.
- * Podmíněné *větvení* uvedeme klíčovými slovy `if ... then ... else ... fi`, kde `else` větev lze vynechat (a někdy, na jednom řádku, i `fi`).
- * Pevný *cyklus* uvedeme klíčovými slovy `foreach ... do ... done`, kde část za `foreach` musí obsahovat **předem danou** množinu hodnot pro přiřazování do řídicí proměnné.
- * *Podmíněný cyklus* uvedeme klíčovými slovy `while ... do ... done`. Zde se může za `while` vyskytovat jakákoliv logická podmínka.
- * V zápise používáme jasné **odsazování** (zleva) podle úrovně zanoření řídicích struktur (což jsou `if`, `foreach`, `while`).
- * Pokud je to dostatečně jasné, elementární operace nebo podmínky můžeme i ve formálním zápise **popsat běžným jazykem**.

Malé srovnání závěrem

Jak to tedy je s vhodnou a únosnou mírou formalizace u matematických důkazů i u zápisu algoritmů? Odpověď může naznačit tato tabulka:

	<i>zcela formální</i>	<i>běžná úroveň</i>
matematika	formální rozepsání všech elem. kroků (Příklad 1.2)	strukturovaný a matem. přesný text v běžném jazyce
algoritmy	rozepsání všech elem. kroků ve výpočetním modelu	strukturovaný rozpis kroků (Algoritmus 1.9), i s využitím běžného jazyka
programování	assembler / strojový kód (kde se s ním dnes běžně setkáte?)	„vyšší“ (strukturované) programovací jazyky, například Java

Komentář: Pochopitelně se ve všech třech bodech obvykle držíme druhého přístupu, tedy běžné úrovně formality, pokud si specifické podmínky výslovně nevyžadují přístup nejvyšší formality...

Navazující studium

Látka této úvodní lekce má velmi široký záběr. S potřebou formálního zápisu tvrzení a důkazů se setkáte asi ve všech matematických předmětech, které zároveň studujete či budete studovat, a principy budou stále stejné. Taktéž schopnost formálně rozepisovat a správně chápat algoritmy je nezbytná pro celé příští studium informatiky. Blíže se formálním zápisům algoritmů a jejich dokazování budeme věnovat i v Lekcích 8,9,10.

2 Důkazové techniky, Indukce

Úvod

Náš hlubší úvod do matematických formalismů pro informatiku pokračujeme základním přehledem technik matematických důkazů. Třebaže matematické dokazování a příslušné techniky mohou někomu připadat neprůhledné (a možná zbytečné), jejich pochopení a zvládnutí není samoúčelné, neboť nám pomáhá si mnoho uvědomit o studovaných problémech samotných. Konečně, jak si můžeme být jisti svými poznatky, když bychom pro ně nebyli schopni poskytnout důkazy?

Během studia tohoto předmětu poznáte (a ti méně šťastní až s překvapením u zkoušek), že vlastně vše, k čemu naším výkladem směřujeme, se dá neformálně shrnout slovy „naučit se přesně vyjadřovat a být si svými tvrzeními naprosto jisti“ a analogicky „naučit se navrhnout správné algoritmy a být si i svými programy **naprosto jisti**“.

Z důkazových postupů je pro nás informatiky asi nejdůležitější technika důkazů *matematickou indukci*, která je svou podstatou velmi blízká počítačovým programům (coby iterace cyklů). V dalším výkladu budeme indukci hojně využívat, především v Lekcích 8 a 10.

Cíle

Cílem této lekce je popsat základní techniky matematických důkazů, z nichž největší důraz klademe na matematickou indukci. Každý student by se měl alespoň naučit formálně psané důkazy číst a pochopit. (Pro vysvětlení, z Lekce 1 víme, že matematický důkaz má „jednotnou formu“ Definice 1.1, ale nyní se věnujeme takřkajíc šablonám, podle nichž takový korektní důkaz sestavíme.)

2.1 Přehled základních důkazových technik

V matematice je často používaných několik následujících způsobů – technik, jak k danému tvrzení nalézt korektní formální důkaz. (Uvědomme si, že jedno tvrzení mívá mnoho různých, stejně korektních, důkazů; ty se však mohou výrazně lišit svou složitostí.) Tyto techniky si v bodech shrneme zde:

- *Přímé odvození*. To je způsob, o kterém jsme se dosud bavili. Postupujeme přímo od předpokladů k závěru, ale sami poznáte, že taková „přímá“ cesta je obtížně k nalezení.
- *Kontrapozice* (také *obrácením* či *nepřímý důkaz*). Místo věty
„Jestliže platí předpoklady, pak platí závěr.“
budeme dokazovat ekvivalentní větu
„Jestliže neplatí závěr, pak neplatí alespoň jeden z předpokladů.“
- *Důkaz sporem*. Místo věty
„Jestliže platí předpoklady, pak platí závěr.“
budeme dokazovat větu
„Jestliže platí předpoklady a platí opak závěru, pak platí opak jednoho z předpokladů (nebo platí jiné zjevně nepravdivé tvrzení).“
- *Matematická indukce*. Pokročilá technika, kterou zde popíšeme později. . .

Tyto techniky jsou asi nejlépe ilustrovány následovnými příklady důkazů.

Příklad důkazu kontrapozicí

Definice: *Prvočíslo* $p > 1$ nemá jiné dělitele než 1 a p .

Příklad 2.1. *na důkaz kontrapozicí (obrácením).*

Věta. *Jestliže p je prvočíslo větší než 2, pak p je liché.*

Důkaz: *Obráceného tvrzení* – budeme tedy dokazovat, že je-li p sudé, pak p buď není větší než 2, nebo p není prvočíslo. Jsou dvě možnosti:

- $p \leq 2$. Pak p není větší než 2.
- $p > 2$. Pak $p = 2 \cdot k$ pro nějaké celé $k > 1$, tedy p není prvočíslo. □

Poznámka: Důkazy kontrapozicí pracují s *negací* (opakem) *předpokladů* a *závěru*. Je-li např. závěr komplikované tvrzení tvaru

„z toho, že z A a B plyne C , vyplývá, že z A nebo C plyne A a B “,

není pouhou intuicí snadné zjistit, co je vlastně jeho negací. Jak uvidíme v pozdějších lekcích, užitím jednoduché induktivní metody lze podobná tvrzení negovat zcela *mechanicky*.

Příklady důkazu sporem

Příklad 2.2. *Jiný přístup k Důkazu 2.1.*

Věta. *Jestliže p je prvočíslo větší než 2, pak p je liché.*

Důkaz *sporem*: Nechť tedy p je prvočíslo větší než 2, které je sudé. Pak $p = 2 \cdot k$ pro nějaké $k > 1$, tedy p není prvočíslo, **spor** (s předpokladem, že p je prvočíslo). □

Důkaz **sporem** je natolik specifický a důležitý v matematice, že si zaslouží širší vysvětlení. Co je vlastně jeho podstatou? Je to (zcela přirozený) předpoklad, že v **konzistentní teorii** nelze zároveň odvodit tvrzení i jeho negaci. Jestliže tedy ve schématu

„Jestliže platí *předpoklady* a platí *opak závěru*, pak platí *opak jednoho z předpokladů*, nebo platí jiné *zjevně nepravdivé tvrzení*.“

odvodíme k některému předpokladu jeho spor, nebo případně jiné tvrzení, které odporuje všeobecně přijatým faktům (například $0 = 1$), pak něco musí být „špatně“. Co však v našem tvrzení může (nezapomeňte předpoklad konzistence) být chybné? Původní předpoklady byly dány, takže zbývá jedině náš dodatečný předpoklad, že platí *opak závěru*. Tudíž *opak závěru* nemůže nikdy platit a dvojí negací odvodíme, že platí původní závěr.

Příklad 2.3.

Věta. *Číslo $\sqrt{2}$ není racionální.*

Důkaz *sporem*: Nechť tedy $\sqrt{2}$ je racionální, tj. nechť existují nesoudělná celá kladná čísla r, s taková, že $\sqrt{2} = r/s$.

- Pak $2 = r^2/s^2$, tedy $r^2 = 2 \cdot s^2$, proto r^2 je dělitelné dvěma. Z toho plyne, že i r je dělitelné dvěma (proč?).

- Jelikož r je dělitelné dvěma, je r^2 dělitelné dokonce čtyřmi, tedy $r^2 = 4 \cdot m$ pro nějaké m . Pak ale také $4 \cdot m = 2 \cdot s^2$, tedy $2 \cdot m = s^2$ a proto s^2 je dělitelné dvěma.
- Z toho plyne, že s je také dělitelné dvěma. Celkem dostáváme, že r i s jsou dělitelné dvěma, jsou tedy soudělná a to je **spor** (s definicí racionálního čísla). \square

Komentář: „Nevíte-li, jak nějakou větu dokázat, zkuste důkaz sporem...“

2.2 Věty typu „tehdy a jen tehdy“

Uvažujme nyní (v matematice poměrně hojně) věty tvaru

„Nechť platí předpoklady P . Pak tvrzení A platí *tehdy a jen tehdy*, platí-li tvrzení B .“

Příklady jiných formulací téže věty jsou:

- * Za předpokladů P je tvrzení B *nutnou a postačující* podmínkou pro platnost tvrzení A .
- * Za předpokladů P je tvrzení A *nutnou a postačující* podmínkou pro platnost tvrzení B .
- * Nechť platí předpoklady P . Pak tvrzení A platí *právě tehdy* když platí tvrzení B .

Fakt: Důkaz vět tohoto tvaru má vždy **dvě části(!)**. Je třeba dokázat:

- * Jestliže platí předpoklady P a tvrzení A , pak platí tvrzení B .
- * Jestliže platí předpoklady P a tvrzení B , pak platí tvrzení A .

2.3 Matematická indukce

Pokud se souhrnně podíváme na důkazové techniky v matematice, všimneme si, že matematická indukce je skoro „dvorní“ důkazovou technikou diskrétní matematiky. To proto, že umožňuje pohodlně dokazovat i složitá tvrzení po jednotlivých (diskrétních) krocích od počátečního.

Uvažme tedy větu ve tvaru:

„Pro každé přirozené (celé) $n \geq k_0$ platí $T(n)$.“

Zde k_0 je nějaké pevné přir. číslo a $T(n)$ je tvrzení parametrizované čís. n . Příkladem je třeba tvrzení:

Pro každé $n \geq 0$ platí, že n přímek dělí rovinu nejvýše na $\frac{1}{2}n(n+1) + 1$ oblastí.

Definice 2.4. *Princip matematické indukce* říká, že k důkazu věty

„Pro každé přirozené (celé) $n \geq k_0$ platí $T(n)$.“

stačí ověřit platnost těchto dvou tvrzení:

- $T(k_0)$ (tzv. *báze* neboli základ indukce)
- Pro každé $n \geq k_0$; jestliže platí $T(n)$, pak platí také $T(n+1)$. (*indukční předpoklad*)
(*indukční krok*)

(Formálně řečeno, matematická indukce je axiomem aritmetiky přirozených čísel.)

Poznámka: Pozor, v tomto předmětu počítáme **0 za přirozené číslo!**

Opět jako v předešlém si tuto techniku ilustrujeme množstvím názorných příkladů.

Příklady důkazů indukcí

Příklad 2.5. *Velmi jednoduchá a přímočará indukce.*

Věta. *Pro každé $n \geq 1$ je stejná pravděpodobnost, že při současném hodu n kostkami bude výsledný součet sudý, jako, že bude lichý.*

Důkaz: *Základ indukce* je zde zřejmý: Na jedné kostce (pochtivé!) jsou tři lichá a tři sudá čísla, takže obě skupiny padají se stejnou pravděpodobností.

Indukční krok pro $n \geq 1$: Nechtě p_n^s pravděpodobnost, že při hodu n kostkami bude výsledný součet sudý, a p_n^l je pravděpodobnost lichého. Podle indukčního předpokladu je $p_n^s = p_n^l = \frac{1}{2}$.

Hoďme navíc $(n + 1)$ -ní kostkou. Podle toho, zda na ní padne liché nebo sudé číslo, je pravděpodobnost celkového sudého součtu rovna

$$\frac{3}{6}p_n^l + \frac{3}{6}p_n^s = \frac{1}{2}$$

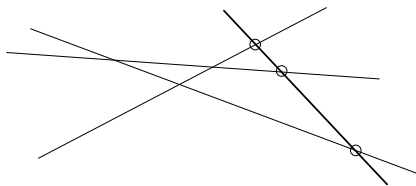
a stejně pro pravděpodobnost celkového lichého součtu. □

Příklad 2.6. *Ukázka důkazové „síly“ principu matematické indukce.*

Věta. *Pro každé $n \geq 0$ platí, že n přímek dělí rovinu nejvýše na*

$$\frac{1}{2}n(n + 1) + 1$$

oblastí.

Důkaz: Pro bázi indukce stačí, že 0 přímek dělí rovinu na jednu část. (Všimněte si také, že 1 přímka dělí rovinu na dvě části, jen pro lepší pochopení důkazu.)

Mějme nyní rovinu rozdělenou n přímkami na nejvýše $\frac{1}{2}n(n + 1) + 1$ částí. Další, $(n + 1)$ -ní přímka je rozdělena průsečíky s předchozími přímkami na nejvýše $n + 1$ úseků a každý z nich oddělí novou část roviny. Celkem tedy bude rovina rozdělena našimi přímkami na nejvýše tento počet oblastí:

$$\frac{1}{2}n(n + 1) + 1 + (n + 1) = \frac{1}{2}n(n + 1) + \frac{1}{2} \cdot 2(n + 1) + 1 = \frac{1}{2}(n + 1)(n + 2) + 1$$

□

Příklad 2.7. *Další indukční důkaz rozepsaný v podrobných krocích.*

Věta. *Pro každé $n \geq 0$ platí $\sum_{j=0}^n j = \frac{n(n+1)}{2}$.*

Důkaz *indukcí* vzhledem k n .

- *Báze*: Musíme dokázat tvrzení $T(0)$, což je v tomto případě rovnost $\sum_{j=0}^0 j = \frac{0(0+1)}{2}$. Tato rovnost (zjevně) platí.
- *Indukční krok*: Musíme dokázat následující tvrzení:

Jestliže platí $\sum_{j=0}^i j = \frac{i(i+1)}{2}$ kde $i \geq 0$, pak platí $\sum_{j=0}^{i+1} j = \frac{(i+1)(i+2)}{2}$.

Předpokládejme tedy, že $\sum_{j=0}^i j = \frac{i(i+1)}{2}$ a pokusme se dokázat, že pak také $\sum_{j=0}^{i+1} j = \frac{(i+1)(i+1+1)}{2} = \frac{(i+1)(i+2)}{2}$. To už plyne úpravou:

$$\sum_{j=0}^{i+1} j = \sum_{j=0}^i j + (i+1) = \frac{i(i+1)}{2} + (i+1) = \frac{i(i+1) + 2(i+1)}{2} = \frac{(i+1)(i+2)}{2}$$

Podle principu matematické indukce je celý důkaz hotov. □

Poznámka: Výsledek Příkladu 2.7 je ukázkou tzv. sumačního vzorce pro posloupnost přirozených čísel. Jinou ukázkou je třeba vztah

$$1 + 3 + \dots + (2n-3) + (2n-1) = 1 + (2n-1) + 3 + (2n-3) + \dots = 2n \cdot \frac{n}{2} = n^2,$$

nebo $1^2 + 2^2 + \dots + n^2 = \frac{1}{6}n(n+1)(2n+1)$ a $1^3 + 2^3 + \dots + n^3 = (1+2+\dots+n)^2 = \frac{1}{4}n^2(n+1)^2$. Odvozování a práce s jednoduchými sumačními vzorci by také měla náležet do výbavy schopného informatika, princip matematické indukce je zde klíčový.

2.4 Komentáře k matematické indukci

Pro správné a úspěšné použití indukce v dokazování je vhodné si zapamatovat několik cenných rad:

- * Základní trik všech důkazů matematickou indukcí je vhodná **reformulace** tvrzení $T(n+1)$ tak, aby se „odvolávalo“ na tvrzení $T(n)$.
 - Dobře se vždy podívejte, v čem se liší tvrzení $T(n+1)$ od tvrzení $T(n)$. Tento „rozdíl“ budete muset v důkaze zdůvodnit.
- * Pozor, občas je potřeba „**zesílit**“ tvrzení $T(n)$, aby indukční krok správně „fungoval“.
 - Velkým problémem bohužel je, že není možno podat návod, jak vhodné „zesílení“ nalézt (ani kdy jej vůbec hledat). Jedná se vlastně o pokusy a „hádání z křišťálové koule“.
- * Často se chybí v důkazu indukčního kroku, neboť ten bývá většinou výrazně obtížnější než báze, ale o to **zrádnější** jsou chyby v samotné zdánlivě snadné bázi!
 - Dejte si dobrý pozor, od které hodnoty $n \geq k_0$ je indukční krok univerzálně platný...

Zesílení indukčního kroku

Příklad 2.8. *Když je nutno indukční krok zesílit...*

Věta. *Pro každé $n \geq 1$ platí*

$$s(n) = \frac{1}{1 \cdot 2} + \frac{1}{2 \cdot 3} + \frac{1}{3 \cdot 4} + \cdots + \frac{1}{n(n+1)} < 1.$$

Důkaz: *Báze indukce* je zřejmá, neboť $\frac{1}{1 \cdot 2} < 1$.

Co však *indukční krok*? Předpoklad $s(n) < 1$ je sám o sobě „příliš slabý“ na to, aby bylo možno tvrdit $s(n+1) = s(n) + \frac{1}{(n+1)(n+2)} < 1$.

Neznamená to ještě, že by tvrzení nebylo platné, jen je potřeba náš indukční předpoklad **zesílit**. Budeme dokazovat

Tvrzení. *Pro každé přirozené $n \geq 1$ platí $s(n) \leq 1 - \frac{1}{n+1} < 1$.*

To platí pro $n = 1$ (nezapomeňte ověřit!) a dále už úpravou jen dokončíme zesílený indukční krok:

$$\begin{aligned} s(n+1) &= s(n) + \frac{1}{(n+1)(n+2)} \leq 1 - \frac{1}{n+1} + \frac{1}{(n+1)(n+2)} = \\ &= 1 + \frac{-(n+2) + 1}{(n+1)(n+2)} = 1 - \frac{1}{n+2} \quad \square \end{aligned}$$

Rozšíření báze a předpokladu

Mimo zesilování tvrzení indukčního kroku jsme někdy okolnostmi nuceni i k **rozšiřování** samotné báze indukce a s ní indukčního předpokladu na více než jednu hodnotu parametru n .

- Můžeme například předpokládat platnost (parametrizovaných) tvrzení $T(n)$ i $T(n+1)$ **zároveň**, a pak odvozovat platnost $T(n+2)$.

Toto lze samozřejmě zobecnit na jakýkoliv počet předpokládaných parametrů.

- Můžeme dokonce předpokládat platnost tvrzení $T(j)$ **pro všechna** $j = k_0, k_0 + 1, \dots, n$ najednou a dokazovat $T(n+1)$.

(Toto typicky využijeme v případech, kdy indukční krok „rozdělí“ problém $T(n+1)$ na dvě menší části a z nich pak odvodí platnost $T(n+1)$.)

Fakt: Obě prezentovaná „rozšíření“ jsou v konečném důsledku jen speciálními instancemi základní matematické indukce; použité rozšířené možnosti pouze zjednodušují formální zápis důkazu.

Příklad 2.9. *Když je nutno rozšířit bázi a indukční předpoklad...*

Věta. *Nechť funkce f pro každé $n \geq 0$ splňuje vztah $f(n+2) = 2f(n+1) - f(n)$. Pokud platí $f(0) = 1$ a zároveň $f(1) = 2$, tak platí $f(n) = n + 1$ pro všechna přirozená $n \geq 0$.*

Důkaz: Už samotný pohled na daný vztah $f(n+2) = 2f(n+1) - f(n)$ naznačuje, že bychom měli **rozšířit indukční předpoklad** (a krok) zhruba takto:

Pro každé $n \geq 0$; jestliže platí $T(n)$; neboli $f(n) = n + 1$, a zároveň platí $T(n + 1)$; $f(n + 1) = n + 2$, pak platí také $T(n + 2)$; $f(n + 2) = n + 3$.

Báze indukce – pozor, zde už musíme ověřit dvě hodnoty

$$f(0) = 0 + 1 = 1, \quad f(1) = 1 + 1 = 2.$$

Náš *indukční krok* tak nyní může využít celého rozšířeného předpokladu, znalosti hodnot $f(n)$ i $f(n + 1)$, pro ověření

$$f(n + 2) = 2f(n + 1) - f(n) = 2 \cdot (n + 1 + 1) - (n + 1) = n + 3 = n + 2 + 1. \quad \square$$

Komentář: Jak by tento důkaz měl být formulován v „tradiční“ indukci? („Substitucí“ nového tvrzení.)

Závěrem malý „problém“

Příklad 2.10. *Aneb jak snadno lze v matematické indukci udělat chybu.*

Věta. („nevěta“)

V každém stádu o $n \geq 1$ koních mají všichni koně stejnou barvu.

Důkaz indukcí vzhledem k n .

Báze: Ve stádu o jednom koni mají všichni koně stejnou barvu.

Indukční krok: Necht' $S = \{K_1, \dots, K_{n+1}\}$ je stádo o $n + 1$ koních. Dokážeme, že všichni koně mají stejnou barvu. Uvažme dvě menší stáda:

- $S' = \{K_1, K_2, \dots, K_n\}$
- $S'' = \{K_2, \dots, K_n, K_{n+1}\}$

Podle indukčního předpokladu mají všichni koně ve stádu S' stejnou barvu B' . Podobně všichni koně ve stádu S'' mají podle indukčního předpokladu stejnou barvu B'' . Dokážeme, že $B' = B''$, tedy že všichni koně ve stádu S mají stejnou barvu. To ale plyne z toho, že koně K_2, \dots, K_n patří jak do stáda S' , tak i do stáda S'' . \square

Komentář: Ale to už je podvod! Vidíte, kde?

Navazující studium

Jak jsme již řekli, matematické důkazy a jejich chápání jsou nezbytné ke studiu vysokoškolských matematických předmětů. Bez schopnosti přesného vyjadřování a chápání definic a vět se v informatice neobejdete, ani pokud se zaměřujete čistě aplikovaným směrem.

Na druhou stranu umění „tvořit“ nové matematické důkazy je dosti obtížné a nedá se jemu jen tak snadno naučit – vyžaduje to mnoho pokročilé praxe. Jelikož je schopnost formálního matematického dokazování nezbytná (převážně jen) v teoretických informatických disciplínách, není tato část kritická v celém předmětu (a u zkoušek se objeví s menším důrazem), ale to neznamená, že byste se jí mohli zcela vyhýbat. Obzvláště techniku matematické indukce by měl každý informatik aspoň trochu ovládat, neboť s jejím použitím se zajisté ještě mnohokrát setkáte v budoucím studiu.

3 Množiny, Relace a Funkce

Úvod

V přehledu matematických formalismů informatiky se v této lekci zaměříme na základní datové typy matematiky, tj. na množiny, relace a funkce. Netradiční sousloví „datové typy“ matematiky zde volíme záměrně, abychom zdůraznili jejich fundamentálnost pro výstavbu navazující teorie v analogii k programování.

O množinách jste sice zajisté slyšeli už na základní škole, ale podstatou našeho předmětu je uvést povětšinou neformálně známé pojmy na patřičnou formální úroveň nutnou pro teoretické základy informatiky. S pojmem funkce jste se také již setkali na nižších stupních škol, ale povětšinou si je asi spojujete jen s aritmetickými a analytickými funkcemi typu $x + 1$, $x^2 - y$, či $\sin x$, $1 + \cos x^2$, atd. Jak uvidíte, pojem funkce je však zcela abstraktní a neváže se na žádný analytický vzorec výpočtu.

Cíle

V této lekci si ukážeme první krok k seriózně vybudované matematické teorii množin – tzv. naivní teorii množin, která nám velmi dobře poslouží ve všech konečných případech. Na to navážeme (abstraktní) definicí relace, funkce a posloupnosti, uvedeme si příklady rekurzivně definovaných funkcí a posloupností. Látku relací a funkcí pak dále rozvedeme v následujících třech lekcích.

3.1 Pojem množiny

Položme si hned na úvod tu nejdůležitější otázku: Co je vlastně *množina*?

Na tuto otázku bohužel není zcela jednoduchá odpověď... Abychom se vůbec někam v našem úvodu dostali, spokojíme se zatím jen s přirozeným „naivním pohledem“.

Definice naivní teorie množin: „*Množina je soubor prvků a je svými prvky plně určena.*“

Komentář: Pozor, není skutečného rozdílu mezi „množinami“ a „prvky“. Množiny mohou být prvky jiných množin!

Příklady: \emptyset , $\{a, b\}$, $\{b, a\}$, $\{a, b, a\}$, $\{\{a, b\}\}$, $\{\emptyset, \{\emptyset\}, \{\{\emptyset\}\}\}$,
 $\{x \mid x \text{ je liché přirozené číslo}\}$

Značení: Počet prvků (*mohutnost*) množiny A zapisujeme $|A|$.

$$* |\emptyset| = 0, \quad |\{\emptyset\}| = 1, \quad |\{a, b, c\}| = 3, \quad |\{\{a, b\}, c\}| = 2$$

Značení množin a jejich prvků:

* $x \in M$ „ x je *prvkem* množiny M “.

* některé vlastnosti $a \in \{a, b\}$, $a \notin \{\{a, b\}\}$, $\{a, b\} \in \{\{a, b\}\}$,

* *prázdná* množina \emptyset , $a \notin \emptyset$, $\emptyset \in \{\emptyset\}$, $\emptyset \notin \emptyset$,

* *rovnost* množin $\{a, b\} = \{b, a\} = \{a, b, a\}$, $\{a, b\} \neq \{\{a, b\}\}$.

Definice: Množina A je *podmnožinou* množiny B , právě když každý prvek A je prvkem B . Píšeme $A \subseteq B$ nebo také $B \supseteq A$; říkáme také, že se jedná o *inkluzi*.

* Platí $\{a\} \subseteq \{a\} \subseteq \{a, b\} \not\subseteq \{\{a, b\}\}$, $\emptyset \subseteq \{\emptyset\}$,

* $A \subset B$ právě když $A \subseteq B$ a $A \neq B$ (A je *vlastní* podmnožinou B).

Definice: Dvě množiny jsou si *rovny* $A = B$ právě když $A \subseteq B$ a $B \subseteq A$.

* Podle definice jsou množiny A a B stejné, mají-li stejné prvky.

* Důkaz rovnosti množin $A = B$ má obvykle **dvě části**: Odděleně se dokáží inkluze $A \subseteq B$ a $B \subseteq A$.

Značení: Některé běžné množiny v matematice se značí

* $\mathbb{N} = \{0, 1, 2, 3, \dots\}$ je množina přirozených čísel,

* $\mathbb{Z} = \{\dots, -2, -1, 0, 1, 2, 3, \dots\}$ je množina celých čísel,

* $\mathbb{Z}^+ = \{1, 2, 3, \dots\}$ je množina celých kladných čísel,

* \mathbb{Q} je množina racionálních čísel (zlomků).

* \mathbb{R} je množina reálných čísel.

Poznámka: Tyto uvedené číselné množiny jsou vesměs *nekonečné*, na rozdíl od konečných množin uvažovaných v předchozím „naivním“ pohledu. Pojem nekonečné množiny se přímo v matematice objevil až teprve v 19. století a bylo s ním spojeno několik **paradoxů** ukazujících, že naivní pohled na teorii množin pro nekonečné množiny nedostačuje. My se k problematice nekonečných množin, Kantorově větě a Russelově paradoxu vrátíme v závěru našeho předmětu.

3.2 Množinové operace

Začněme se základními operacemi, které zajisté na intuitivní úrovni již ovládáte.

Definice: *Sjednocení* \cup a *průnik* \cap dvou množin A, B definujeme

$$\begin{aligned}A \cup B &= \{x \mid x \in A \text{ nebo } x \in B\}, \\A \cap B &= \{x \mid x \in A \text{ a současně } x \in B\}.\end{aligned}$$

* Příklady $\{a, b, c\} \cup \{a, d\} = \{a, b, c, d\}$, $\{a, b, c\} \cap \{a, d\} = \{a\}$.

* Vždy platí „distributivita“ $A \cap (B \cup C) = (A \cap B) \cup (A \cap C)$ a $A \cup (B \cap C) = (A \cup B) \cap (A \cup C)$.

Definice: Pro libovolný počet množin indexovaných pomocí I rozšířeně definujeme

$$\begin{aligned}\bigcup_{i \in I} A_i &= \{x \mid x \in A_i \text{ pro nějaké } i \in I\}, \\ \bigcap_{i \in I} A_i &= \{x \mid x \in A_i \text{ pro každé } i \in I\}.\end{aligned}$$

Komentář: Necht' $A_i = \{2 \cdot i\}$ pro každé $i \in \mathbb{N}$. Pak $\bigcup_{i \in \mathbb{N}} A_i$ je množina všech sudých přirozených čísel. Necht' $B_i = \{x \mid x \in \mathbb{N}, x \geq i\}$ pro každé $i \in \mathbb{N}$. Pak $\bigcap_{i \in \mathbb{N}} B_i = \emptyset$.

Definice: *Rozdíl* \setminus a *symetrický rozdíl* Δ dvou množin A, B definujeme

$$\begin{aligned}A \setminus B &= \{x \mid x \in A \text{ a současně } x \notin B\}, \\A \Delta B &= (A \setminus B) \cup (B \setminus A).\end{aligned}$$

* Příklady $\{a, b, c\} \setminus \{a, b, d\} = \{c\}$, $\{a, b, c\} \Delta \{a, b, d\} = \{c, d\}$.

* Vždy platí například $A \setminus (B \cap C) = (A \setminus B) \cup (A \setminus C)$ apod.

Definice: Necht' $A \subseteq M$. *Doplňěk A vzhledem k M* je množina $\overline{A} = M \setminus A$.

Komentář: Jedná se o poněkud specifickou operaci, která **musí být vztažena** vzhledem k *nosné množině M!*

* Je-li $M = \{a, b, c\}$, pak $\overline{\{a, b\}} = \{c\}$. Je-li $M = \{a, b\}$, pak $\overline{\{a, b\}} = \emptyset$.

* Vždy pro $A \subseteq M$ platí $\overline{\overline{A}} = A$ („dvojitý“ doplňěk).

* Vždy pro $A, B \subseteq M$ platí $\overline{A \cup B} = \overline{A} \cap \overline{B}$ a $\overline{A \cap B} = \overline{A} \cup \overline{B}$. (Viz Vennovy diagramy.)

Uspořádané dvojice a kartézský součin

Zatímco prvky v množinách jsou zcela **neuspořádané**, jsou mnohé situace, kdy musíme pracovat se „seřazenými“ výčty prvků. V teorii množin lze takovéto seřazení definovat oklikou, například následovně:

Definice: *Uspořádaná dvojice* (a, b) je zadána množinou $\{\{a\}, \{a, b\}\}$.

Fakt: Platí $(a, b) = (c, d)$ právě když $a = c$ a současně $b = d$.

Příklad 3.1. Co je podle definice (a, a) ?

$$(a, a) = \{\{a\}, \{a, a\}\} = \{\{a\}, \{a\}\} = \{\{a\}\}.$$

□

Definice 3.2. Kartézský součin dvou množin A, B definujeme jako množinu všech uspořádaných dvojic ze složek z A a B

$$A \times B = \{(a, b) \mid a \in A, b \in B\}.$$

* Příklady $\{a, b\} \times \{a\} = \{(a, a), (b, a)\}$, $\{c, d\} \times \{a, b\} = \{(c, a), (c, b), (d, a), (d, b)\}$.

* Platí $\emptyset \times X = \emptyset$ pro každou množinu X .

* Mnemotechnická pomůcka

$$|A \times B| = |A| \cdot |B|.$$

Definice: Pro každé $k \in \mathbb{N}$, $k > 0$ definujeme *uspořádanou k-tici* (a_1, \dots, a_k) induktivně takto

$$- (a_1) = a_1,$$

$$- (a_1, \dots, a_i, a_{i+1}) = ((a_1, \dots, a_i), a_{i+1}).$$

Fakt: Platí $(a_1, \dots, a_k) = (b_1, \dots, b_k)$ právě když $a_i = b_i$ pro každé $i \in \mathbb{N}$ kde $1 \leq i \leq k$.

Definice kartézského součinu více množin: Pro každé $k \in \mathbb{N}$ definujeme

$$A_1 \times \dots \times A_k = \{(a_1, \dots, a_k) \mid a_i \in A_i \text{ pro každé } 1 \leq i \leq k\}.$$

* Příklad $\mathbb{Z}^3 = \mathbb{Z} \times \mathbb{Z} \times \mathbb{Z} = \{(i, j, k) \mid i, j, k \in \mathbb{Z}\}$.

* Co je A^0 ? $\{\emptyset\}$, neboť jediná uspořádaná 0-tice je právě prázdná \emptyset .

Poznámka: Podle uvedené definice **není** součin asociativní, tj. obecně nemusí platit, že $A \times (B \times C) = (A \times B) \times C$.

V matematické praxi je někdy výhodnější uvažovat „upravenou“ definici, podle níž součin **asociativní je**. Pro účely této přednášky není podstatné, k jaké definici se přikloníme. Prezentované definice a věty „fungují“ pro obě varianty.

Potenční množina

Definice 3.3. *Potenční množina* množiny A , neboli množina všech podmnožin, je definovaná vztahem

$$2^A = \{B \mid B \subseteq A\}.$$

- * Platí například $2^{\{a,b\}} = \{\emptyset, \{a\}, \{b\}, \{a, b\}\}$,
- * $2^\emptyset = \{\emptyset\}$, $2^{\{\emptyset, \{\emptyset\}\}} = \{\emptyset, \{\emptyset\}, \{\{\emptyset\}\}, \{\emptyset, \{\emptyset\}\}\}$,
- * $2^{\{a\} \times \{a,b\}} = \{\emptyset, \{(a, a)\}, \{(a, b)\}, \{(a, a), (a, b)\}\}$.

Věta 3.4. *Počet prvků potenční množiny splňuje $|2^A| = 2^{|A|}$.*

Důkaz: Stručně indukcí podle $|A|$: Pro $A = \emptyset$ platí $|2^A| = |\{\emptyset\}| = 1$.

Pro každý další prvek $b \notin A$ rozdělíme všechny podmnožiny $A \cup \{b\}$ „napolovic“ na ty neobsahující b a na ty obsahující b , tudíž

$$|2^{A \cup \{b\}}| = 2 \cdot |2^A| = 2^{|A|+1} = 2^{|A \cup \{b\}|}. \quad \square$$

3.3 Porovnávání a určení množin

Pro obecnou ilustraci formálního množinového kalkulu si ukažme dva důkazy rovností mezi množinovými výrazy. Podobně lze (rozepsáním příslušných definic) rutinně dokazovat další množinové vztahy.

Věta 3.5. *Pro každé dvě množiny $A, B \subseteq M$ platí $\overline{A \cup B} = \overline{A} \cap \overline{B}$.*

Důkaz v obou směrech rovnosti.

- $\overline{A \cup B} \subseteq \overline{A} \cap \overline{B}$: Pro $x \in M$ platí $x \in \overline{A \cup B}$, právě když $x \notin A \cup B$, neboli když zároveň $x \notin A$ a $x \notin B$. To znamená $x \in \overline{A}$ a zároveň $x \in \overline{B}$, z čehož vyplývá požadované $x \in \overline{A} \cap \overline{B}$.
- $\overline{A \cup B} \supseteq \overline{A} \cap \overline{B}$: Pro $x \in M$ platí $x \in \overline{A} \cap \overline{B}$, právě když $x \in \overline{A}$ a zároveň $x \in \overline{B}$, neboli když zároveň $x \notin A$ a $x \notin B$. To znamená $x \notin A \cup B$, z čehož vyplývá požadované $x \in \overline{A \cup B}$. □

Věta 3.6. *Pro každé tři množiny A, B, C platí*

$$A \setminus (B \cap C) = (A \setminus B) \cup (A \setminus C).$$

Důkaz.

- $A \setminus (B \cap C) \subseteq (A \setminus B) \cup (A \setminus C)$: Je-li $x \in A \setminus (B \cap C)$, pak $x \in A$ a zároveň $x \notin (B \cap C)$, neboli $x \notin B$ nebo $x \notin C$. Pro první možnost máme $x \in (A \setminus B)$, pro druhou $x \in (A \setminus C)$.
- Naopak $A \setminus (B \cap C) \supseteq (A \setminus B) \cup (A \setminus C)$: Je-li $x \in (A \setminus B) \cup (A \setminus C)$, pak $x \in (A \setminus B)$ nebo $x \in (A \setminus C)$. Pro první možnost máme $x \in A$ a zároveň $x \notin B$, z čehož plyne $x \in A$ a zároveň $x \notin (B \cap C)$, a tudíž $x \in A \setminus (B \cap C)$. Druhá možnost je analogická. □

Charakteristický vektor (pod)množiny

V případech, kdy všechny uvažované množiny jsou podmnožinami nějaké *nosné množiny* X , což není neobvyklé v programátorských aplikacích, s výhodou využijeme následující reprezentaci množin.

Definice: Mějme nosnou množinu $X = \{x_1, x_2, \dots, x_n\}$. Pro $A \subseteq X$ definujeme charakteristický vektor χ_A jako

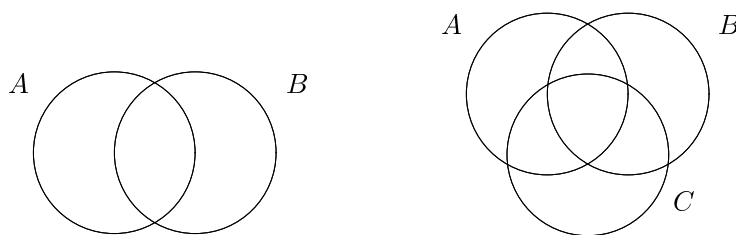
$$\chi_A = (c_1, c_2, \dots, c_n), \text{ kde } c_i = 1 \text{ pro } x_i \in A \text{ a } c_i = 0 \text{ jinak.}$$

Užitečnost této reprezentace je ilustrována také následovnými fakty.

- Platí $A = B$ právě když $\chi_A = \chi_B$.
- Množinové operace jsou realizovány „bitovými funkcemi“
sjednocení \sim OR, průnik \sim AND, symetrický rozdíl \sim XOR.

Princip inkluze a exkluze

Tento důležitý a zajímavý kombinatorický princip je někdy také nazýván „princip *zapojení a vypojení*“. Používá se ke zjišťování počtů prvků množin s neprázdnými průniky.

Věta 3.7. Počet prvků ve sjednocení dvou či tří množin spočítáme:

$$|A \cup B| = |A| + |B| - |A \cap B|$$

$$|A \cup B \cup C| = |A| + |B| + |C| - |A \cap B| - |A \cap C| - |B \cap C| + |A \cap B \cap C|$$

Komentář: Všimněte si, že větu lze stejně tak využít k výpočtu počtu prvků v průniku množin. . .

Příklad 3.8. Z 1000 televizí jich při první kontrole na výrobní lince má 5 vadnou obrazovku, 10 je poškrábaných a 12 má jinou vadu. Přitom 3 televize mají současně všechny tři vady a 4 jiné jsou poškrábané a mají jinou vadu.

Kolik televizí je celkem vadných?

Řešení: Dosazením $|A| = 5$, $|B| = 10$, $|C| = 12$, $|A \cap B \cap C| = 3$, (zde pozor:) $|A \cap B| = 3 + 0$, $|A \cap C| = 3 + 0$, $|B \cap C| = 3 + 4$ do Věty 3.7 zjistíme výsledek 17. \square

Poznámka. Jen stručně, bez důkazu a bližšího vysvětlení, si uvedeme obecnou formu principu inkluze a exkluze:

$$\left| \bigcup_{j=1}^n A_j \right| = \sum_{\emptyset \neq I \subseteq \{1, \dots, n\}} (-1)^{|I|-1} \cdot \left| \bigcap_{i \in I} A_i \right|$$

(Jeho znalost nebude v předmětu vyžadována.)

3.4 Relace a funkce mezi (nad) množinami

Dalším důležitým základním „datovým typem“ matematiky jsou relace, kterým vzhledem k jejich rozsáhlému použití v informatice věnujeme zvýšenou pozornost. (Hlavní látka o relacích přijde až v následujících lekcích.)

Definice 3.9. *Relace* mezi množinami A_1, \dots, A_k , pro $k \in \mathbb{N}$, je **libovolná** podmnožina kartézského součinu

$$R \subseteq A_1 \times \dots \times A_k.$$

Pokud $A_1 = \dots = A_k = A$, hovoříme o *k-ární relaci R na A*.

Komentář: Příklady relací.

- * $\{(1, a), (2, a)\}$ je relace mezi $\{1, 2, 3\}$ a $\{a, b\}$.
- * $\{(i, 2 \cdot i) \mid i \in \mathbb{N}\}$ je binární relace na \mathbb{N} .
- * $\{(i, j, i + j) \mid i, j \in \mathbb{N}\}$ je ternární relace na \mathbb{N} .
- * $\{3 \cdot i \mid i \in \mathbb{N}\}$ je unární relace na \mathbb{N} .
- * Jaký význam vlastně mají unární a nulární relace na A ?

Uvědomme si, jak obecně je relace definována – její definice umožňuje podchytit skutečně libovolné „vztahy“ mezi prvky téže i různých množin. V praxi se relace velmi široce využívají třeba v relačních databázích. . .

Funkce mezi množinami

Tradiční „školní“ pojetí pojmu *funkce* jej obvykle identifikuje s nějakým výpočetním (analytickým) předpisem či vzorcem. Pojem funkce je však daleko obecnější a zcela abstraktní.

Definice 3.10. (*Totální funkce*) z množiny A do množiny B

je relace f mezi A a B taková, že pro každé $x \in A$ existuje **právě jedno** $y \in B$ takové, že $(x, y) \in f$.

Množina A se nazývá *definiční obor* a množina B *obor hodnot* funkce f .

Komentář: Neformálně řečeno, ve funkci f je každé „vstupní“ hodnotě x přiřazena **jednoznačně** „výstupní“ hodnota y . (V obecné relaci počty „přiřazených“ dvojic neomezuje. . .)

Značení: Místo $(x, y) \in f$ píšeme obvykle $f(x) = y$.

Zápis $f : A \rightarrow B$ říká, že f je funkce s definičním oborem A a oborem hodnot B .

Funkcím se také říká *zobrazení*.

Komentář: Příklady funkcí.

- * Definujeme funkci $f : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}$ předpisem $f(x) = x + 8$. Tj. $f = \{(x, x + 8) \mid x \in \mathbb{N}\}$.
- * Definujeme funkci *plus* : $\mathbb{N} \times \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}$ předpisem $plus(i, j) = i + j$.
Tj. $plus = \{(i, j, i + j) \mid i, j \in \mathbb{N}\}$.

Definice: Pokud naší definici funkce upravíme tak, že požadujeme pro každé $x \in A$ **nejvýše jedno** $y \in B$ takové, že $(x, y) \in f$, obdržíme definici *parciální funkce* z A do B .

Komentář: V parciální funkci p nemusí být pro některé „vstupní“ hodnoty x funkční hodnota definována.

Pro *nedefinovanou* hodnotu používáme znak \perp .

Komentář: Další příklady funkcí.

* Definujeme parciální funkci $f : \mathbb{Z} \rightarrow \mathbb{N}$ předpisem

$$f(x) = \begin{cases} 3 + x & \text{jestliže } x \geq 0, \\ \perp & \text{jinak.} \end{cases}$$

Tj. $f = \{(x, 3 + x) \mid x \in \mathbb{N}\}$.

* Také funkce $f : \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$ daná běžným analytickým předpisem

$$f(x) = \sqrt{x}$$

je jen parciální – není definována pro $x < 0$.

* Co je relace, přiřazující lidem v ČR jejich rodná čísla?

3.5 Posloupnosti a rekurentní vztahy

Specifickým případem funkcí jsou ty, jež jsou definovány z přirozených čísel – u nich totiž funkční hodnoty můžeme snadno jednu po druhé vypsát jako $f(0), f(1), f(2), \dots$ a také takto jednoduše je zadat.

Definice: Funkce $p : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{R}$ se nazývá *posloupnost*. Mimo „funkčního“ zápisu $p(n)$ často používáme „indexovou“ formu zápisu funkční hodnoty p_n .

Poznámka: Obor hodnot posloupnosti může být i *jiný než reálná* čísla. Na posloupnost se také díváme jako na „seřazení“ vybraných prvků z oboru hodnot, s povoleným opakováním hodnot (nemusí být prostá). Také definiční obor posloupnosti může začínat od nuly nebo i od jedničky, jak je v aplikacích potřeba.

• Příklady posloupností:

* $p_0 = 0, p_1 = 2, \dots, p_i = 2i, \dots$ je posloupnost sudých nezáporných čísel.

* $3, 3.1, 3.14, 3.141, \dots$ je posloupnost postupných dekadických rozvoje π .

* $1, -1, 1, -1, \dots$ je posloupnost určená vztahem $p_i = (-1)^i, i \geq 0$.

* Pokud chceme stejnou posloupnost $1, -1, 1, -1, \dots$ zadat jako $q_i, i \geq 1$, tak ji určíme vzorcem $q_i = (-1)^{i-1}$.

• Posloupnost je *rostoucí* (či *klesající*), pokud $p_{n+1} > p_n$ ($p_{n+1} < p_n$) pro všechna n .

Rekurentní definice posloupnosti

Slovem *rekurentní* označujeme takové definice (či popisy), které se v jistých bodech odvolávají samy na sebe. (Už jste se setkali s „rekurzí“ při programování? A víte, co znamená?)

Místo nepřehledných formálních definic si *rekurentní vztahy* uvedeme několika názornými ukázkami.

- Zadáme-li posloupnost p_n vztahy $p_0 = 1$ a $p_n = 2p_{n-1}$ pro $n > 0$, pak platí $p_n = 2^n$ pro všechna n .
- Obdobně můžeme zadat posloupnost q_n vztahy $q_1 = 1$ a $q_n = q_{n-1} + n$ pro $n > 1$. Potom platí $q_n = \frac{1}{2}n(n+1)$ pro všechna n . Uměli byste toto dokázat indukcí? Viz Příklad 2.7.
- Známa Fibonacciho posloupnost je zadána vztahy $f_1 = f_2 = 1$ a $f_n = f_{n-1} + f_{n-2}$ pro $n > 2$.

Příklad 3.11. Posloupnost f je zadána rekurentní definicí

$$f(0) = 3 \quad \text{a} \quad f(n+1) = 2 \cdot f(n) + 1$$

pro všechna přirozená n . Určete hodnotu $f(n)$ explicitním vzorcem v závislosti na n .

Řešení: V první fázi řešení takového příkladu musíme nějak „uhodnout“ hledaný vzorec pro $f(n)$. Jak? Zkusíme vypočítat několik prvních hodnot a uvidíme...

$$\begin{aligned} f(1) &= 2 \cdot f(0) + 1 = 2 \cdot 3 + 1 = 7 \\ f(2) &= 2 \cdot f(1) + 1 = 2 \cdot 7 + 1 = 15 \\ f(3) &= 2 \cdot f(2) + 1 = 2 \cdot 15 + 1 = 31 \\ f(4) &= 2 \cdot f(3) + 1 = 2 \cdot 31 + 1 = 63 \end{aligned}$$

Nepřipomínají nám tato čísla něco? Co třeba posloupnost $8-1, 16-1, 32-1, 64-1, \dots$? Bystrému čtenáři se již asi podařilo uhodnout, že půjde o mocniny dvou snížené o 1. Přesněji, $f(n) = 2^{n+2} - 1$ (proč tento exponent $n+2$? inu proto, aby správně vyšlo zadané $f(0)$).

Ve druhé nesmíme ale zapomenout správnost našeho „věštění“ dokázat, nejlépe matematickou indukcí podle n .

- Báze: $f(0) = 2^{0+2} - 1 = 4 - 1 = 3$ platí.
- Indukční krok: za využití indukčního předpokladu

$$f(n+1) = 2 \cdot f(n) + 1 = 2 \cdot (2^{n+2} - 1) + 1 = 2 \cdot 2^{n+2} - 2 + 1 = 2^{(n+1)+2} - 1,$$

což také platí.

Podle principu matematické indukce je nyní dokázáno, že pro zadanou rekurentní posloupnost f platí $f(n) = 2^{n+2} - 1$ pro všechna přirozená n . \square

Navazující studium

I když jste se s “množinami” setkávali už od základní školy, do matematické teorie množin asi nahlédnete na VŠ poprvé. Nezalekněte se na úvod formality vyjadřování, která je bohužel nezbytná, a naučte se s množinami a relacemi dobře pracovat aspoň na zde ukázané naivní úrovni konečné teorie množin. (Lehký náhled na obecně nekonečné množiny a jejich zdánlivé paradoxy i inforatické aplikace si ukážeme později v Lekci 11. . .)

Mějte na paměti, že na pojmech množin, relací a funkcí jsou vystavěny prakticky všechny datové struktury používané v dnešní informatice, což asi nejexplicitněji můžete vidět na relačních databázích (viz také Lekce 4 a 6) a na často se vyskytujících induktivních definicích (Oddíl 6.5).

4 Binární relace, Ekvivalence

Úvod

V návaznosti na předchozí lekci si podrobně rozebereme matematické formalismy relací. Na rozdíl od množin, které se v jisté velmi naivní formě objevují už na základní škole, se relacím v jejich abstraktní podobě moc pozornosti nevěnuje. Avšak na pojem relace velmi brzo narazí (snad) každý informatik při studiu dat a databází.

Není to však jen oblast relačních databází, ale i jiná místa informatiky, kde se relace skrývají či přímo explicitně objevují. Nejčastěji se takto setkáme s binárními relacemi, například vždy, když rozdělujeme objekty podle „shodných“ znaků (relace ekvivalence), nebo když objekty mezi sebou „srovnáváme“ (relace uspořádání). Na tyto dvě základní oblasti se dále zaměříme.

Cíle

Úkolem této lekce je vybudovat matematickou teorii (konečných) relací, s primárním zaměřením na binární relace jako ekvivalence a uspořádání. Ve vztahu k binárním relacím je zavedeno množství pojmů, které jsou později užitečné v různých oblastech matematiky i informatiky. Látka pak plynule pokračuje Lekcí 5.

4.1 Reprezentace konečných relací

Oblast, kde informatici nejčastěji potkají relace, je bezesporu ukládání dat. (Neboť shromažďovaná data, stejně jako relace, především sledují vztahy mezi danými objekty...)

Příklad 4.1. *Tabulky relační databáze.*

Definujme následující množiny („elementární typy“)

* $ZNAK = \{a, \dots, z, A, \dots, Z, \text{mezera}\},$

* $CISLICE = \{0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9\}.$

Dále definujeme tyto množiny („odvozené typy“)

* $JMENO = ZNAK^{15}, \quad PRIJMENI = ZNAK^{20},$

* $VEK = CISLICE^3,$

* $ZAMESTNANEC \sim JMENO \times PRIJMENI \times VEK.$

Relaci „typu“ $ZAMESTNANEC$ pak lze reprezentovat tabulkou:

$JMENO$	$PRIJMENI$	VEK
Jan	Novák	42
Petr	Vichr	28
Pavel	Zíma	26
Stanislav	Novotný	52

□

Relační databáze je konečná množina tabulek. *Schéma databáze* je (zjednodušeně řečeno) množina „typů“ jednotlivých tabulek.

Reprezentace binárních relací na množině

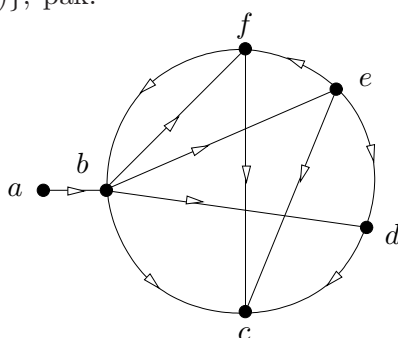
Jistě čtenáři uznají, že zadání relace výčtem jejích složek není pro člověka (na rozdíl od počítače) tím nejpříjemnějším způsobem. Je tedy přirozené se ptát, jak co nejnázorněji takovou relaci, alespoň v její nejčastější binární podobě, ukázat.

Značení: Binární relaci $R \subseteq M \times M$ lze jednoznačně znázornit jejím *grafem*.

- Prvky M znázorníme jako body v rovině.
- Prvek $(a, b) \in R$ znázorníme jako *orientovanou hranu* („šipku“) z a do b . Je-li $a = b$, pak je touto hranou „smyčka“ na a .

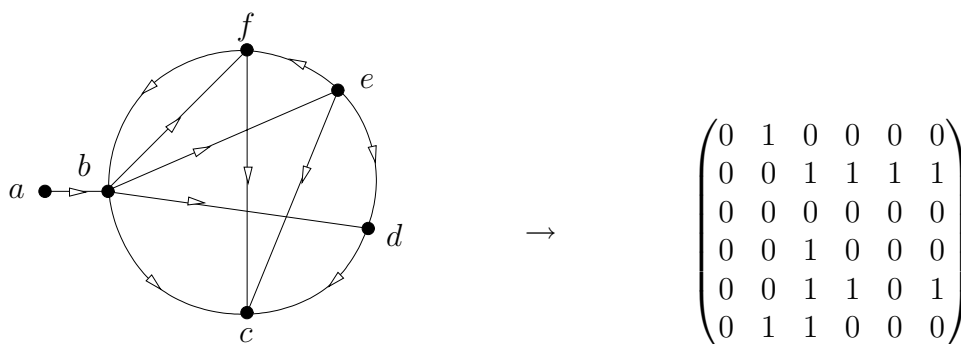
Komentář: Pozor, nejedná se o „grafy funkcí“ známé z analýzy.

Například mějme $M = \{a, b, c, d, e, f\}$ a $R = \{(a, b), (b, c), (b, d), (b, e), (b, f), (d, c), (e, c), (f, c), (e, d), (e, f), (f, b)\}$, pak:

V případě, že R je nekonečná nebo „velká“, může být reprezentace R jejím grafem nepraktická (záleží pak na míře „pravidelnosti“ R).

Značení: Binární relaci $R \subseteq M \times M$ lze jednoznačně zapsat také pomocí *tabulky* relace – matice typu $M \times M$ s hodnotami z $\{0, 1\}$.

4.2 Vlastnosti binárních relací

Definice 4.2. Nechť $R \subseteq M \times M$. Binární relace R je

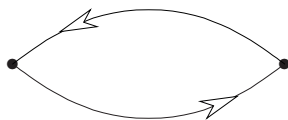
- *reflexivní*, právě když pro každé $a \in M$ platí $(a, a) \in R$;

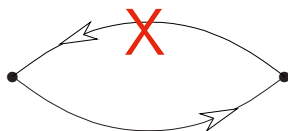
- *ireflexivní*, právě když pro každé $a \in M$ platí $(a, a) \notin R$;

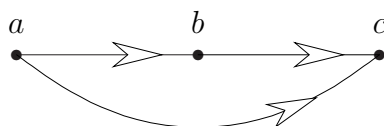
- *symetrická*, právě když pro každé $a, b \in M$ platí, že jestliže $(a, b) \in R$, pak také $(b, a) \in R$;

- *antisymetrická*, právě když pro každé $a, b \in M$ platí, že jestliže $(a, b), (b, a) \in R$, pak $a = b$;

- *tranzitivní*, právě když pro každé $a, b, c \in M$ platí, že jestliže $(a, b), (b, c) \in R$, pak také $(a, c) \in R$.

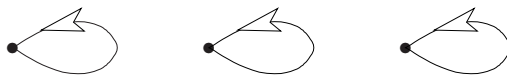

Následují dva základní typy binárních relací, R je

- relace *ekvivalence*, právě když je R reflexivní, symetrická a tranzitivní;
- *částečné uspořádání*, právě když je R reflexivní, antisymetrická a tranzitivní (často říkáme jen *uspořádání*).

Poznámka: Pozor, může být relace *symetrická i antisymetrická zároveň*? Ano!

Vezměte si relaci $R = \{(x, x) \mid x \in M\}$, která obě jmenované vlastnosti splňuje. Proto pokud jste třeba dotázáni, zda relace je symetrická, nestačí se v odpovědi odvolávat na fakt, že je antisymetrická(!), neboť tyto vlastnosti se nevyklučují.

Příklad 4.3. Několik příkladů relací definovaných v přirozeném jazyce.

Bud' M množina všech studentů 1. ročníku FI. Uvažme postupně relace $R \subseteq M \times M$ definované takto

- * $(x, y) \in R$ právě když x a y mají stejné rodné číslo;
- * $(x, y) \in R$ právě když x má stejnou výšku jako y (dejme tomu na celé mm);
- * $(x, y) \in R$ právě když výška x a y se neliší více jak o 2 mm;
- * $(x, y) \in R$ právě když x má alespoň takovou výšku jako y ;
- * $(x, y) \in R$ právě když x má jinou výšku než y (dejme tomu na celé mm);
- * $(x, y) \in R$ právě když x je zamilován(a) do y .

Zamyslete se podrobně, které z definovaných vlastností tyto relace mají. □

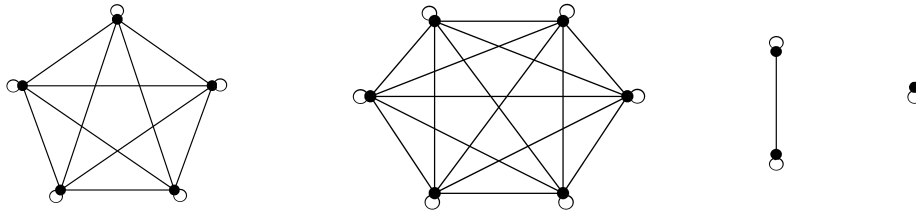
Příklad 4.4. Jaké vlastnosti mají následující relace?

- * Bud' $R \subseteq \mathbb{N} \times \mathbb{N}$ definovaná takto $(x, y) \in R$ právě když x dělí y . (Částečné uspořádání, ale ne každá dvě čísla jsou porovnatelná.)
- * Bud' $R \subseteq \mathbb{N} \times \mathbb{N}$ definovaná takto $(x, y) \in R$ právě když x a y mají stejný zbytek po dělení číslem 5. (Ekvivalence.)

- * Necht' $F = \{f \mid f : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}\}$ je množina funkcí. Bud' $R \subseteq F \times F$ definovaná takto $(f, g) \in R$ právě když $f(x) < g(x)$ pro všechna x . (Antisymetrická a tranzitivní, ale **ne** reflexivní – není uspořádání.) \square

4.3 Relace ekvivalence

- Relace $R \subseteq M \times M$ je *ekvivalence* právě když R je reflexivní, symetrická a tranzitivní. Tyto **tři vlastnosti** je tedy třeba ověřit k důkazu toho, že daná relace R je ekvivalence.
- Jak vypadá *graf ekvivalence*?

- Neformálně řečeno: ekvivalence je relace $R \subseteq M \times M$, taková, že $(x, y) \in R$ právě když x a y jsou v nějakém smyslu „stejně“.

Komentář: Bud' M množina všech studentů 1. ročníku FI. Uvažme postupně relace $R \subseteq M \times M$ definované takto

- * $(x, y) \in R$ právě když x má stejnou výšku jako y ;
- * $(x, y) \in R$ právě když x má stejnou barvu vlasů jako y ;
- * $(x, y) \in R$ právě když x, y mají stejnou výšku a stejnou barvu vlasů;
- * $(x, y) \in R$ právě když x, y mají stejnou výšku nebo stejnou barvu vlasů.
(Tato relace obecně **není ekvivalence!** Proč?)

Příklad 4.5. Bud' $R \subseteq \mathbb{N} \times \mathbb{N}$ binární relace definovaná takto: $(x, y) \in R$ právě když $|x - y|$ je dělitelné třemi.

V jakém smyslu jsou zde x a y „stejně“? Dávají stejný zbytek po dělení třemi. \square

Příklad 4.6. Bud' R binární relace mezi všemi studenty na přednášce FI:IB000 definovaná takto: $(x, y) \in R$ právě když x i y sedí v první lavici.

Proč se v tomto případě **nejedná** o relaci ekvivalence? Protože není reflexivní pro studenty sedící v dalších lavicích. (Takže si dávejte dobrý pozor na správné pochopení definic.) \square

4.4 Rozklady a jejich vztah k ekvivalencím

Náplní této části je ukázat jiný přirozený pohled na ekvivalence.

Definice 4.7. Rozklad. Bud' M množina.

Rozklad (na) M je množina podmnožin $\mathcal{N} \subseteq 2^M$ splňující následující tři podmínky:

- $\emptyset \notin \mathcal{N}$ (tj. každý prvek \mathcal{N} je **neprázdná** podmnožina M);
- pokud $A, B \in \mathcal{N}$, pak buď $A = B$ nebo $A \cap B = \emptyset$;

$$- \bigcup_{A \in \mathcal{N}} A = M.$$

Prvkům \mathcal{N} se také říká *třídy rozkladu*.

Komentář:

- * Buď $M = \{a, b, c, d\}$. Pak $\mathcal{N} = \{\{a\}, \{b, c\}, \{d\}\}$ je rozklad na M .
- * Nechtě $A_0 = \{k \in \mathbb{N} \mid k \bmod 3 = 0\}$, $A_1 = \{k \in \mathbb{N} \mid k \bmod 3 = 1\}$,
 $A_2 = \{k \in \mathbb{N} \mid k \bmod 3 = 2\}$.
 Pak $\mathcal{N} = \{A_0, A_1, A_2\}$ je rozklad všech přirozených čísel \mathbb{N} podle zbytkových tříd.
- * Každý rozklad \mathcal{N} na M jednoznačně určuje jistou ekvivalenci $R_{\mathcal{N}}$ na M .

Věta 4.8. *Buď M množina a \mathcal{N} rozklad na M . Nechtě $R_{\mathcal{N}} \subseteq M \times M$ je relace na M definovaná takto*

$$(x, y) \in R_{\mathcal{N}} \text{ právě když existuje } A \in \mathcal{N} \text{ taková, že } x, y \in A.$$

Pak $R_{\mathcal{N}}$ je *ekvivalence* na M .

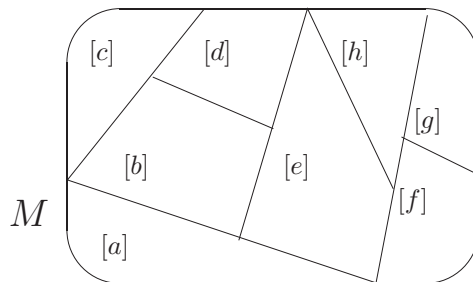
Důkaz: Dokážeme, že $R_{\mathcal{N}}$ je reflexivní, symetrická a tranzitivní (Definice 4.2).

- Reflexivita: Buď $x \in M$ libovolné. Jelikož \mathcal{N} je rozklad na M , musí existovat $A \in \mathcal{N}$ takové, že $x \in A$ (jinak spor se třetí podmínkou z Definice 4.7). Proto $(x, x) \in R_{\mathcal{N}}$, tedy $R_{\mathcal{N}}$ je reflexivní.
- Symetrie: Nechtě $(x, y) \in R_{\mathcal{N}}$. Podle definice $R_{\mathcal{N}}$ pak existuje $A \in \mathcal{N}$ taková, že $x, y \in A$. To ale znamená, že také $(y, x) \in R_{\mathcal{N}}$ podle definice $R_{\mathcal{N}}$, tedy $R_{\mathcal{N}}$ je symetrická.
- Tranzitivita: Nechtě $(x, y), (y, z) \in R_{\mathcal{N}}$. Podle definice $R_{\mathcal{N}}$ existují $A, B \in \mathcal{N}$ takové, že $x, y \in A$ a $y, z \in B$. Jelikož $A \cap B \neq \emptyset$, podle druhé podmínky z Definice 4.7 platí $A = B$. Tedy $x, z \in A = B$, proto $(x, z) \in R_{\mathcal{N}}$ podle definice $R_{\mathcal{N}}$. \square

Věta 4.9. *Buď M množina a R ekvivalence na M . Pro každé $x \in M$ definujeme množinu*

$$[x] = \{y \in M \mid (x, y) \in R\}.$$

Pak $\{[x] \mid x \in M\}$ je *rozklad* na M , který značíme M/R .

Důkaz: Dokážeme, že M/R splňuje podmínky Definice 4.7.

- Pro každé $[x] \in M/R$ platí $[x] \neq \emptyset$, neboť $x \in [x]$.
- Nechtě $[x], [y] \in M/R$. Ukážeme, že pokud $[x] \cap [y] \neq \emptyset$, pak $[x] = [y]$.

Jestliže $[x] \cap [y] \neq \emptyset$, existuje $z \in M$ takové, že $z \in [x]$ a $z \in [y]$. Podle definice $[x]$ a $[y]$ to znamená, že $(x, z), (y, z) \in R$. Jelikož R je symetrická a $(y, z) \in R$, platí $(z, y) \in R$. Jelikož $(x, z), (z, y) \in R$ a R je tranzitivní, platí $(x, y) \in R$. Proto také $(y, x) \in R$ (opět ze symetrie R). Nyní dokážeme, že $[y] = [x]$:

- * „ $[x] \subseteq [y]$ “: Necht' $v \in [x]$. Pak $(x, v) \in R$ podle definice $[x]$. Dále $(y, x) \in R$ (viz výše), tedy $(y, v) \in R$ neboť R je tranzitivní. To podle definice $[y]$ znamená, že $v \in [y]$.
 - * „ $[y] \subseteq [x]$ “: Necht' $v \in [y]$. Pak $(y, v) \in R$ podle definice $[y]$. Dále $(x, y) \in R$ (viz výše), tedy $(x, v) \in R$ neboť R je tranzitivní. To podle definice $[x]$ znamená, že $v \in [x]$.
- Platí $\bigcup_{[x] \in M/R} [x] = M$, neboť $x \in [x]$ pro každé $x \in M$. □

Navazující studium

S relacemi ekvivalence i jimi implicitně definovanými rozklady množin se lze setkat všude tam, kde nějaké objekty “rozdělujeme do přihrádek” podle nějakých sdílených znaků nebo jiných kritérií. Principy takových rozkladů vám zajisté byly intuitivně známy ještě dříve, než jste vůbec slyšeli o matematickém pojmu *ekvivalence*, v této lekci jsme si je jen uvedli na formálních základech. Toto formální pojetí relací ekvivalence a rozkladů budete potřebovat v mnoha navazujících předmětech, například u teorie automatů.

5 Uspořádané množiny, Uzávěry

Úvod

V této lekci dále pokračujeme probíráním binárních relací na množinách jako nástrojů vyjadřujících vztahy mezi objekty. Zaměřujeme se nyní především na relace „srovnávající“ objekty podle jejich vlastností. Takto vágně opsané relace mívají jasné společné znaky, které se objevují ve zde uvedené formální definici relace uspořádání. Následně se také zabýváme způsobem, jak libovolnou relaci „obohatit“ o nějakou vlastnost. Tento úkol vede na rozšiřování naší relace (tj. přidávání dvojic) do vzniku jejího takzvaného uzávěru.

Cíle

Definujeme relace uspořádání a mnohé další pojmy k nim se vztahující, například Hasseovy diagramy. Studující by měli porozumět matematické problematice uspořádaných množin a naučit se je správně používat. Závěrem si ukážeme operátory uzávěrů relací.

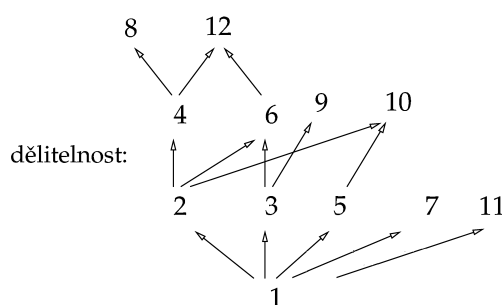
5.1 Uspořádané množiny

Zopakujme si na úvod zkoumané pojmy (viz 4.2)...

- Relace $R \subseteq M \times M$ je (částečné) uspořádání právě když R je reflexivní, antisymetrická a tranzitivní. Tyto tři vlastnosti je tedy třeba ověřit k důkazu toho, že daná relace R je uspořádání.
- Neformálně řečeno: uspořádání je taková relace $R \subseteq M \times M$, kde $(x, y) \in R$ právě když x je v nějakém smyslu „menší nebo rovno“ než y . Mohou ovšem existovat taková $x, y \in M$, kde neplatí $(x, y) \in R$ ani $(y, x) \in R$. (Pak říkáme, že x a y jsou nesrovnatelné.)

Komentář: Zajisté jste se již neformálně setkali s „neostrým“ uspořádáním čísel \leq a „ostrým“ uspořádáním $<$. Všimněte si dobře, že námi definované uspořádání je vždy „neostré“. Avšak pokud byste chtěli definovat „ostré“ uspořádání, mělo by vlastnosti ireflexivní, antisymetrické a tranzitivní. (Příliš se však toto nepoužívá.)

- Jak názorně zobrazit (částečné) uspořádání? Příklad zjednodušeného zakreslení (jsou vynechány šipky vyplývající z reflexivity a tranzitivity, viz Oddíl 5.3):

Všimněte si, že je zvykem „větší“ prvky kreslit nad ty „menší“.

Definice 5.1. *Uspořádaná množina* je dvojice (M, \sqsubseteq) , kde M je množina a \sqsubseteq je (částečné) uspořádání na M .

Definice: Uspořádání R na M je *lineární* (nebo také *úplné*), pokud každé dva prvky M jsou v R srovnatelné.

Komentář: Buď M množina všech studentů 1. ročníku FI. Uvažme postupně relace uspořádání $R \subseteq M \times M$ definované následovně (jsou to vždy uspořádání?):

- * $(x, y) \in R$ právě když x má alespoň takovou výšku jako y ;
- * $(x, y) \in R$ právě když y má alespoň takovou výšku jako x ;
- * $(x, y) \in R$ právě když x a y mají stejné rodné číslo. (Dobře si promyslete, proč se jedná o uspořádání. Které dvojice jsou vůbec porovnatelné?)

Další ukázky uspořádaných množin následují zde:

- * (\mathbb{N}, \leq) je lineárně uspořádaná množina, kde \leq má „obvyklý“ význam.
- * $(\mathbb{N}, |)$, kde $|$ je relace dělitelnosti, je uspořádaná množina. Toto uspořádání není lineární.
- * Buď M množina. Pak $(2^M, \subseteq)$ je uspořádaná množina (říkáme *inkluzi*).

Příklad 5.2. Uspořádání „*po složkách*“.

Nechť (A, \leq_A) a (B, \leq_B) jsou uspořádané množiny. Definujme binární relaci \sqsubseteq na $A \times B$ předpisem

$$(a, b) \sqsubseteq (a', b') \quad \text{právě když} \quad a \leq_A a' \text{ a } b \leq_B b'.$$

Pak $(A \times B, \sqsubseteq)$ je uspořádaná množina. Toto uspořádání se nazývá „*po složkách*“. \square

Příklad 5.3. *Lexikografické* uspořádání.

Nechť (A, \leq_A) a (B, \leq_B) jsou uspořádané množiny. Definujme binární relaci \preceq na $A \times B$ předpisem

$$(a, b) \preceq (a', b') \quad \text{právě když} \quad \text{buď } a \leq_A a' \text{ a } a \neq a', \text{ nebo } a = a' \text{ a } b \leq_B b'.$$

Pak $(A \times B, \preceq)$ je uspořádaná množina. Navíc pokud \leq_A i \leq_B jsou lineární, je i \preceq lineární. Toto uspořádání se nazývá *lexikografické*. \square

Fakt: Jsou-li $(A_1, \leq_1), \dots, (A_n, \leq_n)$ uspořádané množiny, kde $n \geq 2$, pak množinu $A_1 \times \dots \times A_n$ lze uspořádat *po složkách* nebo *lexikograficky*.

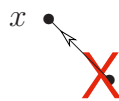
Všimněte si, že třeba lexikograficky se řadí slova ve slovníku...

5.2 Další pojmy uspořádaných množin

K tématu uspořádaných množin se vztahuje množství drobných pojmů, které potkáte v různých oblastech matematiky i informatiky.

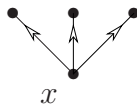
Definice 5.4. Buď (M, \sqsubseteq) uspořádaná množina.

- $x \in M$ je *minimální* právě když pro každé $y \in M$ platí, že jestliže $y \sqsubseteq x$, pak $x \sqsubseteq y$. (Tj. x je minimální právě když neexistuje žádný prvek ostře menší než x .)

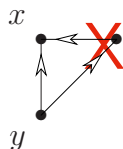

- $x \in M$ je *maximální* právě když pro každé $y \in M$ platí, že jestliže $x \sqsubseteq y$, pak $y \sqsubseteq x$. (Tj. x je maximální právě když neexistuje žádný prvek ostře větší než x .)

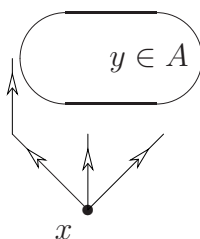
- $x \in M$ je *nejmenší* právě když pro každé $y \in M$ platí, že $x \sqsubseteq y$.

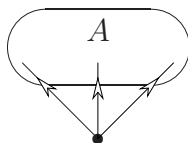
- $x \in M$ je *největší* právě když pro každé $y \in M$ platí, že $y \sqsubseteq x$.
- $x \in M$ *pokrývá* $y \in M$ právě když $x \neq y$, $y \sqsubseteq x$ a neexistuje žádné $z \in M$ takové, že $x \neq z \neq y$ a $y \sqsubseteq z \sqsubseteq x$.

- $x \in M$ je *dolní závora* (mez) množiny $A \subseteq M$ právě když $x \sqsubseteq y$ pro každé $y \in A$.

- $x \in M$ je *horní závora* (mez) množiny $A \subseteq M$ právě když $y \sqsubseteq x$ pro každé $y \in A$.
- $x \in M$ je *infimum* množiny $A \subseteq M$ právě když x je největší dolní závora množiny A .

- $x \in M$ je *supremum* množiny $A \subseteq M$, právě když x je nejmenší horní závora množiny A .
- $A \subseteq M$ je *řetězec* v uspořádání \sqsubseteq právě když (A, \sqsubseteq) je *lineárně* uspořádaná množina.

Komentář: Tuto dlouhou definici se sluší poněkud neformálně okomentovat. Za prvé, s pojmy nejmenšího a největšího prvku jste se už intuitivně setkali mnohokrát, ale (matematicky slabší) pojmy minimálního a maximálního působí někdy problémy. Zapamatujte si proto dobře, že minimálních prvků může mít množina několik, jsou to prostě všechny ty “vespod”, ale nejmenší prvek existuje nejvýše jeden a je to pouze ten **unikátní** minimální prvek množiny. Stejně pro maximální. . .

Další poznámka se vztahuje k infimu a supremu množiny. Jak jsme napsali (a asi totéž znáte z matematické analýzy), množina nemusí mít nejmenší ani největší prvek, ale v mnoha případech je lze “nahradit” po řadě infimem a supremem, které hrají v jistých ohledech podobnou roli. Avšak ani supremum a infimum nemusí vždy existovat.

Pozor! Některé uvedené definice mají dosti „netriviální chování“ na nekonečných množinách. Proto je budeme obvykle uvažovat jen nad konečnými množinami. . .

Příklad 5.5. Proč má každá uspořádaná množina nejvýše jeden největší prvek?

Tvrzení dokážeme sporem: Nechť m i n jsou největší prvky uspořádané množiny (M, \sqsubseteq) . Pak podle Definice 5.4 platí $n \sqsubseteq m$ i $m \sqsubseteq n$ zároveň. Ovšem jelikož uspořádání musí být antisymetrické, pak platí $m = n$ a největší prvek je jen jeden. \square

Relace předuspořádání

Definice: Relace $R \subseteq M \times M$ je *předuspořádání* (také *kvaziuspořádání*, nebo *polouspořádání*) právě když R je reflexivní a tranzitivní.

Komentář: Rozdíl mezi uspořádáním a předuspořádáním je (neformálně řečeno!) v tom, že u předuspořádání srovnáváme prvky podle kritéria, které není pro daný prvek jedinečné. V předuspořádání takto mohou vzniknout „cykly“.

Tvrzení 5.6. Je-li \sqsubseteq předuspořádání na M , můžeme definovat relaci \sim na M předpisem

$$x \sim y \quad \text{právě když} \quad x \sqsubseteq y \text{ a } y \sqsubseteq x.$$

Pak \sim je ekvivalence na M , která se nazývá *jádro předuspořádání* \sqsubseteq .

Na rozkladu M/\sim pak lze zavést relaci \preceq definovanou takto

$$[x] \preceq [y] \quad \text{právě když} \quad x \sqsubseteq y.$$

Pak $(M/\sim, \preceq)$ je uspořádaná množina.

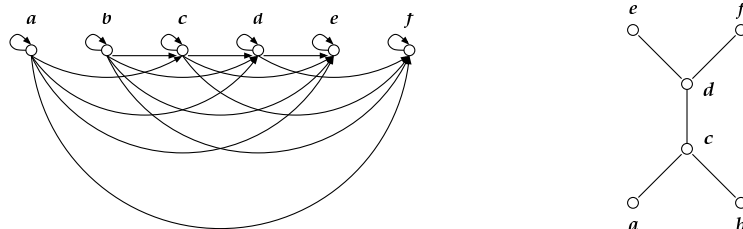
Komentář: Pro ukázkou si vezměme relaci dělitelnosti na \mathbb{Z} . Pak třeba $-2 \sim 2$. Jádrem zde jsou dvojice čísel stejné absolutní hodnoty.

Důkaz (náznak): Tranzitivita a reflexivita relace \sim vyplývá z tranzitivity a reflexivity relace \sqsubseteq . Symetrie \sim pak je přímým důsledkem její definice. Tudíž \sim skutečně je relací ekvivalence a M/\sim je platný rozklad.

Tranzitivita a reflexivita relace \preceq se opět dědí z relace \sqsubseteq . Její antisymetrie vyplývá následující úvahou: Pokud $[x] \preceq [y]$ a $[y] \preceq [x]$, pak podle naší definice $x \sqsubseteq y$ a $y \sqsubseteq x$, neboli $x \sim y$ a $[x] = [y]$ podle definice tříd rozkladu. Pozor, nejdůležitější částí této větve důkazu je však ještě zdůvodnit, že naše podaná definice vztahu $[x] \preceq [y]$ je korektní, což znamená, že její platnost nezávisí na konkrétní volbě reprezentantů x z $[x]$ a y z $[y]$. \square

5.3 Hasseovské diagramy

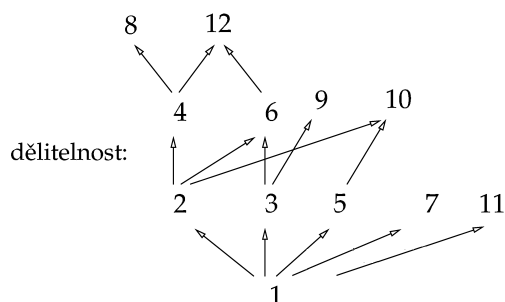
Motivace: tzv. Hasseovské diagramy uspořádaných množin jsou přehlednější než grafy relací. Například si srovnajte:

Definice: *Haseovský diagram* konečné uspořádané množiny (M, \sqsubseteq) je (jednoznačné) grafické znázornění vzniklé takto:

- Do první „horizontální vrstvy“ zakreslíme body odpovídající minimálním prvkům (M, \sqsubseteq) . (Tj. které **nepokrývají** nic. Pojem pokrývání prvku najdete v Definici 5.4.)
- Máme-li již zakreslenou „vrstvu“ i , pak do „vrstvy“ $i+1$ (která je „nad“ vrstvou i) zakreslíme všechny nezakreslené prvky, které **pokrývají pouze** prvky „vrstev“ $\leq i$. Pokud prvek x „vrstvy“ $i+1$ pokrývá prvek y „vrstvy“ $\leq i$, spojíme x a y neorientovanou hranou (tj. „čárou“).

Příklad 5.7. *Relaci dělitelnosti na množině $\{1, 2, \dots, 12\}$ zakreslíme:*

□

Komentář: Jak vidíme, v Hasseově diagramu „vynecháváme“ ty hrany relace \sqsubseteq , které vyplývají z *reflexivity* či *tranzitivity*. To celý obrázek výrazně zpřehlední, a přitom nedochází ke ztrátě informace. Lze vynechat i šipky na hranách, neboť dle definice všechny míří „vzhůru“.

Také pojem „vrstvy“ v definici je jen velmi neformální, důležité je, že větší (pokrývající) prvky jsou **nad menšími** (pokrývanými).

5.4 Uzávěry relací

Buď V (nějaká) vlastnost binárních relací. Řekneme, že V je *uzavíratelná*, pokud splňuje následující podmínky:

- Pro každou množinu M a každou relaci $R \subseteq M \times M$ existuje alespoň jedna relace $S \subseteq M \times M$, která má vlastnost V a pro kterou platí $R \subseteq S$.
- Nechť I je množina a nechť $R_i \subseteq M \times M$ je relace mající vlastnost V pro každé $i \in I$. Pak relace $\bigcap_{i \in I} R_i$ má vlastnost V .

Fakt: Libovolná kombinace vlastností *reflexivity*, *symetrie*, *tranzitivity* je uzavíratelná vlastnost. Antisymetrie **není** uzavíratelná vlastnost.

Věta 5.8. *Nechť V je uzavíratelná vlastnost binárních relací. Buď M množina a R libovolná binární relace na M . Pak pro množinu všech relací $S \supseteq R$ na M majících vlastnost V existuje *infimum* R_V (vzhledem k množinové inkluzi), které samo má vlastnost V .*

Definice: Tuto „nejmenší“ relaci R_V s vlastností V nazýváme *V -uzávěr* relace R .

Tvrzení 5.9. Buď R binární relace na M .

- * *Reflexivní uzávěr* R je přesně relace $R \cup \{(x, x) \mid x \in M\}$.
- * *Symetrický uzávěr* R je přesně relace $\overleftrightarrow{R} = \{(x, y) \mid (x, y) \in R \text{ nebo } (y, x) \in R\}$.

Bud' \mathcal{T} funkce, která pro každou binární relaci S vrátí relaci

$$\mathcal{T}(S) = S \cup \{(x, z) \mid \text{existuje } y \text{ takové, že } (x, y), (y, z) \in S\}$$

a $\mathcal{T}^i = \underbrace{\mathcal{T} \circ \dots \circ \mathcal{T}}_i$ budiž i -krát iterovaná aplikace funkce \mathcal{T} .

- * *Tranzitivní uzávěr* R je přesně relace $R^+ = \bigcup_{i=1}^{\infty} \mathcal{T}^i(R)$.
- * Reflexivní a tranzitivní uzávěr R je přesně relace $R^* = \bigcup_{i=1}^{\infty} \mathcal{T}^i(Q)$, kde Q je reflexivní uzávěr R .
- * Reflexivní, symetrický a tranzitivní uzávěr R (tj. nejmenší ekvivalence obsahující R) je přesně relace $(\overleftrightarrow{Q})^+$, kde Q je reflexivní uzávěr R .

Komentář: Význam reflexivních a symetrických uzávěrů je z předchozího docela zřejmý. Význam tranzitivního uzávěru R^+ je následovný: Do R^+ přidáme všechny ty dvojice (x, z) takové, že v R se lze „dostat po šípkách“ z x do z . Nakreslete si to na papír pro nějakou jednoduchou relaci, abyste význam tranzitivního uzávěru lépe pochopili. A jak bylo dříve řečeno, antisymetrický uzávěr relace prostě nemá smysl.

Například bud' $R \subseteq \mathbb{N} \times \mathbb{N}$ definovaná takto: $R = \{(i, i+1) \mid i \in \mathbb{N}\}$. Pak R^* je běžné lineární uspořádání \leq přirozených čísel.

Příklad 5.10. Proč při výpočtu tranzitivního uzávěru relace na konečné množině podle vzorce $R^+ = \bigcup_{i=1}^{\infty} \mathcal{T}^i(R)$ vždy stačí uvažovat konečně mnoho členů tohoto sjednocení?

Pro odpověď si uvědomme zásadní fakt — pokud $\mathcal{T}^{i+1} = \mathcal{T}^i$, tak už platí $\mathcal{T}^{i+k} = \mathcal{T}^i$ pro všechna přirozená k . Neboli je potřeba sjednotit jen tolik prvních členů, dokud se ony „zvětšují“, což může nastat jen konečně krát nad konečnou množinou. Mimo jiné tak vidíme, že uvedený popis tranzitivního uzávěru je **konstruktivní**. \square

Rozšiřující studium

Jedny z prvních algoritmů, které se studenti informatiky obvykle učí, jsou různé třídící algoritmy, takže s pojmem uspořádání se setkáváte hned v začátcích. Jenže ne všechna uspořádání jsou lineární, nýbrž jen částečná, a ke správnému uchopení a použití *částečných uspořádání a předuspořádání* v aplikacích je potřeba se už opřít o přesné formální definice, či o poměrně názorný pojem Hasseova diagramu.

Jmenovitě dále upozorňujeme na pojmy *uzávěru relace*, které mimo nepříliš dobře čitelné formální definice mají i dobré neformální vysvětlení a použití. Co se týče praktického určení symetrického nebo tranzitivního uzávěru relace, odkazujeme na budoucí Algoritmy 8.5 a 8.6.

6 Skládání relací a funkcí

Úvod

Vraťme se nyní k látce Lekce 3. Z jejího pokročilého obsahu jsme doposud velmi detailně probírali relace a jejich jednotlivé vlastnosti. Nyní se podívejme, jak lze relace mezi sebou „skládat“, což je například základní technika práce s relačními databázemi. Je však i jiné místo, kde jste se zřejmě se skládáním relací setkali – jedná se o skládání funkcí. Jak například spočítáte na kalkulačce výsledek složitějšího vzorce?

Mimo to se ještě zobecněně vrátíme k problematice „postupných“ (induktivních a rekurentních) definic a vztahů. Jedná se vlastně o matematické analogie rekursivních programů a jejich správné formální pochopení oceníme mimo jiné i při programování samotném.

Cíle

V této lekci definujeme základní vlastnosti funkcí a především popíšeme a podrobně rozebereme skládání relací a návazně skládání funkcí jako relací (jako model nám poslouží permutace). Na závěr se stručně podíváme na problematiku induktivních definic funkcí, coby na rozšíření rekurentních vztahů z Oddílu 3.5.

6.1 Vlastnosti funkcí

Definice: Funkce $f : A \rightarrow B$ je

- *injektivní* (nebo také *prostá*) právě když pro každé $x, y \in A$, $x \neq y$ platí, že $f(x) \neq f(y)$;
- *surjektivní* (nebo také „*na*“) právě když pro každé $y \in B$ existuje $x \in A$ takové, že $f(x) = y$;
- *bijektivní* (vzáj. *jednoznačná*) právě když je injektivní a současně surjektivní.

Komentář: Ukázky vlastností funkcí.

- * Funkce *plus* : $\mathbb{N} \times \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}$ je surjektivní, ale není prostá.
- * Funkce *g* : $\mathbb{Z} \rightarrow \mathbb{N}$ daná předpisem

$$g(x) = \begin{cases} -2x - 1 & \text{jestliže } x < 0, \\ 2x & \text{jinak} \end{cases}$$

je bijektivní.

- * Funkce $\emptyset : \emptyset \rightarrow \emptyset$ je bijektivní.
- * Funkce $\emptyset : \emptyset \rightarrow \{a, b\}$ je injektivní, ale není surjektivní.
- * Dokázali byste nalézt bijektivní funkci $\mathbb{N} \times \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}$?

6.2 Inverzní relace a skládání relací

Definice: Nechť $R \subseteq A \times B$ je **binární** relace mezi A a B . *Inverzní relace k relaci R* se značí R^{-1} a je definována takto:

$$R^{-1} = \{(b, a) \mid (a, b) \in R\}$$

(R^{-1} je tedy relace **mezi B a A** .)

Komentář: Příklady inverzí pro relace–funkce.

- * Inverzí bijektivní funkce $f(x) = x + 1$ na \mathbb{Z} je funkce $f^{-1}(x) = x - 1$.
- * Inverzí prosté funkce $f(x) = e^x$ na \mathbb{R} je *parciální* funkce $f^{-1}(x) = \ln x$.
- * Funkce $g(x) = x \bmod 3$ *není* prostá na \mathbb{N} , a proto její inverzí je „jen“ relace $g^{-1} = \{(a, b) \mid a = b \bmod 3\}$.
Konkrétně $g^{-1} = \{(0, 0), (0, 3), (0, 6), \dots, (1, 1), (1, 4), \dots, (2, 2), (2, 5), \dots\}$.

Tvrzení 6.1. *Mějme funkci $f : A \rightarrow B$. Pak její inverzní relace f^{-1} je*

- parciální funkce právě když f je **prostá**,*
- funkce právě když f je **bijektivní**.*

Důkaz vyplývá přímo z definic funkce a inverze relace. □

Definice 6.2. ***Složení (kompozice)** relací R a S .*

Nechť $R \subseteq A \times B$ a $S \subseteq B \times C$ jsou binární relace. *Složení* relací R a S (v **tomto pořadí!**) je relace $S \circ R \subseteq A \times C$ definovaná takto:

$$S \circ R = \{(a, c) \mid \text{existuje } b \in B \text{ takové, že } (a, b) \in R, (b, c) \in S\}$$

Složení relací čteme „ R složeno s S “ nebo (pozor na pořadí!) „ S po R “.

Komentář: Příklady skládání relací.

- * Je-li

$$\begin{aligned} - A &= \{a, b\}, & B &= \{1, 2\}, & C &= \{X\}, \\ - R &= \{(a, 1), (b, 1), (b, 2)\}, & S &= \{(1, X)\}, \end{aligned}$$

pak složením vznikne relace

$$- S \circ R = \{(a, X), (b, X)\}.$$

- * Složením funkcí $h(x) = x^2$ a $f(x) = x + 1$ na \mathbb{R} vznikne funkce

$$f \circ h(x) = f(h(x)) = x^2 + 1.$$

- * Složením těchto funkcí „naopak“ ale vznikne funkce $h \circ f(x) = h(f(x)) = (x + 1)^2$.

Poznámka: Nepříjemné je, že v některých oblastech matematiky (například v algebře při skládání zobrazení) se setkáme s **právě opačným** zápisem skládání, kdy se místo $S \circ R$ píše $R \cdot S$ nebo jen RS . Proto je si vždy dobré slovně ujasnit, které pořadí skládaných relací máme na mysli. My zde zásadně budeme používat pořadí $S \circ R$.

6.3 Skládání relací „v praxi“

Podívejme se nyní, jak se skládání relací přirozeně objevuje v práci s relačními databázemi. (Dá se zjednodušeně říci, že právě v operátoru skládání tabulkových relací je hlavní smysl relačních databází...)

Příklad 6.3. Skládání v relační databázi studentů, jejich předmětů a fakult.

Mějme dvě binární relace – jednu R přiřazující studentům MU kódy jejich zapsaných předmětů, druhou S přiřazující kódy předmětů jejich mateřským fakultám. Malý výsek z těchto relací může v tabulkové reprezentaci vypadat třeba následovně.

$R :$	<table border="1"> <thead> <tr> <th>student (učo)</th> <th>předmět (kód)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr><td>121334</td><td>MA010</td></tr> <tr><td>133935</td><td>M4135</td></tr> <tr><td>133935</td><td>IA102</td></tr> <tr><td>155878</td><td>M1050</td></tr> <tr><td>155878</td><td>IB000</td></tr> </tbody> </table>	student (učo)	předmět (kód)	121334	MA010	133935	M4135	133935	IA102	155878	M1050	155878	IB000
student (učo)	předmět (kód)												
121334	MA010												
133935	M4135												
133935	IA102												
155878	M1050												
155878	IB000												

$S :$	<table border="1"> <thead> <tr> <th>předmět (kód)</th> <th>fakulta MU</th> </tr> </thead> <tbody> <tr><td>MA010</td><td>FI</td></tr> <tr><td>IB000</td><td>FI</td></tr> <tr><td>IA102</td><td>FI</td></tr> <tr><td>M1050</td><td>PřF</td></tr> <tr><td>M4135</td><td>PřF</td></tr> </tbody> </table>	předmět (kód)	fakulta MU	MA010	FI	IB000	FI	IA102	FI	M1050	PřF	M4135	PřF
předmět (kód)	fakulta MU												
MA010	FI												
IB000	FI												
IA102	FI												
M1050	PřF												
M4135	PřF												

Jak z těchto „tabulkových“ relací zjistíme, kteří studenti mají zapsané předměty na kterých fakultách (třeba na FI)?

Jedná se jednoduše o složení relací $S \circ R$. V našem příkladě tabulkové reprezentace vyjde výsek:

$S \circ R :$	<table border="1"> <thead> <tr> <th>student (učo)</th> <th>fakulta MU</th> </tr> </thead> <tbody> <tr><td>121334</td><td>FI</td></tr> <tr><td>133935</td><td>FI</td></tr> <tr><td>133935</td><td>PřF</td></tr> <tr><td>155878</td><td>FI</td></tr> <tr><td>155878</td><td>PřF</td></tr> </tbody> </table>	student (učo)	fakulta MU	121334	FI	133935	FI	133935	PřF	155878	FI	155878	PřF
student (učo)	fakulta MU												
121334	FI												
133935	FI												
133935	PřF												
155878	FI												
155878	PřF												

□

Zobecněné skládání relací

V praktických použitích relačních tabulek povětšinou nevystačíme jen s binárními relacemi, takže je přirozené se ptát, jestli lze podobně skládat i více-ární relace. Odpověď je snadná – lze to a ani nepotřebujeme novou definici, vystačíme s tou, kterou už máme výše uvedenou.

Fakt (skládání relací vyšší arity):

Mějme relace $T \subseteq K_1 \times K_2 \times \dots \times K_k$ a $U \subseteq L_1 \times L_2 \times \dots \times L_\ell$, přičemž pro nějaké $m < \min(k, \ell)$ platí $L_1 = K_{k-m+1}, L_2 = K_{k-m+2}, \dots, L_m = K_k$. Pak relaci T lze složit s relací U na zvolených m složkách L_1, \dots, L_m („překrytí“) s použitím Definice 6.2 takto:

- * Položme $A = K_1 \times \dots \times K_{k-m}$, $B = L_1 \times \dots \times L_m$ a $C = L_{m+1} \times \dots \times L_\ell$.
- * Příslušné relace pak jsou $R = \{(\vec{a}, \vec{b}) \in A \times B \mid (a_1, \dots, a_{k-m}, b_1, \dots, b_m) \in T\}$ a $S = \{(\vec{b}, \vec{c}) \in B \times C \mid (b_1, \dots, b_m, c_{m+1}, \dots, c_\ell) \in U\}$.
- * Nakonec přirozeně položme $U \circ_m T \simeq S \circ R$, takže vyjde

$$U \circ_m T = \{(\vec{a}, \vec{c}) \mid \text{ex. } \vec{b} \in B, \text{ že } (a_1, \dots, a_{k-m}, b_1, \dots, b_m) \in T \text{ a } (b_1, \dots, b_m, c_{m+1}, \dots, c_\ell) \in U\}.$$

Schematicky pro snazší orientaci ve složkách našich relací:

$$\begin{array}{l}
 T \subseteq K_1 \times \dots \times K_{k-m} \times K_{k-m+1} \times \dots \times K_k \\
 U \subseteq \phantom{K_1 \times \dots \times K_{k-m}} \phantom{K_{k-m+1} \times \dots \times K_k} L_1 \times \dots \times L_m \times L_{m+1} \times \dots \times L_\ell \\
 U \circ_m T \subseteq \underbrace{K_1 \times \dots \times K_{k-m}}_A \times \underbrace{K_{k-m+1} \times \dots \times K_k}_B \times \underbrace{L_{m+1} \times \dots \times L_\ell}_C
 \end{array}$$

Opět je nejjednodušší si koncept skládání vícečetných relací ilustrovat příkladem.

Příklad 6.4. *Skládání v relační databázi pasažérů a letů u leteckých společností.*

Podívejme se na příklad hypotetické rezervace letů pro cestující, relace T . Jak známo (tzv. codeshare), letecké společnosti si mezi sebou „dělí“ místa v letadlech, takže různé lety (podle kódů) jsou ve skutečnosti realizovány stejným letadlem jedné ze společností. To zase ukazuje relace U .

pasažér	datum	let
Petr	5.11.	OK535
Pavel	6.11.	OK535
Jan	5.11.	AF2378
Josef	5.11.	DL5457
Alena	6.11.	AF2378

datum	let	letadlo
5.11.	OK535	ČSA
5.11.	AF2378	ČSA
5.11.	DL5457	ČSA
6.11.	OK535	AirFrance
6.11.	AF2378	AirFrance

Ptáme-li se nyní, setkají se Petr a Josef na palubě stejného letadla? Případně, cí letadlo to bude? Odpovědi nám dá zase složení relací $U \circ_2 T$, jak je posáno výše.

pasažér	letadlo
Petr	ČSA
Josef	ČSA
...	...

Zkuste se zamyslet, lze tyto dvě relace skládat ještě jinak? Co by pak bylo významem? □

6.4 Skládání funkcí, permutace

Soustředme se nyní na další oblast, kde běžně a přirozeně používáme skládání relací, aniž si to uvědomujeme.

Fakt: Mějme zobrazení (funkce) $f : A \rightarrow B$ a $g : B \rightarrow C$. Pak jejich *složením* coby relací v tomto pořadí vznikne zobrazení $(g \circ f) : A \rightarrow C$ definované

$$(g \circ f)(x) = g(f(x)).$$

Komentář:

- * Jak například na běžné kalkulačce vypočteme hodnotu funkce $\sin^2 x$? Složíme (v tomto pořadí) „elementární“ funkce $f(x) = \sin x$ a $g(x) = x^2$.
- * Jak bychom na „elementární“ funkce rozložili aritmetický výraz $2 \log(x^2 + 1)$? Ve správném pořadí složíme funkce $f_1(x) = x^2$, $f_2(x) = x + 1$, $f_3(x) = \log x$ a $f_4(x) = 2x$.
- * A jak bychom obdobně vyjádřili složením funkcí aritmetický výraz $\sin x + \cos x$? Opět je odpověď přímočará, vezmeme „elementární“ funkce $g_1(x) = \sin x$ a $g_2(x) = \cos x$, a pak je „složíme“ další funkcí $h(x, y) = x + y$. Vidíme však, že takto pojaté „skládání“ už nezapadá hladce do našeho formalismu skládání relací.

Pro nedostatek prostoru si skládání funkcí s více parametry nedefinujeme, ale sami vidíte, že obdobné skládání se v programátorské praxi vyskytuje doslova „na každém rohu“ a ani se nad tím nepozastavujeme.

Skládání permutací

Po zbytek tohoto oddílu se zaměříme na permutace coby speciální případ (bijektivních) zobrazení.

Definice: Necht' *permutace* π množiny $\{1, 2, \dots, n\}$ je určena seřazením jejích prvků (p_1, \dots, p_n) . Pak π je zároveň *bijektivním zobrazením* $\{1, \dots, n\} \rightarrow \{1, \dots, n\}$ definovaným předpisem $\pi(i) = p_i$.

Tudíž lze permutace *skládat jako relace* podle Definice 6.2.

Poznámka: Všechny permutace množiny $\{1, 2, \dots, n\}$ spolu s operací skládání tvoří grupu, zvanou symetrická grupa S_n . Permutační grupy (podgrupy symetrické grupy) jsou velice důležité v algebře, neboť každá grupa je vlastně isomorfní některé permutační grupě.

Komentář: Příkladem permutace vyskytující se v programátorské praxi je třeba zobrazení $i \mapsto (i + 1) \bmod n$ ("inkrement"). Často se třeba lze setkat (aniž si to mnohdy uvědomujeme) s permutacemi při indexaci prvků polí.

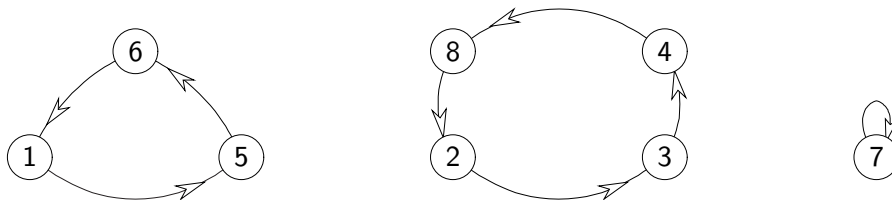
V kontextu pohledu na funkce a jejich skládání coby relací si zavedeme jiný, názornější, způsob zápisu permutací – pomocí jejich cyklů.

Definice: Necht' π je permutace na množině A . *Cyklem v π* rozumíme posloupnost $\langle a_1, a_2, \dots, a_k \rangle$ různých prvků A takovou, že $\pi(a_i) = a_{i+1}$ pro $i = 1, 2, \dots, k - 1$ a $\pi(a_k) = a_1$.

Jak název napovídá, v zápise cyklu $\langle a_1, a_2, \dots, a_k \rangle$ není důležité, kterým prvkem začneme, ale jen dodržení cyklického pořadí. Cyklus v permutaci může mít i jen jeden prvek (zobrazený na sebe).

Komentář: Nakreslete si (vámi zvolenou) permutaci π obrázkem, ve kterém vedete šipku vždy od prvku i k prvku $\pi(i)$. Pak uvidíte, že cykly dle naší definice jsou právě cykly tvořené šipkami ve vašem obrázku. S tímto grafickým zobrazením pro vás nebude problém pochopit následující látku.

Například permutaci $(5, 3, 4, 8, 6, 1, 7, 2)$ si lze obrázkem nakreslit takto:

Věta 6.5. Každou permutaci π na konečné množině A lze zapsat jako složení cyklů na disjunktích podmnožinách (rozkladu) A .

Důkaz: Vezmeme libovolný prvek $a_1 \in A$ a iterujeme zobrazení $a_2 = \pi(a_1)$, $a_3 = \pi(a_2)$, atd., až se dostaneme „zpět“ k $a_{k+1} = \pi(a_k) = a_1$. Proč tento proces skončí? Protože A je konečná a tudíž ke zopakování některého prvku a_{k+1} musí dojít. Nadto je π prostá, a proto nemůže nastat $\pi(a_k) = a_j$ pro $j > 1$. Takto získáme první cyklus $\langle a_1, \dots, a_k \rangle$.

Induktivně pokračujeme s hledáním dalších cyklů ve zbylé množině $A \setminus \{a_1, \dots, a_k\}$, dokud nezůstane prázdná. \square

Značení permutací cykly: Necht' se permutace π podle Věty 6.5 skládá z cyklů $\langle a_1, \dots, a_k \rangle$, $\langle b_1, \dots, b_l \rangle$ až třeba $\langle z_1, \dots, z_m \rangle$. Pak zapíšeme

$$\pi = (\langle a_1, \dots, a_k \rangle \langle b_1, \dots, b_l \rangle \dots \langle z_1, \dots, z_m \rangle).$$

Komentář: Primitivní pseudonáhodné generátory v počítačích iterují z náhodného počátku permutací danou vztahem $i \mapsto (i + p) \bmod q$. Je pochopitelné, že tato permutace nesmí obsahovat krátké cykly, lépe řečeno, měla by se skládat z jediného (dlouhého) cyklu. (Pro úplnost, jedná se o permutaci množiny $\{0, 1, \dots, q - 1\}$).

Příklad 6.6. Ukázka skládání permutací daných svými cykly.

Vezměme 7-prvkovou permutaci $(5, 3, 4, 2, 6, 1, 7)$. Ta se rozkládá na tři cykly $\langle 1, 5, 6 \rangle$, $\langle 2, 3, 4 \rangle$ a $\langle 7 \rangle$. Jiná permutace $(3, 4, 5, 6, 7, 1, 2)$ se skládá z jediného cyklu $\langle 1, 3, 5, 7, 2, 4, 6 \rangle$. Nyní určíme složení těchto dvou permutací (zápisem cykly):

$$(\langle 1, 5, 6 \rangle \langle 2, 3, 4 \rangle \langle 7 \rangle) \circ (\langle 1, 3, 5, 7, 2, 4, 6 \rangle) = (\langle 1, 4 \rangle \langle 2 \rangle \langle 3, 6, 5, 7 \rangle)$$

(Nezapomínejme, že první se ve složení aplikuje pravá permutace!)

Postup skládání jsme použili následovně: 1 se zobrazí v permutaci vpravo na 3 a pak vlevo na 4. Následně 4 se zobrazí na 6 a pak na 1. Tím „uzavřeme“ první cyklus $\langle 1, 4 \rangle$. Dále se 2 zobrazí na 4 a pak hned zpět na 2, tj. má samostatný cyklus. Zbýlý cyklus $\langle 3, 6, 5, 7 \rangle$ určíme analogicky. \square

6.5 Induktivní definice množin a funkcí

Vzpomeňme si na definici posloupnosti *rekurentním vztahem* z Oddílu 3.5. Příným zobecněním rekurentních definic je následující koncept.

Definice 6.7. *Induktivní definice* množiny.

Jedná se obecně o popis (nějaké) množiny M v následujícím tvaru:

- Je dáno několik pevných (*bázických*) prvků $a_1, a_2, \dots, a_k \in M$.
- Je dán soubor *induktivních pravidel* typu

Jsou-li (libovolné prvky) $x_1, \dots, x_\ell \in M$, pak také $y \in M$.

V tomto případě je y typicky funkcí $y = f_i(x_1, \dots, x_\ell)$.

Pak naše *induktivně definovaná množina* M je určena jako nejmenší (inkluzí) množina vyhovující těmto pravidlům.

Komentář: Vidíte podobnost této definice s uzávěrem relace? (Věta 5.8.)

Pro nejbližší příklad induktivní definice se obrátíme na množinu všech přirozených čísel.

- $0 \in \mathbb{N}$
- Je-li $i \in \mathbb{N}$, pak také $i + 1 \in \mathbb{N}$.

Pro každé $y \in \mathbb{N}$ můžeme definovat jinou množinu $M_y \subseteq \mathbb{N}$ induktivně takto:

- $y \in M_y$.
- Jestliže $x \in M_y$ a $x + 1$ je liché, pak $x + 2 \in M_y$.

Pak například $M_3 = \{3\}$, nebo $M_4 = \{4 + 2i \mid i \in \mathbb{N}\}$.

Definice: Řekneme, že daná induktivní definice množiny M je *jednoznačná*, právě když každý prvek M lze odvodit z bázických prvků pomocí induktivních pravidel právě **jedním způsobem**.

Komentář: Definujme množinu $M \subseteq \mathbb{N}$ induktivně takto:

– $2, 3 \in M$.

– Jestliže $x, y \in M$ a $x \leq y$, pak také $x^2 + y^2$ a $x \cdot y$ jsou prvky M .

Proč tato induktivní definice není jednoznačná? Například číslo $8 \in M$ lze odvodit způsobem $8 = 2 \cdot (2 \cdot 2)$, ale zároveň zcela jinak $8 = 2^2 + 2^2$.

V čem tedy spočívá důležitost jednoznačných induktivních definic množin?

Definice 6.8. *Induktivní definice funkce* z induktivní množiny.

Nechť množina M je dána **jednoznačnou** induktivní definicí. Pak říkáme, že funkce $\mathcal{F} : M \rightarrow X$ je definována *induktivně* (vzhledem k induktivní definici M), pokud je řečeno:

- Pro každý z bázičkových prvků $a_1, a_2, \dots, a_k \in M$ je určeno $\mathcal{F}(a_i) = c_i$, kde c_i je konstanta.
- Pro každé induktivní pravidlo typu

“Jsou-li (libovolné prvky) $x_1, \dots, x_\ell \in M$, pak také $f(x_1, \dots, x_\ell) \in M$ ”

je definováno

$\mathcal{F}(f(x_1, \dots, x_\ell))$ na základě hodnot $\mathcal{F}(x_1), \dots, \mathcal{F}(x_\ell)$.

Komentář: Pro příklad se podívejme třeba do manuálových stránek unixového příkazu `test` `EXPRESSION`:

```
EXPRESSION is true or false and sets exit status. It is one of:
! EXPRESSION                EXPRESSION is false
EXPRESSION1 -a EXPRESSION2  both EXPRESSION1 and EXPRESSION2 are true
EXPRESSION1 -o EXPRESSION2  either EXPRESSION1 or EXPRESSION2 is true
[-n] STRING                 the length of STRING is nonzero
STRING1 = STRING2           the strings are equal
.....
```

Uvidíte, jak tato ukázka koresponduje s Definicí 6.8?

Induktivní definice se „strukturální“ indukci

Příklad 6.9. *Jednoduché aritmetické výrazy*

Nechť (abeceda) $\Sigma = \{0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, \odot, \oplus, (\,)\}$. Definujme množinu *jednoduchých výrazů* $SExp \subseteq \Sigma^*$ induktivně takto:

- Dekadický zápis každého přirozeného čísla n je prvek $SExp$.
- Jestliže $x, y \in SExp$, pak také $(x) \odot (y)$ a $(x) \oplus (y)$ jsou prvky $SExp$.
(Jak vidíme, díky „závorkování“ je tato induktivní definice **jednoznačná**.)

Pro „vyhodnocení“ výrazu pak definujme funkci $Val : SExp \rightarrow \mathbb{N}$ **induktivně** takto:

- Bázičkové prvky: $Val(n) = n$, kde n je dekadický zápis přirozeného čísla n .
- První induktivní pravidlo: $Val((x) \oplus (y)) = Val(x) + Val(y)$.
- Druhé induktivní pravidlo: $Val((x) \odot (y)) = Val(x) \cdot Val(y)$.

(Tímto způsobem jsme našim výrazům vlastně přiřadili jejich „význam“, sémantiku.) \square

Příklad 6.10. *Důkaz správnosti přiřazeného „významu“ $Val : SExp \rightarrow \mathbb{N}$.*

Věta. Pro každý výraz $s \in SExp$ je hodnota $Val(s)$ číselně rovna výsledku vyhodnocení výrazu s podle běžných zvyklostí aritmetiky.

Jelikož pojednáváme o induktivně definované funkci Val , je přirozené pro důkaz jejích vlastností aplikovat *matematickou indukci*. Na rozdíl od dříve probíraných příkladů zde nevidíme žádný celočíselný „parametr n “, a proto si jej budeme muset nejprve definovat. Naši indukci tedy povedeme podle „délky ℓ odvození výrazu s “ definované jako **počet aplikací induktivních pravidel** potřebných k odvození $s \in SExp$. Takto aplikované matematické indukci se často říká *strukturální indukce*.

Důkaz: V bázi indukce ověříme vyhodnocení bázeických prvků, což jsou zde dekadické zápisy přirozených čísel. Platí $Val(\mathbf{n}) = n$, což skutečně odpovídá zvyklostem aritmetiky.

V indukčním kroku se podíváme na vyhodnocení $Val((x) \oplus (y)) = Val(x) + Val(y)$. Podle běžných zvyklostí aritmetiky by hodnota $Val((x) \oplus (y))$ měla být rovna součtu vyhodnocení výrazu x , což je podle indukčního předpokladu rovno $Val(x)$ (x má zřejmě kratší délku odvození), a vyhodnocení výrazu y , což je podle indukčního předpokladu rovno $Val(y)$. Takže skutečně $Val((x) \oplus (y)) = Val(x) + Val(y)$. Druhé pravidlo $Val((x) \odot (y))$ se dořeší analogicky. \square

Rozšiřující studium

S formalizací pojmu funkce a jejími vlastnostmi se setkáváte především v matematice, avšak například na bijektivní funkce narazíte při ukládání dat při volbě klíče apod. Pro informatiku jsou spíše důležitější *relace a jejich skládání*, na nichž je založena mimo jiné práce s relačními databázemi. Poslední částí lekce je problematika induktivních definic, které ač ve formálním podání mohou nejprve vypadat nepochopitelně, jsou ve skutečnosti zcela přirozenou popisnou metodou v mnoha aplikačních sférách informatiky a jejich alespoň intuitivní chápání pro vás bude v dalším studiu nezbytné. Schválně, zkuste se podívat zrovna do vaší oblíbené oblasti informatiky, kde všude *induktivní definice* (třebaže nepřímou) najdete.

7 Jemný úvod do Logiky

Úvod

Základem přesného matematického vyjadřování je správné používání (matematické) logiky a logických úsudků. Logika jako filozofická disciplína se intenzivně vyvíjí už od dob antiky, avšak ke skutečnému rozmachu logiky coby součásti matematiky došlo až začátkem 20. století. (S přispěním třeba Russelova paradoxu.)

Dnes se samozřejmě základní logický kalkulus používá nejen v matematice, ale „stojí“ na něm veškeré logické obvody a počítače. Proto se také studenti informatiky s logikou setkávají záhy při svém studiu a mnohokrát se k tématu také vrací.

Cíle

Následující lekce přináší (skutečně velmi jemný a trochu i povrchní) úvod do moderní matematické logiky, která je solidním základem matematiky a nakonec i celé informatiky. Zavedeme si základy výrokové logiky a výrokového počtu a velmi stručně si uvedeme problematiku predikátové logiky a kvantifikace.

7.1 Výroky v „přirozené“ podobě

Definice: V přirozené mluvě za *výrok* považujeme (každé) tvrzení, o kterém má smysl prohlásit, že je buď pravdivé nebo nepravdivé.

Komentář: Několik příkladů, které z nich jsou výroky?

- * Dnes už v Brně přišlo.
- * Předmět FI: IB000 se vyučuje v prvním ročníku.
- * Platí $2 + 3 = 6$.
- * To je bez problémů. (Co?)
- * Platí $x > 3$.
- * Pro každé celé číslo x platí, že $x > 3$.

Všimněte si, že pravdivost výroku by mělo být možné rozhodnout bez skrytých souvislostí (kontextu), a proto čtvrtý a pátý příklad za výroky nepovažujeme. Poslední příklad už zase výrokem je.

Fakt: Z jednoduchých výroků můžeme vytvářet výroky složitější pomocí tzv. *logických spojek*.

Komentář: Několik dalších příkladů.

- * Kateřina přijela ve 12:00 a šli jsme spolu do kina.
- * Množina $\{a, b\}$ má více než jeden prvek a není nekonečná.
- * Jestliže má Karel přes 90 kilo váhy, nepojedu s ním výtahem.
- * Jestliže má tato kráva 10 nohou, mají všechny domy modrou střechu.

Zastavme se na chvíli nad posledním výrokem. Co nám říká? Je pravdivý? Skutečně mají všechny domy modrou střechu a před námi stojí kráva s 10 nohama? Tuto problematiku jsme již neformálně nakousli v Lekci 1 a přesnou odpověď poskytne Definice 7.3 (ANO, výrok je pravdivý).

Schopnost porozumět takovýmto větám je součástí lidského způsobu uvažování a z tohoto hlediska nemá přímou souvislost s matematikou (je to „přirozená logika“).

Formální (matematická) logika pak definuje jazyk matematiky a odstraňuje nejednoznačnosti přirozeného jazyka.

7.2 (Formální) výroková logika

Definice 7.1. *Syntaxe výrokové logiky.*

Bud' $\mathcal{AT} = \{A, B, C, \dots\}$ spočetně nekonečná množina *výrokových proměnných* (tzv. atomů). Množina *výrokových formulí* Φ je definována induktivně následujícími pravidly:

- (1) $\mathcal{AT} \subseteq \Phi$.
- (2) Jestliže $\varphi, \psi \in \Phi$, pak také $\neg(\varphi) \in \Phi$ a $(\varphi) \Rightarrow (\psi) \in \Phi$.
- (3) Každý prvek Φ vznikne **konečně** mnoha aplikacemi pravidel (1) a (2).

Značení: Symbol \neg je zván *negací* a \Rightarrow je nazýván *implikací*.

Komentář: Příklady několika správně utvořených formulí:

$$A, \quad (A) \Rightarrow (B), \quad ((A) \Rightarrow (\neg(B))) \Rightarrow ((\neg(B)) \Rightarrow (C))$$

A také příklady několika **ne zcela** správně utvořených formulí:

$$A \Rightarrow B, \quad A \Rightarrow B \Rightarrow C, \quad \neg A \Rightarrow B$$

Z těchto nesprávných ukázek je „nejhorší“ ta prostřední, neboť daný zápis neumožňuje ani odhadnout, která z implikací se má vyhodnotit jako první. Abychom si ujasnili, která zjednodušení formálního zápisu formule jsou ještě přijatelná beze ztráty smyslu, přistoupíme k následující dohodě.

Konvence 7.2. Pro zvýšení čitelnosti budeme závorky vynechávat, pokud to nepovede k nejednoznačnostem za předpokladu, že negace \neg má „vyšší prioritu“ než \Rightarrow . (Touto úmluvou se **nemění** množina Φ ; mění se jen *způsob reprezentace* jejích prvků.)

Dále si zavedeme, že

- * $\varphi \vee \psi$ (*disjunkce*) je jiný zápis formule $\neg\varphi \Rightarrow \psi$,
- * $\varphi \wedge \psi$ (*konjunkce*) je jiný zápis formule $\neg(\neg\varphi \vee \neg\psi)$,
- * $\varphi \Leftrightarrow \psi$ (*ekvivalence*) je jiný zápis formule $(\varphi \Rightarrow \psi) \wedge (\psi \Rightarrow \varphi)$.

Komentář: Například formule $(\neg((A) \Rightarrow (B))) \Rightarrow ((\neg(B)) \Rightarrow (C))$ se dá s naší konvencí zapsat jako

$$(A \Rightarrow B) \vee B \vee C.$$

Definice 7.3. *Sémantika výrokové logiky.*

Valuace (ohodnocení) je funkce $\nu : \mathcal{AT} \rightarrow \{true, false\}$. Pro každou valuaci ν definujeme funkci $\mathcal{S}_\nu : \Phi \rightarrow \{true, false\}$ (*vyhodnocení*) induktivně takto:

- * $\mathcal{S}_\nu(A) = \nu(A)$ pro každé $A \in \mathcal{AT}$.
- * $\mathcal{S}_\nu(\neg\varphi) = \begin{cases} true & \text{jestliže } \mathcal{S}_\nu(\varphi) = false; \\ false & \text{jinak.} \end{cases}$
- * $\mathcal{S}_\nu(\varphi \Rightarrow \psi) = \begin{cases} false & \text{jestliže } \mathcal{S}_\nu(\varphi) = true \text{ a } \mathcal{S}_\nu(\psi) = false; \\ true & \text{jinak.} \end{cases}$

Tvrzení 7.4. Důsledkem této definice je následovné:

- * $\mathcal{S}_\nu(\varphi \vee \psi) = true$ právě když $\mathcal{S}_\nu(\varphi) = true$ nebo $\mathcal{S}_\nu(\psi) = true$.
- * $\mathcal{S}_\nu(\varphi \wedge \psi) = true$ právě když $\mathcal{S}_\nu(\varphi) = true$ a současně $\mathcal{S}_\nu(\psi) = true$.
- * $\mathcal{S}_\nu(\varphi \Leftrightarrow \psi) = true$ právě když platí jedna z následujících podmínek
 - $\mathcal{S}_\nu(\varphi) = true$ a současně $\mathcal{S}_\nu(\psi) = true$,
 - $\mathcal{S}_\nu(\varphi) = false$ a současně $\mathcal{S}_\nu(\psi) = false$.

Poznámka: Tento předpis podává nejen definici funkce \mathcal{S}_ν , ale také návod na to, jak ji pro daný argument vypočítat.

Pravdivostní hodnoty

V praxi často vyhodnocení \mathcal{S}_ν logické výrokové formule zapisujeme do tzv. *pravdivostní tabulky*. Tato tabulka typicky má sloupce pro jednotlivé proměnné, případně „meziformule“ (pomůcka pro snazší vyplnění) a výslednou formuli. Řádků je 2^p (počet valuací), kde p je počet použitých proměnných. Místo *true*, *false* píšeme 1, 0.

Pro naše účely postačí uvést pravdivostní tabulku instruktážním příkladem. Čtenáři necht' si vyplní podle Definice 7.3 vlastní pravdivostní tabulky dalších výrokových formulí, viz také příslušné cvičící odpovědníky IS MU.

Příklad 7.5. Jaká je pravdivostní tabulka pro formuli $(A \Rightarrow B) \vee B \vee C$?

A	B	C	$A \Rightarrow B$	$(A \Rightarrow B) \vee B \vee C$
0	0	0	1	1
0	1	0	1	1
1	0	0	0	0
1	1	0	1	1
0	0	1	1	1
0	1	1	1	1
1	0	1	0	1
1	1	1	1	1

□

Definice: Formule $\varphi \in \Phi$ je *splnitelná*, pokud pro *některou* valuaci ν platí, že $\mathcal{S}_\nu(\varphi) = true$. Formule $\varphi \in \Phi$ je *vždy pravdivá*, neboli výroková *tautologie*, psáno $\models \varphi$, pokud pro *každou* valuaci ν platí, že $\mathcal{S}_\nu(\varphi) = true$.

Řekneme, že dvě formule $\varphi, \psi \in \Phi$ jsou *ekvivalentní*, právě když $\models \varphi \Leftrightarrow \psi$.

Tvrzení 7.6. Několik užitečných tautologií:

- * $\models A \vee \neg A$
- * $\models \neg \neg A \Leftrightarrow A$
- * $\models (A \wedge (A \Rightarrow B)) \Rightarrow B$
- * $\models (\neg B \Rightarrow \neg A) \Rightarrow (A \Rightarrow B)$
- * $\models (\neg A \Rightarrow (B \wedge \neg B)) \Rightarrow A$

Komentář: Kde jsme se s užitím takových tautologií už setkali?

7.3 Jak správně „znegovat formuli“?

Přesný význam formulí se zanořenými negacemi je někdy obtížné zjistit (podobně jako v běžné řeči).

„Není pravda, že nemohu neříct, že není pravda, že tě nemám nerad.“

Výrokové formule se proto obvykle prezentují v tzv. normálním tvaru, kde se negace vyskytují pouze u výrokových proměnných, formálně:

Definice: Formule $\varphi \in \Phi$ je v *normálním tvaru*, pokud se v ní operátor negace aplikuje pouze na výrokové proměnné.

Komentář: Například, pokud přijmeme pravidlo „dvojitá negace“ ($\neg\neg A \Leftrightarrow A$), tak výše napsanou větu si převedeme na lépe srozumitelný tvar:

„Nemusím říct, že tě mám nerad.“

Tvrzení 7.7. Každou výrokovou formuli lze převést do normálního tvaru, pokud k \Rightarrow povolíme i užívání odvozených spojek \wedge a \vee .

Komentář: Pro ilustraci k $\neg(A \Rightarrow B)$ je ekvivalentní $A \wedge \neg B$, k $\neg(C \wedge (\neg A \Rightarrow B))$ je ekvivalentní $\neg C \vee (\neg A \wedge \neg B)$ a k $\neg((A \Rightarrow B) \Rightarrow C)$ je ekvivalentní $(A \Rightarrow B) \wedge \neg C$.

Poznámka: Při dalším studiu logiky či logického programování se setkáte s různými jinými „normálními formami“ výrokových formulí, například s konjunktivní či disjunktivní normální formou. S naší definicí mají všechny důležitý styčný bod – použití negací jen u proměnných.

Normální tvar (formální postup)

„Znegováním formule φ “ se obvykle myslí převod její negace $\neg\varphi$ do normálního tvaru. Jak jsme již demonstrovali na příkladech, normální tvar formule je „výrazně čitelnější“ než formule používající zanořené negace. Proto následující formální postup induktivně definuje právě způsob převodu libovolné výrokové formule do našeho normálního tvaru.

Metoda 7.8. Převod formule φ do normálního tvaru $\mathcal{F}(\varphi)$.

Definujeme funktory \mathcal{F} a \mathcal{G} pro náš převod induktivními předpisy

$$\begin{array}{ll} \mathcal{F}(A) & = A & \mathcal{G}(A) & = \neg A \\ \mathcal{F}(\neg\varphi) & = \mathcal{G}(\varphi) & \mathcal{G}(\neg\varphi) & = \mathcal{F}(\varphi) \\ \mathcal{F}(\varphi \Rightarrow \psi) & = \mathcal{F}(\varphi) \Rightarrow \mathcal{F}(\psi) & \mathcal{G}(\varphi \Rightarrow \psi) & = \mathcal{F}(\varphi) \wedge \mathcal{G}(\psi) \\ \mathcal{F}(\varphi \wedge \psi) & = \mathcal{F}(\varphi) \wedge \mathcal{F}(\psi) & \mathcal{G}(\varphi \wedge \psi) & = \mathcal{G}(\varphi) \vee \mathcal{G}(\psi) \\ \mathcal{F}(\varphi \vee \psi) & = \mathcal{F}(\varphi) \vee \mathcal{F}(\psi) & \mathcal{G}(\varphi \vee \psi) & = \mathcal{G}(\varphi) \wedge \mathcal{G}(\psi) \\ \mathcal{F}(\varphi \Leftrightarrow \psi) & = \mathcal{F}(\varphi) \Leftrightarrow \mathcal{F}(\psi) & \mathcal{G}(\varphi \Leftrightarrow \psi) & = (\mathcal{F}(\varphi) \wedge \mathcal{G}(\psi)) \vee (\mathcal{G}(\varphi) \wedge \mathcal{F}(\psi)) \end{array}$$

Komentář: Uvažme formuli $\neg(A \Rightarrow \neg(B \vee \neg(C \Rightarrow \neg A)))$. Užitím postupu 7.8 získáme:

$$\begin{aligned} \mathcal{F}(\neg(A \Rightarrow \neg(B \vee \neg(C \Rightarrow \neg A)))) &= \mathcal{G}(A \Rightarrow \neg(B \vee \neg(C \Rightarrow \neg A))) = \\ \mathcal{F}(A) \wedge \mathcal{G}(\neg(B \vee \neg(C \Rightarrow \neg A))) &= A \wedge \mathcal{F}(B \vee \neg(C \Rightarrow \neg A)) = \\ A \wedge (\mathcal{F}(B) \vee \mathcal{F}(\neg(C \Rightarrow \neg A))) &= A \wedge (B \vee \mathcal{G}(C \Rightarrow \neg A)) = \\ A \wedge (B \vee (\mathcal{F}(C) \wedge \mathcal{G}(\neg A))) &= A \wedge (B \vee (C \wedge \mathcal{F}(A))) = \\ A \wedge (B \vee (C \wedge A)) & \end{aligned}$$

Formuli $A \wedge (B \vee (C \wedge A))$ lze dále zjednodušit na (ekvivalentní) formuli $A \wedge (B \vee C)$. To ale je již z našeho pohledu matematicky neformální (heuristický) postup.

Uvedené formální předpisy takto vyjadřují „intuitivní postup negace“ v matematicky přesném tvaru. Důkaz tohoto tvrzení je zároveň velmi hezkou ukázkou použití strukturální matematické indukce.

Věta 7.9. *Pro libovolnou výrokovou formuli φ platí, že*

- a) $\mathcal{F}(\varphi)$ je jí ekvivalentní formule v *normálním tvaru*
- b) a $\mathcal{G}(\varphi)$ je formule v normálním tvaru ekvivalentní *negaci* $\neg\varphi$.

Důkaz povedeme tzv. „indukcí ke struktuře formule“, tedy indukci povedeme podle „délky“ ℓ – počtu aplikací indukčních pravidel (Definice 7.1) při sestavování formule φ .

- Báze indukce ($\ell = 0$): Pro všechny atomy, tj. výrokové proměnné, zřejmě platí, že $\mathcal{F}(A) = A$ je ekvivalentní A a $\mathcal{G}(A) = \neg A$ je ekvivalentní $\neg A$.
- V indukčním kroku předpokládejme, že a) i b) platí pro všechny formule φ délky nejvýše ℓ . Vezmeme si formuli ψ délky $\ell + 1$, která je utvořená jedním z následujících způsobů:
 - * $\psi \equiv \neg\varphi$ (\equiv je „definiční rovnítko“ pro formule). Podle výše uvedeného indukčního předpisu je $\mathcal{F}(\psi) = \mathcal{F}(\neg\varphi) = \mathcal{G}(\varphi)$. Podle indukčního předpokladu pak je $\mathcal{G}(\varphi)$ formule v normálním tvaru ekvivalentní $\neg\varphi = \psi$. Obdobně pro funktor \mathcal{G} vyjádříme $\mathcal{G}(\psi) = \mathcal{G}(\neg\varphi) = \mathcal{F}(\varphi)$. Podle indukčního předpokladu pak je $\mathcal{F}(\varphi)$ formule v normálním tvaru ekvivalentní φ a to je dále ekvivalentní $\neg\neg\varphi = \neg\psi$ podle Tvrzení 7.6.
 - * $\psi \equiv (\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2)$. Podle výše uvedeného indukčního předpisu je $\mathcal{F}(\psi) = \mathcal{F}(\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2) = \mathcal{F}(\varphi_1) \Rightarrow \mathcal{F}(\varphi_2)$. Podle indukčního předpokladu jsou $\mathcal{F}(\varphi_1)$ i $\mathcal{F}(\varphi_2)$ formule v normálním tvaru ekvivalentní φ_1 a φ_2 . Potom i $\mathcal{F}(\varphi_1) \Rightarrow \mathcal{F}(\varphi_2)$ je v normálním tvaru dle definice a podle sémantiky \Rightarrow je ta ekvivalentní formulí $(\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2) = \psi$.
Obdobně rozepíšeme $\mathcal{G}(\psi) = \mathcal{G}(\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2) = \mathcal{F}(\varphi_1) \wedge \mathcal{G}(\varphi_2)$. Jelikož \wedge je pro nás jen zkratka, výraz dále rozepíšeme $\mathcal{G}(\psi) = \neg(\mathcal{F}(\varphi_1) \Rightarrow \neg\mathcal{G}(\varphi_2))$. Podle indukčního předpokladu (a dvojí negace) jsou $\mathcal{F}(\varphi_1)$ a $\neg\mathcal{G}(\varphi_2)$ po řadě ekvivalentní formulím φ_1 a φ_2 . Tudíž nakonec odvodíme, že $\mathcal{G}(\psi)$ je ekvivalentní negaci formule $\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2$, což jsme zde měli dokázat.
 - * $\psi \equiv (\varphi_1 \vee \varphi_2)$. Zde si musíme opět uvědomit, že spojka \vee je pro nás jen zkratka, a přepsat $\psi \equiv (\neg\neg\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2)$. Potom podle předchozích dokázaných případů víme, že $\mathcal{F}(\psi) = \mathcal{F}(\neg\neg\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2) = \mathcal{F}(\neg\neg\varphi_1) \Rightarrow \mathcal{F}(\varphi_2)$ je ekvivalentní formulí $(\neg\neg\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2) = \psi$, což bylo třeba dokázat. Stejně tak $\mathcal{G}(\psi) = \mathcal{G}(\neg\neg\varphi_1 \Rightarrow \varphi_2) = \mathcal{F}(\neg\neg\varphi_1) \wedge \mathcal{G}(\varphi_2)$ je podle předchozích případů důkazu ekvivalentní $(\neg\neg\varphi_1 \wedge \neg\varphi_2) = \neg\psi$.
 - * $\psi \equiv (\varphi_1 \wedge \varphi_2)$ a $\psi \equiv (\varphi_1 \Leftrightarrow \varphi_2)$ už dokončíme analogicky. □

7.4 Predikátová logika, kvantifikace

Výše popsaná výroková logika je velmi omezená faktem, že každý výrok musí být („absolutně“) vyhodnocen jako pravda nebo nepravda. Co když však chceme zpracovat tvrzení

typu „den D v Brně přelo“? Jeho pravdivostní hodnota přece závisí na tom, co dosadíme za den D, a tudíž jej nelze považovat za výrok výrokové logiky.

- *Predikátová logika* je obecnější než logika výroková; každá formule výrokové logiky je i formulí predikátové logiky, ale ne obráceně.
- Predikátová logika pracuje s *predikáty*. Predikáty jsou „parametrizované výroky“, které jsou buď pravdivé nebo nepravdivé pro každou konkrétní volbu parametrů. Výrokové proměnné lze chápat jako predikáty bez parametrů.

Komentář: Pro neformální přiblížení si uvedeme několik ukázek predikátů:

- * $x > 3$ (parameterem je zde x),
- * R je ekvivalence na M (parametr R),
- * čísla x a y jsou nesoudělná (parametry x, y),
- * obecně psáno $P(x, y)$.

Definice 7.10. *Syntaxe i sémantika predikátové logiky.*

Z predikátů lze vytvářet *predikátové formule* pomocí už známých (viz Definice 7.1) výrokových spojek a následujících tzv. *kvantifikátorů*:

- $\forall x . \varphi$ „pro **každou** volbu parametru x platí formule φ “,
- $\exists x . \varphi$ „**existuje** alespoň jedna volba parametru x , pro kterou platí φ “.

Fakt: Je-li **každá** proměnná v dané formuli kvantifikovaná (tj. formule je *uzavřená*), pak je celá formule buď pravdivá nebo nepravdivá.

Konvence 7.11. Pro lepší srozumitelnost zápisu formulí predikátové logiky se domluvíme na následujícím.

- * „Neuzavřené“ proměnné vyskytující se v predikátech ve formuli φ někdy pro referenci vypisujeme jako „parametry“ samotné formule $\varphi(x, y, \dots)$.
- * Pokud není z kontextu jasné, co lze za daný parametr dosazovat, užívá se notace $\forall x \in M . \varphi$ a $\exists x \in M . \varphi$. (Platí, jen pokud je kvantifikovaný parametr prvkem nějaké fixní množiny!).
- * Tečka za symbolem kvantifikátoru se někdy vynechává (při vhodném uzávorkování formule), nebo se používá symbol „:“.
- * Místo $\forall x_1 . \forall x_2 . \dots \forall x_n . \varphi$ se někdy krátce píše $\forall x_1, x_2, \dots, x_n(\varphi)$. Podobně u existenčního kvantifikátoru $\exists x_1, x_2, \dots, x_n(\varphi)$.

Příklad 7.12. Ukažme si vyjádření následujících slovních výroků v predikátové logice:

- Každé prvočíslo větší než 2 je liché,

$$\forall n \in \mathbb{N} . (Pr(n) \wedge n > 2) \Rightarrow Li(n).$$

- Každé číslo $n > 1$, které není prvočíslem, je dělitelné nějakým číslem y kde $n \neq y$ a $y > 1$,

$$\forall n \in \mathbb{N} . (n > 1 \wedge \neg Pr(n)) \Rightarrow \exists y (y | n \wedge n \neq y \wedge y > 1).$$

- Jsou-li R a S ekvivalence na M , je také $R \cup S$ ekvivalence na M . Zde například můžeme mít dva pohledy na toto tvrzení – v jednom bereme množinu M za pevnou

$$\forall R, S : (Eq_M(R) \wedge Eq_M(S)) \Rightarrow Eq_M(R \cup S),$$

kdežto ve druhém je i množina M parametrem

$$\forall M \forall R, S : (Eq(M, R) \wedge Eq(M, S)) \Rightarrow Eq(M, R \cup S).$$

□

Příklad 7.13. V pytlíku máme různobarevné kuličky. Vytáhneme libovolné tři z nich. Zamyslete se, proč je pak matematicky pravdivé následující tvrzení:

- Je-li první kulička (z vytažených) větší než druhá a zároveň je druhá kulička větší než první, tak je třetí kulička červená.

Řešení: Tento příklad je podobný Příkladu 1.4. Opět lze „selským rozumem“ namítat, že je to přece úplná blbost – nemůže být první kulička větší než druhá a zároveň naopak, také nemůže být pravda, že třetí vytažená kulička je vždy červená. Jenže je potřeba se na uvedené tvrzení podívat matematicky.

V prvé řadě, slova „libovolné tři“ (z kuliček) vyjadřují všeobecnou kvantifikaci (\forall). Neboli uvedené tvrzení má být pravdivé pro každou trojici kuliček. Tvrzení samo je vysloveno jako implikace, takže je pravdivé vždy s výjimkou případů, kdy jsou splněny předpoklady a nepravdivý závěr. Jenže předpoklady (první kulička větší než druhá a zároveň naopak) nejsou splněny pro žádnou trojici kuliček a tudíž je naše tvrzení univerzálně platné. □

Jak „negovat“ formule predikátové logiky?

Metoda 7.14. *Převod predikátové formule φ do normálního tvaru $\mathcal{F}(\varphi)$.*

Dřívější Metodu 7.8 rozšíříme o následující indukční pravidla:

$$\begin{array}{ll} \mathcal{F}(P(x_1, \dots, x_n)) &= P(x_1, \dots, x_n) & \mathcal{G}(P(x_1, \dots, x_n)) &= \neg P(x_1, \dots, x_n) \\ \mathcal{F}(\forall x. \varphi) &= \forall x. \mathcal{F}(\varphi) & \mathcal{G}(\forall x. \varphi) &= \exists x. \mathcal{G}(\varphi) \\ \mathcal{F}(\exists x. \varphi) &= \exists x. \mathcal{F}(\varphi) & \mathcal{G}(\exists x. \varphi) &= \forall x. \mathcal{G}(\varphi) \end{array}$$

Komentář: Uvažme například formuli

$$\neg(\forall M \forall R, S : (Eq(M, R) \wedge Eq(M, S)) \Rightarrow Eq(M, R \cup S)).$$

Pak

$$\begin{aligned} \mathcal{F}(\neg(\forall M \forall R, S : (Eq(M, R) \wedge Eq(M, S)) \Rightarrow Eq(M, R \cup S))) &= \\ \mathcal{G}(\forall M \forall R, S : (Eq(M, R) \wedge Eq(M, S)) \Rightarrow Eq(M, R \cup S)) &= \\ \exists M \exists R, S : \mathcal{G}((Eq(M, R) \wedge Eq(M, S)) \Rightarrow Eq(M, R \cup S)) &= \\ \exists M \exists R, S : (Eq(M, R) \wedge Eq(M, S) \wedge \neg Eq(M, R \cup S)). & \end{aligned}$$

Rozšiřující studium

Základem každého počítače jsou logické obvody, které jsou jen praktickou funkční implementací vhodných formulí výrokové logiky. Tudíž se dá směle říci, že bez výrokové logiky by nebylo ani počítačů, ani informatiky. Nadto se informatici setkávají po teoretické stránce

s výrokovou i predikátovou logikou nejen v matematice, ale i v logickém programování a nakonec i při psaní obyčejných složených podmínek v příkazu „if“...

Na druhou stranu zájemce o studium matematických hlubin logiky a třeba slavných Gödelových poznatků můžeme později odkázat na předmět Matematická logika MA007.

8 Dokazování vlastností algoritmů

Úvod

Po předchozí převážně matematické látce se náš výklad obrací zase k informatice a navazuje na druhý pilíř celého předmětu z Lekce 1 – algoritmy a jejich zápis. Jak jste asi již poznali, umění programovat není zdaleka jen o tom naučit se syntaxi programovacího jazyka, ale především o schopnosti vytvářet a správně formálně zapisovat algoritmy. Přitom situace, kdy programátorem zapsaný algoritmus počítá něco trochu jiného, než si programátor představuje, je určitě nejčastější programátorskou chybou, o to zákeřnější, že ji žádný „chytrý“ překladač nemůže odhalit.

Proto již na počátku (seriózního) studia informatiky je dobré klást důraz na správné chápání zápisu algoritmů i na důkazy jejich vlastností a správnosti. A to je téma, kterému se tedy budeme věnovat po převážný zbytek předmětu FI:IB000.

Cíle

Na podkladě formálního zápisu algoritmů z Oddílu 1.4 si ukážeme, jak využít předchozí nabyté matematické znalosti při dokazování vlastností a správnosti různých jednoduchých algoritmů. (Nejčastějším nástrojem nám při tom bude matematická indukce.)

8.1 O „správnosti“ programů

Jak se máme přesvědčit, že je daný program „správný“?

- * Co třeba ladění programů?
Jelikož počet možných vstupních hodnot je (v principu) neohraničený, **nelze otestovat** všechna možná vstupní data.
- * Situace je zvláště komplikovaná v případě paralelních, randomizovaných, interaktivních a nekončících programů (operační systémy, systémy řízení provozu apod.). Takové systémy mají **nedeterministické chování** a opakované experimenty tudíž vedou k různým výsledkům. (Nelze je rozumně ladit, respektive ladění poskytne jen velmi nedostatečnou záruku správného chování za jiných okolností.)
- * V některých případech je však třeba mít **naprostou jistotu**, že program funguje tak jak má, případně že splňuje základní bezpečnostní požadavky.
Narůstající složitost programových systémů a zvýšené požadavky na jejich bezpečnost si vynucují vývoj „spolehlivých“ formálních verifikačních metod.

8.2 Jednoduché indukční dokazování

Pro svěžení znalostí se nejprve podívejte zpět na naše konvence formálního zápisu algoritmů do Oddílu 1.4. Náš výklad začneme s několika skutečně jednoduchými algoritmy, jejichž jediný účel je v demonstraci využití matematické indukce pro dokazování vlastností.

Příklad 8.1. Zjistěte, kolik znaků 'x' v závislosti na celočíselné hodnotě n vstupního parametru n vypíše následující algoritmus.

Algoritmus 8.2.

```
foreach i ← 1,2,3,...,n-1,n do
```

```

foreach j ← 1,2,3,...,i-1,i do
    vytiskni 'x';
done
done

```

Nejprve si uvědomíme, že druhý (vnořený) cyklus vždy vytiskne celkem i znaků 'x'. Proto iterací prvního cyklu (nejspíše) dostaneme postupně $1 + 2 + \dots + n$ znaků 'x' na výstupu, což již víme (Příklad 2.7), že je celkem $\frac{1}{2}n(n+1)$. Budeme tedy dokazovat následující tvrzení:

Věta. Pro každé přirozené n Algoritmus 8.2 vypíše právě $\frac{1}{2}n(n+1)$ znaků 'x'.

Důkaz: Postupujeme indukcí podle n . Báze pro $n = 0$ je zřejmá, neprovede se ani jedna iterace cyklu a tudíž bude vytištěno 0 znaků 'x', což máme dokázat.

Nechť tedy tvrzení platí pro jakékoliv n_0 a položme $n = n_0 + 1$. Prvních n_0 iterací vnějšího cyklu podle indukčního předpokladu vypíše (ve vnitřním cyklu) celkem $\frac{1}{2}n_0(n_0 + 1)$ znaků 'x'. Pak již následuje jen jedna poslední iterace vnějšího cyklu s $i \leftarrow n_0 + 1$ a v ní se vnitřní cyklus $j \leftarrow 1, 2, \dots, i = n_0 + 1$ iteruje celkem $n_0 + 1$ -krát. Celkem tedy bude vytištěn tento počet znaků 'x':

$$\frac{1}{2}n_0(n_0 + 1) + n_0 + 1 = \frac{1}{2}(n_0 + 1 + 1)(n_0 + 1) = \frac{1}{2}n(n + 1)$$

Důkaz indukčního kroku je hotov. □

Příklad 8.3. Zjistěte, kolik znaků 'z' v závislosti na celočíselné hodnotě n vstupního parametru n vypíše následující algoritmus.

Algoritmus 8.4.

```

st ← "z";
foreach i ← 1,2,3,...,n-1,n do
    vytiskni řetězec st;
    st ← st+st;    (zřetězení dvou kopií st za sebou)
done

```

Zkusíme-li si výpočet simulovat pro $n = 0, 1, 2, 3, 4, \dots$, postupně dostaneme počty 'z' jako 0, 1, 3, 7, 15, ... Na základě toho již není obtížné „uhodnout“, že počet 'z' bude (asi) obecně určen vztahem $2^n - 1$. Toto je však třeba dokázat!

Komentář: Jak záhy zjistíme, matematická indukce na naše tvrzení přímo „nezabírá“, ale mnohem lépe se nám povede s následujícím přirozeným zesílením dokazovaného tvrzení:

Věta. Pro každé přirozené n Algoritmus 8.4 vypíše právě $2^n - 1$ znaků 'z' a proměnná st bude na konci výpočtu obsahovat řetězec 2^n znaků 'z'.

Důkaz: Postupujeme indukcí podle n . Báze pro $n = 0$ je zřejmá, neprovede se ani jedna iterace cyklu a tudíž bude vytištěno 0 znaků 'z', což máme dokázat.

Nechť tedy tvrzení platí pro jakékoliv n_0 a položme $n = n_0 + 1$. Podle indukčního předpokladu po prvních n_0 iteracích bude vytištěno $2^{n_0} - 1$ znaků 'z' a proměnná st bude obsahovat řetězec 2^{n_0} znaků 'z'. V poslední iteraci cyklu (pro $i \leftarrow n_0 + 1$) vytiskneme dalších 2^{n_0} znaků 'z' (z proměnné st) a dále řetězec st „zdvojnásobíme“. Proto po n iteracích bude vytištěno celkem $2^{n_0} - 1 + 2^{n_0} = 2^{n_0+1} - 1 = 2^n - 1$ znaků 'z' a v st bude uloženo $2 \cdot 2^{n_0} = 2^{n_0+1} = 2^n$ znaků 'z'. □

8.3 Algoritmy pro relace

Relace jsou velice vhodnou strukturou pro algoritmické zpracování. Proto si uvedeme ukázky tří „abstraktních“ algoritmů pro práci s relacemi, včetně jejich důkazů. (Pilní studenti si zajisté dokážou navrhnout sami i další podobné algoritmy.)

Algoritmus 8.5. *Symetrický uzávěr.*

Pro danou relaci R na n -prvkové množině $A = \{a_1, a_2, \dots, a_n\}$ vytvoříme její symetrický uzávěr \overleftrightarrow{R} takto:

```
 $\overleftrightarrow{R} \leftarrow R;$ 
foreach  $i \leftarrow 1, 2, \dots, n-1, n$  do
  foreach  $j \leftarrow 1, 2, \dots, n-1, n$  do
    if  $(a_i, a_j) \in R \wedge (a_j, a_i) \notin R$  then  $\overleftrightarrow{R} \leftarrow \overleftrightarrow{R} \cup \{(a_j, a_i)\};$ 
  done
done
```

Důkaz: Zde není důkaz vůbec obtížný. Relace \overleftrightarrow{R} je zřejmě symetrická, neboť (vnitřní) tělo cyklu pro všechny dvojice $(a_i, a_j) \in R$ přidá i (a_j, a_i) . Z druhé strany všechny dvojice „přidané“ v $\overleftrightarrow{R} \setminus R$ musí být obsaženy podle definice symetrické relace, takže \overleftrightarrow{R} je skutečně symetrickým uzávěrem podle definice uzávěru relace. \square

Poznámka: Všimněte si, že jsme tento algoritmus zapsali *abstraktně* – vůbec jsme nekonkretizovali datové typy a struktury pro zápis relací. (Náš algoritmus jako takový tyto konkretizace nepotřebuje.) Na jednu stranu je to výhodné, neboť algoritmus můžeme pak použít na libovolně implementovanou relaci. V neposlední řadě je takový abstraktní zápis i přehlednější a snadněji pochopitelný.

Na druhou stranu však programátor sám musí teď zvolit vhodnou implementaci relace, například jako dvourozměrné pole R , kde $R[i, j] = 0$ právě když $(a_i, a_j) \notin R$. Následně je třeba zdůvodnit i *správnost zvolené implementace!*

Algoritmus 8.6. *Tranzitivní uzávěr.*

Pro danou relaci R na n -prvkové množině $A = \{a_1, a_2, \dots, a_n\}$ vytvoříme její tranzitivní uzávěr R^+ takto:

```
 $R^+ \leftarrow R;$ 
foreach  $k \leftarrow 1, 2, \dots, n-1, n$  do
  foreach  $i \leftarrow 1, 2, \dots, n-1, n$  do
    foreach  $j \leftarrow 1, 2, \dots, n-1, n$  do
      if  $(a_i, a_k) \in R^+ \wedge (a_k, a_j) \in R^+$  then
        if  $(a_i, a_j) \notin R^+$  then  $R^+ \leftarrow R^+ \cup \{(a_i, a_j)\};$ 
      fi
    done
  done
done
```

Jak by se dala dokázat správnost popsaného algoritmu? Přímá aplikace indukce podle n nevypadá přínosně... (Zkuste si sami!) Nejkratší cesta k cíli vede použitím indukce (podle proměnné k vnějšího cyklu) na vhodně zesíleném tvrzení. Pro jeho formulaci si definujeme, že relace S na A je *k -částečně tranzitivní*, pokud pro libovolná i, j a pro $\ell \leq k$ platí, že z $(a_i, a_\ell), (a_\ell, a_j) \in S$ vyplývá $(a_i, a_j) \in S$. (Všimněte si, že pro $k = 0$ tato definice neříká nic a pro $k = n$ znamená běžnou tranzitivní relaci.)

Věta. Po každých $k \geq 0$ iteracích vnějšího cyklu Algoritmu 8.6 aktuální hodnota relace R^+ udává k -částečně tranzitivní uzávěr relace R na A .

Důkaz: Báze indukce pro $k = 0$ jasně platí, neboť věta v tom případě nic neříká.

Předpokládejme nyní, že tvrzení platí pro nějaké $k_0 \geq 0$ a dokažme jej i pro $k = k_0 + 1$. Zřejmě stačí uvažovat případ $k_0 < n$. Každá dvojice (a_i, a_j) přidaná do R^+ uvnitř cyklů musí náležet do k -částečně tranzitivního uzávěru podle definice. Zbývá zdůvodnit, proč každá dvojice (a_i, a_j) náležející do k -částečně tranzitivního uzávěru, ale ne do k_0 -částečně tranzitivního uzávěru, bude do R^+ v k -té iteraci přidána.

Není těžké ověřit, že (a_i, a_j) náleží do k -částečně tranzitivního uzávěru, právě když v relaci R nalezneme takovou cestu „po šípkách“ z a_i do a_j , která přechází pouze přes prvky a_ℓ kde $\ell \leq k$. V naší situaci vyplývá, že taková cesta musí použít i prvek a_k (jen jednou!), a proto (a_i, a_k) i (a_k, a_j) náleží do k_0 -částečně tranzitivního uzávěru R . V k -té iteraci tudíž bude příslušná **if** podmínka splněná a (a_i, a_j) bude přidána do R^+ . \square

Dokazování konečnosti algoritmu

Komentář: Všimněte si, že jsme se zatím v důkazech vůbec nezamýšleli nad tím, zda náš algoritmus vůbec **skončí**. (To jistě není samozřejmé a důkaz konečnosti je nutno v obecnosti podávat!) Prozatím jsme však ukazovali algoritmy využívající jen **foreach** cykly, přitom podle naší konvence obsahuje **foreach** cyklus předem danou konečnou množinu hodnot pro řídicí proměnnou, neboli náš **foreach** cyklus vždy musí skončit. Ale už v příštím algoritmu využijeme **while** cyklus, u kterého vůbec není jasné kdy a jestli skončí, a tudíž bude potřebný i důkaz konečnosti.

Metoda 8.7. *Důkaz konečnosti.*

Máme-li za úkol dokázat, že algoritmus skončí, postupujeme nejlépe následovně:

- * Sledujeme zvolený celočíselný a zdola ohraničený parametr algoritmu (třeba přirozené číslo) a dokážeme, že se jeho hodnota v průběhu algoritmu neustále ostře **zmenšuje**.
- * Případně předchozí přístup rozšíříme na zvolenou k -tici přirozených parametrů a dokážeme, že se jejich hodnoty v průběhu algoritmu **lexikograficky** ostře zmenšují.

Pozor, naše „parametry“ vůbec nemusejí být proměnnými v programu.

Algoritmus 8.8. *Cykly permutace.*

Pro danou permutaci π na n -prvkové neprázdné množině $A = \{1, 2, \dots, n\}$ vypíšeme její cykly (viz Oddíl 6.4) takto:

```

U ← {1, 2, ..., n};
while U ≠ ∅ do
  x ← min(U);    (nejmenší prvek množiny)
  začínáme výpis cyklu '⟨';
  while x ∈ U do
    vytiskneme x;
    U ← U \ {x};  x ← π(x);
  done
  ukončíme výpis cyklu '⟩';
done

```

Jak dokážeme správnost tohoto algoritmu? Opět platí, že přímá aplikace indukce podle n nepřinese nic podstatného. Důkaz si tentokrát rozdělíme na dvě části (podle dvou `while` cyklů). Všimněte se navíc, že tentokrát je nezbytnou součástí důkazu správnosti algoritmu i důkaz, že oba `while` cykly vždy skončí.

Věta. Za předpokladu, že vnitřní `while` cyklus pro jakoukoliv počáteční volbu x skončí, vypíše cyklus permutace π obsahující x a odebere všechny prvky tohoto cyklu z množiny U , Algoritmus 8.8 vždy skončí se správným výsledkem.

Důkaz: Postupujeme indukcí podle počtu cyklů v permutaci π . Jediný cyklus v π (báze indukce) je vypsán dle předpokladu věty a množina U zůstane prázdná, tudíž vnější `while` cyklus skončí po první iteraci a výsledek je správný.

Podle Věty 6.5 se každá permutace dá zapsat jako složení disjunktních cyklů. Nechť π je tedy složena z $\ell > 1$ cyklů. Po první iteraci `while` cyklu zbude v restrikci permutace π na množinu U celkem $\ell - 1$ cyklů. Podle indukčního předpokladu pak tyto zbylé cykly budou správně vypsány a algoritmus skončí. \square

Komentář: Vidíte, že v tomto důkaze indukcí je indukční krok zcela triviální a důležitý je zde především základ indukce?

Věta. Pokud π je permutace, tak vnitřní `while` cyklus vždy skončí a nalezne v π cyklus obsahující libovolný počáteční prvek $x \in U$. Navíc všechny prvky nalezeného cyklu odebere z množiny U .

Důkaz: Zde přímo zopakujeme argument důkazu Věty 6.5: Vezmeme libovolný prvek $x = x_1 \in U$ a iterujeme zobrazení $x_{i+1} = \pi(x_i)$ pro $i = 1, 2, \dots$, až dojde ke zopakování prvku $x_k = x_j$ pro $k > j \geq 1$. (To musí nastat, neboť A je konečná.) Jelikož prvek x_j byl již odebrán z U , v kroku $x = x_k$ dojde k ukončení našeho `while` cyklu. Nadto je π prostá, a proto nemůže nastat $x_k = x_j = \pi(x_{j-1})$ pro $j > 1$. Takto byl nalezen a odebrán z U cyklus $\langle a_1, \dots, a_{k-1} \rangle$ a důkaz je hotov. \square

8.4 Zajímavé algoritmy aritmetiky

Pro další ukázky důkazových technik pro algoritmy se podíváme na některé méně známé krátké algoritmy z oblasti aritmetiky. Například „zbytkové“ umocňování na velmi vysoké exponenty je podkladem známé RSA šifry:

Algoritmus 8.9. *Binární postup umocňování.*

Pro daná čísla a, b vypočteme jejich celočíselnou mocninu (omezenou na zbytkové třídy modulo m kvůli prevenci přetečení rozsahu celých čísel v počítači), tj. $c = a^b \pmod m$.

```

c ← 1;
while b > 0 do
    if b mod 2 > 0 then c ← (c·a) mod m;
    b ← [b/2]; a ← (a·a) mod m;
done
výsledek c;

```

Zde použijeme k důkazu správnosti algoritmu indukcí podle délky ℓ binárního zápisu čísla b .

Věta. Algoritmus 8.9 skončí a vždy správně vypočte hodnotu mocniny $c = a^b \bmod m$.

Důkaz: Báze indukce je pro $\ell = 1$, kdy $b = 0$ nebo $b = 1$. Přitom pro $b = 0$ se cyklus vůbec nevykoná a výsledek je $c = 1$. Pro $b = 1$ se vykoná jen jedna iterace cyklu a výsledek je $c = a \bmod m$.

Nechť tvrzení platí pro $\ell_0 \geq 1$ a uvažme $\ell = \ell_0 + 1$. Pak zřejmě $b \geq 2$ a vykonají se alespoň dvě iterace cyklu. Po první iteraci bude $a' = a^2$, $b' = \lfloor b/2 \rfloor$ a $c' = (a^b \bmod 2) \bmod m$. Tudíž délka binárního zápisu b' bude jen ℓ_0 a podle indukčního předpokladu zbylé iterace algoritmu skončí s výsledkem

$$c = c' \cdot a'^{b'} \bmod m = (a^b \bmod 2 \cdot a^{2\lfloor b/2 \rfloor}) \bmod m = a^b \bmod m. \quad \square$$

Na závěr lekce si ukážeme jeden netradiční krátký algoritmus a jeho analýzu a důkaz ponecháme zde otevřený. Dokážete popsat, na čem je algoritmus založen?

Algoritmus 8.10. *Celočíselná odmocnina.*

Pro dané přirozené číslo x vypočteme dolní celou část jeho odmocniny $r = \lfloor \sqrt{x} \rfloor$.

```
p ← x;   r ← 0;
while p > 0 do
    while (r + p)2 ≤ x do r ← r + p;
    p ← ⌊p/2⌋;
done
výsledek r;
```

Poznámka: Zamysleli jste se, jaký mají algoritmy v tomto oddíle vlastně význam? Vždyť stejné úlohy jistě sami vyřešíte každý jednou jednoduchou `foreach` smyčkou. Podívejte se však (alespoň velmi zhruba) na počet kroků, které zde uvedené algoritmy potřebují vykonat k získání výsledku, a srovnajte si to s počty kroků oněch „jednoduchých“ algoritmů.

Pro skutečně velká vstupní čísla zjistíte propastný rozdíl – s takovým „jednoduchým“ algoritmem, třeba `foreach i ← 1, …, b do c ← c · a mod m done`, se pro obrovské hodnoty b výsledku nikdy nedočkáte, kdežto Algoritmus 8.9 stále poběží velmi rychle. (Spočítáte, jak rychle?)

Rozšiřující studium

Smyslem této lekce bylo především ukázat, že u jednoduchých algoritmů lze (a je vhodné) matematicky dokazovat jejich správnost. Samozřejmě je iluzorní předpokládat, že obdobné důkazy správnosti podáme i pro velké softwarové projekty čítající až milióny řádků, ale postupy a techniky naučené při ověřování jednoduchých algoritmů s úspěchem využijete i při kontrole a ladění jednotlivých částí velkých projektů. Mimoto jsme se na příkladech pokusili ukázat několik zajímavých myšlenek a triků návrhu algoritmů, z nichž zvláště binární umocňování či centrální myšlenka „dynamického“ Algoritmu 8.6 pro tranzitivní uzavěr se opakují v mnoha jiných algoritmech.

*O mnoha různých pokročilých technikách tzv. **formální verifikace** programů se v případě zájmu dozvíte v pokračujícím studiu. Tyto techniky jsou schopny na vhodném „modelu“ rutinně a matematicky přesně ověřovat (ne)existenci různých běžných programátorských chyb.*

9 Jednoduchý deklarativní jazyk

Úvod

Pokračujeme dále v tématu předchozí lekce, tj. budeme se zabývat matematickým dokazováním vlastností a správnosti algoritmů. Třebaže mnohým mohla přijít už Lekce 8 více než dost formální, není tomu úplně tak; nyní si ukážeme (ještě) přesnější přístup založený na myšlenkách funkcionálního programování.

Cíle

Naším hlavním cílem je podání matematicky zcela přesné definice jednoduchého deklarativního „programovacího“ jazyka pro potřeby formálního dokazování příslušně zapsaných algoritmů. Na tomto jazyce pak v příští lekci postavíme přehled důkazových technik pro algoritmy.

O „správnosti“ programů, podruhé

Vraťme se k otázce, jak se máme přesvědčit, že program funguje „správně“?

- * V některých případech, jak už jsme zmínili, je třeba mít **naprostou jistotu**, že program funguje tak jak má, například v řídicích systémech, na nichž závisí lidské životy. V takovém případě je jedinou „dostatečně spolehlivou“ možností podat formální **matematický důkaz** chování algoritmu.
- * A co tedy důkazy vlastností symbolicky zapsaných (procedurálních) algoritmů z Lekce 8? Všimli jste si, co v nich bylo problematickým bodem? Náš procedurální zápis algoritmu totiž přesně nedefinuje, co je to „**elementární krok**“ výpočtu – to je sice většinou docela zřejmé, někdy však může hlavní problém nastat právě zde. Sice by bylo možné použít k definici některý z přesných teoretických modelů výpočtu jako je *Turingův stroj* (nebo třeba i některý vhodný z reálných programovacích jazyků), avšak pak by se formální důkazy staly velmi složitými.
- * Vhodnějším řešením (pro potřeby formálního dokazování) se jeví příklon k „**funkcionálnímu**“ zápisu algoritmů pomocí matematicky zcela přesných **deklarací**.

9.1 Popis jednoduchého deklarativního jazyka

Z těchto výše popsanych důvodů se nyní soustředíme na podání matematicky zcela přesné definice jednoduchého deklarativního „programovacího“ jazyka. Začneme jeho syntaxí a poté přejdeme k jeho sémantice – tedy k formalizaci takto zapsaných pojmů „výpočetního kroku“ a „výpočtu“.

Definice 9.1. Deklarativní programovací jazyk (pro přednášky FI: IB000).

- * Nechť $Var = \{x, y, z, \dots\}$ je spočetná množina **proměnných**.
- * Nechť $Num = \{0, 1, \dots, 52, \dots, 397, \dots\}$ je množina všech dekadických zápisů přirozených čísel.
- * Nechť $Fun = \{f, g, h, \dots\}$ je spočetná množina **funkčních symbolů**. Ke každému $f \in Fun$ je přiřazeno číslo $a \in \mathbb{N}$, které nazýváme **arita f** . Dále předpokládáme, že pro každé $a \in \mathbb{N}$ existuje nekonečně mnoho $f \in Fun$ s aritou a .

* Množina **výrazů** Exp je (induktivně) definována následující abstraktní syntaktickou rovnicí:

$$\begin{array}{l}
 E ::= x \mid \mathbf{n} \\
 \quad | E_1 + E_2 \mid E_1 - E_2 \mid E_1 * E_2 \mid E_1 \div E_2 \mid (E_1) \\
 \quad | f(E_1, \dots, E_a) \\
 \quad | \text{if } E_1 \text{ then } E_2 \text{ else } E_3 \text{ fi}
 \end{array}$$

V uvedené rovnici je $x \in Var$, $\mathbf{n} \in Num$, $E_i \in Exp$ jsou výrazy, $f \in Fun$ a $a \in \mathbb{N}$ je arita funkce f .

Poznámka: Taková specifikace syntaxe je *abstraktní* v tom smyslu, že se nezabývá tím, jak výrazy jednoznačně zapsat do řádku jako posloupnost symbolů. Je na nás, abychom napsali dostatečně mnoho závorek a případně stanovili prioritu operátorů tak, aby bylo zcela jasné, jak daný výraz podle uvedené rovnice vznikl. (Ve smyslu Lekce 6 tato induktivní definice **není jednoznačná**. To nám však nebude v Definicí 9.2 vadit.)

Komentář: Pro lepší pochopení uvádíme několik příkladů výrazů (Exp) z definice.

- **254**
- **2 + 3 * 4**
- $f(\mathbf{2}) \div g(\mathbf{5})$
- $f(\mathbf{2} + x, g(y, \mathbf{3} * y))$
- **if** $x - \mathbf{1}$ **then** $(\mathbf{2} + f(y))$ **else** $g(x, x)$ **fi**

(Vyhodnocení podmínky v „if“ testuje nenulovost argumentu.)

Definice: *Deklarace* (v jazyce Definicí 9.1) je konečný **systém rovnic** tvaru

$$\begin{array}{rcl}
 f_1(x_1, \dots, x_{a_1}) & = & E_1 \\
 \vdots & & \vdots \\
 f_n(x_1, \dots, x_{a_n}) & = & E_n
 \end{array}
 ,$$

kde pro každé $1 \leq i \leq n$ platí, že $f_i \in Fun$ je funkce arity a_i , že $x_1, \dots, x_{a_i} \in Var$ jsou proměnné a E_i je výraz, v němž se mohou vyskytovat pouze proměnné x_1, \dots, x_{a_i} a funkční symboly f_1, \dots, f_n .

Komentář: Opět uvádíme pro osvětlení několik příkladů deklarací z naší definice.

- $f(x) = \text{if } x \text{ then } x * f(x - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi}$
- $f(x) = g(x - \mathbf{1}, x)$
- $g(x, y) = \text{if } x \text{ then } f(y) \text{ else } \mathbf{3} \text{ fi}$

(Jak uvidíme formálně později, konvencí našich výpočtů je neuzívat záporná čísla, místo toho $0 - 1$ „=“ 0 .)

- $g(x, y) = \text{if } x - y \text{ then } x \text{ else } y \text{ fi}$
- $f(x) = f(x)$

(Nezapisuje toto náhodou „nekonečnou smyčku“?)

Deklarace nám udává „soubor pravidel“, podle kterých vyhodnocujeme (Definice 9.2) daný výraz. Jinak také lze deklaraci chápat jako zobecnění *rekurentních definic funkcí*.

Neformálně řečeno, deklarace je tedy souborem pravidel pro určení hodnot funkcí s argumenty stojících na levé straně. Hodnoty jsou určeny běžnými aritmetickými výrazy používajícími číselné konstanty, argumenty funkce a hodnoty jiných zde deklarovaných funkcí. Tento poslední aspekt zavádí do deklarací „rekurzivnost“ a dává tak deklaracím jejich „výpočetní sílu“. Nedívejte se na deklarace v **žádném případě** pohledem procedurálního programování (tedy nejsou to žádná přiřazení hodnot proměnným), lépe na ně nahlédněte pohledem **funkcionálního programování**.

9.2 Formalizace pojmu „výpočet“

Za výpočet (nad Δ) budeme považovat posloupnost úprav výrazů, které jsou „postaveny“ na naší uvažované deklaraci Δ . To je formálně podchyceno v následujících dvou definicích. Srovnajte si Definici 9.2 také s neformálním pojetím algoritmů jako konečných posloupností elementárních kroků v Oddíle 1.4.

Definice: Buď Δ deklarace. Symbolem $Exp(\Delta)$ označíme množinu všech výrazů E , které splňují zároveň tyto dvě podmínky:

- E neobsahuje **žádnou proměnnou**.
- Jestliže E obsahuje funkční symbol f , pak f byl v Δ deklarován (tj. na levé straně některé rovnice Δ).

Komentář: Dívejte se na množinu $Exp(\Delta)$ jako na soubor „platných vstupů“ (jako u programu) pro deklaraci Δ , nad kterými bude prováděn výpočet.

Fakt: Množinu $Exp(\Delta)$ lze definovat také induktivně:

$$E ::= \mathbf{n} \mid (E_1) \mid E_1 + E_2 \mid E_1 - E_2 \mid E_1 * E_2 \mid E_1 \div E_2 \\ \mid f(E_1, \dots, E_a) \mid \text{if } E_1 \text{ then } E_2 \text{ else } E_3 \text{ fi}$$

V uvedené zápise je $\mathbf{n} \in Num$, $f \in Fun$ je funkční symbol deklarovaný v Δ a $a \in \mathbb{N}$ je arita tohoto f .

Definice 9.2. Výpočet a krok výpočtu v našem deklarativním jazyce.

Funkci „krok výpočtu“ $\mapsto : Exp(\Delta) \rightarrow Exp(\Delta)$ definujeme induktivně takto; místo $\mapsto (E) = F$ budeme psát $\mathbf{E} \mapsto \mathbf{F}$.

- $\mathbf{n} \mapsto \mathbf{n}$ pro každé $\mathbf{n} \in Num$.
- Pro $\mathbf{E} \equiv (E_1)$ definujeme krok výpočtu takto:
 - * Jestliže $E_1 \mapsto F \in Num$, pak $(E_1) \mapsto F$.
 - * Jestliže $E_1 \mapsto F \notin Num$, pak $(E_1) \mapsto (F)$.
- Pro $\mathbf{E} \equiv E_1 + E_2$ definujeme krok výpočtu takto:
 - * Jestliže $E_1, E_2 \in Num$, pak $E_1 + E_2 \mapsto \mathbf{z}$, kde \mathbf{z} je dekadický zápis čísla $E_1 + E_2$.
 - * Jestliže $E_1 \notin Num$, pak $E_1 + E_2 \mapsto F + E_2$, kde $E_1 \mapsto F$.
 - * Jestliže $E_1 \in Num$ a $E_2 \notin Num$, pak $E_1 + E_2 \mapsto E_1 + F$, kde $E_2 \mapsto F$.
- Pro $\mathbf{E} \equiv E_1 - E_2$ definujeme krok výpočtu takto:

- * Jestliže $E_1, E_2 \in Num$, pak $E_1 - E_2 \mapsto \mathbf{z}$, kde \mathbf{z} je dekadický zápis čísla $\max\{0, E_1 - E_2\}$. (Pozor na **nezápornost** výsledku odčítání!)
 - * Jestliže $E_1 \notin Num$, pak $E_1 - E_2 \mapsto F - E_2$, kde $E_1 \mapsto F$.
 - * Jestliže $E_1 \in Num$ a $E_2 \notin Num$, pak $E_1 - E_2 \mapsto E_1 - F$, kde $E_2 \mapsto F$.
- Pro $E \equiv E_1 * E_2$ definujeme krok výpočtu takto:
 - * Jestliže $E_1, E_2 \in Num$, pak $E_1 * E_2 \mapsto \mathbf{z}$, kde \mathbf{z} je dekadický zápis čísla $E_1 * E_2$.
 - * Jestliže $E_1 \notin Num$, pak $E_1 * E_2 \mapsto F * E_2$, kde $E_1 \mapsto F$.
 - * Jestliže $E_1 \in Num$ a $E_2 \notin Num$, pak $E_1 * E_2 \mapsto E_1 * F$, kde $E_2 \mapsto F$.
 - Pro $E \equiv E_1 \div E_2$ definujeme krok výpočtu takto:
 - * Jestliže $E_1, E_2 \in Num$, pak $E_1 \div E_2 \mapsto \mathbf{z}$, kde \mathbf{z} je dekadický zápis (celé části) čísla $\lfloor E_1/E_2 \rfloor$. Pokud $E_2 \equiv \mathbf{0}$, je $\mathbf{z} \equiv \mathbf{0}$ (**dělení nulou!**).
 - * Jestliže $E_1 \notin Num$, pak $E_1 \div E_2 \mapsto F \div E_2$, kde $E_1 \mapsto F$.
 - * Jestliže $E_1 \in Num$ a $E_2 \notin Num$, pak $E_1 \div E_2 \mapsto E_1 \div F$, kde $E_2 \mapsto F$.
 - Pro $E \equiv \text{if } E_1 \text{ then } E_2 \text{ else } E_3 \text{ fi}$ definujeme krok výpočtu takto:
 - * Jestliže $E_1 \in Num$ a $E_1 \equiv \mathbf{0}$, pak $\text{if } E_1 \text{ then } E_2 \text{ else } E_3 \text{ fi} \mapsto (E_3)$.
 - * Jestliže $E_1 \in Num$ a $E_1 \not\equiv \mathbf{0}$, pak $\text{if } E_1 \text{ then } E_2 \text{ else } E_3 \text{ fi} \mapsto (E_2)$.
 - * Jestliže $E_1 \notin Num$, pak $\text{if } E_1 \text{ then } E_2 \text{ else } E_3 \text{ fi} \mapsto \text{if } F \text{ then } E_2 \text{ else } E_3 \text{ fi}$, kde $E_1 \mapsto F$.
 - Pro $E \equiv f(E_1, \dots, E_k)$ definujeme krok výpočtu takto:
 - * Jestliže $E_1, \dots, E_k \in Num$, pak $f(E_1, \dots, E_k) \mapsto (E_f(x_1 \upharpoonright E_1, \dots, x_k \upharpoonright E_k))$.
(V tomto formálním zápise se jedná o prosté „textové“ dosazení hodnot E_i za proměnné x_i v deklaraci E_f funkce f v Δ .)
 - * Jinak $f(E_1, \dots, E_k) \mapsto f(E_1, \dots, E_{i-1}, F, E_{i+1}, \dots, E_k)$, kde i je nejmenší index pro který platí $E_i \notin Num$ a $E_i \mapsto F$.

V zápise jednotlivých bodů vždy platí, že $E_1, E_2, \dots \in Exp(\Delta)$. Znak \equiv zde znamená „textovou“ rovnost na množině výrazů Exp . Při nejednoznačnosti vždy aplikujeme **první použitelné** pravidlo naší definice zleva.

Reflexivní a tranzitivní uzávěr relace \mapsto značíme \mapsto^* („výpočet“).

Tato rozsáhlá a důležitá definice si zaslouží několik podstatných připomínek. Za prvé si dobře povšimněte některých „aritmetických“ aspektů výpočtu.

- Výsledek odečítání je vždy nezáporný, neboli všechna záporná čísla jsou nahrazena nulou.
- Výsledek dělení je vždy celočíselný, počítáme jeho dolní celou část.
- **Dělení nulou** je definováno (není chybou), výsledkem je opět nula.

Další připomínka se týká pořadí vyhodnocování ve výrazu — to je přesně dáno pořadím pravidel v Definicí 9.2, neboli vždy aplikujeme první pravidlo, které aktuálně lze použít na výraz E , a to na prvním možném místě zleva. Mimo jiné je takto „definována“ nejvyšší priorita vyhodnocení uzávorkovaného výrazu.

Uvědomte si dobře, že definice výpočetního kroku \mapsto je (poněkud skrytě) **rekurzivní**. Třeba krok $(2 * 1) \mapsto 2$ je ve skutečnosti jediným krokem, přestože „vyvolá“ použití dvou pravidel v sobě – vyhodnocení součinu i odstranění závorek.

Ještě si uveďme, že naše definice připouští jistý **nedeterminismus** (poznámka jen pro čtenáře, kteří o nedeterminismu už slyšeli): Je možné mít v deklaraci Δ zadaných více rovnic pro tutéž funkci $f()$, pak se však z \mapsto stává pouhá relace. My se touto možností nebudeme zabývat.

9.3 Příklady výpočtů a důkazů

Příklad 9.3. Ukážeme si několik ilustrativních „výpočtů“ nad různými deklaracemi.

Uvažme deklaraci $f(x) = \text{if } x \text{ then } x * f(x - 1) \text{ else } 1 \text{ fi}$. Pak třeba $f(3) \mapsto^* 6$, neboť

$$\begin{array}{llll}
 f(3) & \mapsto \text{if } 3 \text{ then } 3 * f(3 - 1) \text{ else } 1 \text{ fi} & \mapsto 3 * f(3 - 1) & \mapsto \\
 3 * f(2) & \mapsto 3 * (\text{if } 2 \text{ then } 2 * f(2 - 1) \text{ else } 1 \text{ fi}) & \mapsto 3 * (2 * f(2 - 1)) & \mapsto \\
 3 * (2 * f(1)) & \mapsto 3 * (2 * (\text{if } 1 \text{ then } 1 * f(1 - 1) \text{ else } 1 \text{ fi})) & \mapsto 3 * (2 * (1 * f(1 - 1))) & \mapsto \\
 3 * (2 * (1 * f(0))) & \mapsto 3 * (2 * (1 * (\text{if } 0 \text{ then } 0 * f(0 - 1) \text{ else } 1 \text{ fi}))) & \mapsto 3 * (2 * (1 * 1)) & \mapsto \\
 3 * (2 * 1) & \mapsto 3 * 2 & \mapsto 6. &
 \end{array}$$

Uvažme deklaraci $f(x) = g(x - 1, x)$ a $g(x, y) = \text{if } x \text{ then } f(y) \text{ else } 3 \text{ fi}$. Pak například $f(3) \mapsto^* f(3)$, neboť

$$f(3) \mapsto g(3 - 1, 3) \mapsto g(2, 3) \mapsto \text{if } 2 \text{ then } f(3) \text{ else } 3 \text{ fi} \mapsto f(3).$$

Uvažme deklaraci $f(x) = f(x)$. Pak pro každé $n \in Num$ platí

$$f(n) \mapsto f(n)$$

a podobně $f(f(n)) \mapsto f(f(n))$. Ale $f(f(2 + 3)) \mapsto f(f(5)) \mapsto f(f(5))$. □

Poznámka: Všimněte si, že při našich úpravách výrazů si dovoluujeme vynechávat zbytečné „vnější“ závorky kolem celého výrazu.

Příklad 9.4. Jak bude přesně vyhodnocen následující výraz?

$$1 + 2 - 3 + 4 - 5$$

Řešení: Klíčem k řešení tohoto je správné pochopení Definice 9.2. Prvním použitelným pravidlem našeho deklarativního jazyka je to pro $E \equiv E_1 + E_2$. Je použito na prvním místě zleva, tj. pro $E_1 \equiv 1$ a $E_2 \equiv 2 - 3 + 4 - 5$. Podle definice je tedy nutno upravit $E_1 \in Num$ i $E_2 \notin Num$, neboli definici aplikovat (rekurzivně) na výraz E_2 .

Při vyhodnocování $E_2 = E' \equiv 2 - 3 + 4 - 5$ je prvním použitelným pravidlem opět to pro $E' \equiv E'_1 + E'_2$, přičemž $E'_1 \equiv 2 - 3$ a $E'_2 \equiv 4 - 5$. Podle definice je nutno v tomto místě vyhodnotit výraz $E'_1 \mapsto 0$. Celkem v prvním kroce

$$1 + 2 - 3 + 4 - 5 \mapsto 1 + 0 + 4 - 5.$$

Nakonec stejným postupem získáme:

$$1 + 0 + 4 - 5 \mapsto 1 + 0 + 0 \mapsto 1 + 0 \mapsto 1$$

□

Důkaz správnosti programu

Celá naše formalizace deklarativního jazyka směřuje k přesným matematickým důkazům algoritmů, takže si takové hned názorně ukážeme.

Příklad 9.5. Pro ukázkou uvažme deklaraci Δ obsahující pouze rovnici

$$f(x) = \text{if } x \text{ then } x * f(x - 1) \text{ else } 1 \text{ fi}.$$

Věta. Pro každé $n \in \mathbb{N}$ platí $f(\mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{m}$, kde $\mathbf{m} \equiv n!$.

Důkaz provedeme indukcí podle n :

- *Báze* $n = 0$. Platí $f(\mathbf{0}) \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } \mathbf{0} * f(\mathbf{0} - 1) \text{ else } 1 \text{ fi} \mapsto 1$ a také $0! = 1$.
- *Indukční krok*. Necht' $n + 1 \equiv \mathbf{k}$. Pak

$$f(\mathbf{k}) \mapsto \text{if } \mathbf{k} \text{ then } \mathbf{k} * f(\mathbf{k} - 1) \text{ else } 1 \text{ fi} \mapsto \mathbf{k} * f(\mathbf{w}),$$

kde $\mathbf{w} \equiv k - 1 = n$. Podle I.P. platí $f(\mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{u}$, kde $\mathbf{u} \equiv n!$. Proto $\mathbf{k} * f(\mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{k} * \mathbf{u} \mapsto \mathbf{v}$, kde $\mathbf{v} \equiv (n + 1) \cdot n! = (n + 1)!$. \square

Komentář: Vidíte, jak „hutný“ a přitom formálně zcela přesný zápis důkazu naše formalizace umožňuje? Promyslete si podrobně všechny jeho kroky ještě jednou a dobře si uvědomte, co z čeho vyplývá a jak na sebe navazují.

Důkazy „neukončenosti“ výpočtů

Jinou otázkou je, jak zdůvodnit, že některý výpočet neskončí. K tomu využijeme následující tvrzení:

Věta 9.6. *Bud' Δ deklarace. Pro každé $i \in \mathbb{N}$ definujeme relaci $\mapsto^i \subseteq \text{Exp}(\Delta) \times \text{Exp}(\Delta)$ předpisem $\mapsto^i = \underbrace{\mapsto \circ \dots \circ \mapsto}_i$. Dále definitoricky klademe $\mapsto^0 = \{(E, E) \mid E \in \text{Exp}(\Delta)\}$. Pak (relace „výpočet“) platí $\mapsto^* = \bigcup_{i=0}^{\infty} \mapsto^i$.*

Podle předchozí věty platí, že $E \mapsto^* F$ právě když $E \mapsto^i F$ pro nějaké $i \in \mathbb{N}$. Navíc musí existovat *nejmenší* i s touto vlastností. Toto pozorování bývá velmi užitečné v důkazech „neukončenosti“ výpočtů.

Příklad 9.7. Uvažme deklaraci $f(x) = f(x)$.

Věta. Pro každé $\mathbf{n} \in \text{Num}$ platí, že neexistuje žádné $\mathbf{m} \in \text{Num}$ takové, že $f(\mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{m}$.

Důkaz sporem: Předpokládejme, že existují $\mathbf{n}, \mathbf{m} \in \text{Num}$ takové, že $f(\mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{m}$. Pak existuje *nejmenší* $i \in \mathbb{N}$ takové, že $f(\mathbf{n}) \mapsto^i \mathbf{m}$. Jelikož výrazy $f(\mathbf{n})$ a \mathbf{m} jsou různé, platí $i > 0$. Jelikož $\mapsto^i = \mapsto^{i-1} \circ \mapsto$ a $f(\mathbf{n}) \mapsto f(\mathbf{n})$, platí $f(\mathbf{n}) \mapsto^{i-1} \mathbf{m}$, což je spor s minimalitou i . \square

Rozšiřující studium

Místo suchého studia si pro lepší seznámení s naším deklarativním jazykem mohou čtenáři pohlížet s jeho online interpretem poskytnutým Vaškem Brožkem na http://arran.fi.muni.cz/ib000/web_vyhodnot.cgi. Také je velmi vhodné si srovnat zde předloženou látku s předměty vyučujícími tzv. funkcionální programování (na FI třeba IB015). K samotnému pokročilému dokazování vlastností deklarativních algoritmů přistoupíme v příští lekci.

10 Důkazové postupy pro algoritmy

Úvod

Nakonec si ukážeme, jak formální deklarativní jazyk z Lekce 9 využít k formálně přesným induktivním důkazům vybraných algoritmů. Dá se říci, že tato lekce je „vrcholem“ v naší snaze o matematické dokazování algoritmů v informatice. Soustředte se v ukázkách důkazů na pochopení, jak jednotlivé formální matematické kroky korespondují s průběhem algoritmů.

Cíle

Na podkladě jednotlivých variant důkazů matematickou indukcí z Lekce 2 si ukážeme přehled formálních indukčních důkazových technik aplikovaných na vybrané algoritmy (v zápisech deklarativního jazyka).

10.1 Technika „fixace parametru“

Tato technika je vhodná pro případy, kdy je sice v algoritmu více parametrů, ale „zjevně“ dochází ke změně jen jednoho (nebo části) z nich a chování algoritmu ke zbylým „neměnným“ parametrům je dobře předvídatelné.

Příklad 10.1. Uvažme deklaraci Δ obsahující pouze rovnici

$$g(x, y) = \text{if } x \text{ then } y + g(x - 1, y) \text{ else } 0 \text{ fi}.$$

Věta. Pro každé $m, n \in \mathbb{N}$ platí $g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{z}$, kde $\mathbf{z} \equiv m \cdot n$.

Důkaz: Budiž $n \in \mathbb{N}$ libovolné ale pro další úvahy pevné. Dokážeme, že pro každé $m \in \mathbb{N}$ platí $g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{z}$, kde $\mathbf{z} \equiv m \cdot n$, indukcí vzhledem k m .

* *Báze* $m = 0$. Platí $g(\mathbf{0}, \mathbf{n}) \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } \mathbf{n} + g(\mathbf{0} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) \text{ else } \mathbf{0} \text{ fi} \mapsto \mathbf{0}$.

* *Indukční krok.* Necht' $m + 1 \equiv \mathbf{k}$. Pak

$$g(\mathbf{k}, \mathbf{n}) \mapsto \text{if } \mathbf{k} \text{ then } \mathbf{n} + g(\mathbf{k} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) \text{ else } \mathbf{0} \text{ fi} \mapsto \mathbf{n} + g(\mathbf{k} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) \mapsto \mathbf{n} + g(\mathbf{w}, \mathbf{n}),$$

kde je $\mathbf{w} \equiv m$. Podle I.P. platí $g(\mathbf{w}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{u}$ pro $\mathbf{u} \equiv m \cdot n$. Dále $\mathbf{n} + g(\mathbf{w}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{n} + \mathbf{u} \mapsto \mathbf{v}$, kde $\mathbf{v} \equiv n + (m \cdot n) = (m + 1) \cdot n = \mathbf{k} \cdot n$, a tím jsme dohromady hotovi s důkazem $g(\mathbf{k}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{v}$. □

10.2 Technika „indukce k součtu parametrů“

Toto lze použít především v případech, kdy se v průběhu algoritmu vždy některý parametr zmenšuje, ale pokaždé je to některý jiný parametr, takže v indukci se nelze zaměřit jen na jeden z nich.

Příklad 10.2. Uvažme deklaraci Δ obsahující pouze rovnici

$$g(x, y) = \text{if } x \text{ then (if } y \text{ then } g(x - 1, y) + g(x, y - 1) \text{ else } 0 \text{ fi) else } 0 \text{ fi}.$$

Věta. Pro každé $m, n \in \mathbb{N}$ platí $g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{0}$.

Tvrzení této věty **přímo nelze** dokázat indukcí vzhledem k m , ani indukcí vzhledem k n , neboť u žádného z m, n nemáme zaručeno, že se vždy zmenší. Důkaz lze ovšem postavit na faktu, že se vždy zmenší **alespoň jeden** z m, n , neboli se vždy zmenší **součet** m a n . To znamená, že výše uvedené tvrzení nejprve přeformulujeme do následující (matematicky ekvivalentní) podoby:

Věta. Pro každé $i \in \mathbb{N}$ platí, že jestliže $i = m + n$ pro kterákoliv $m, n \in \mathbb{N}$, pak $g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{0}$.

Důkaz indukcí vzhledem k i : Báze $i = 0$ znamená, že $0 = m + n$ pro $m, n \in \mathbb{N}$, neboli $m = n = 0$. Dokazujeme tedy, že $g(\mathbf{0}, \mathbf{0}) \mapsto^* \mathbf{0}$. Platí

$$g(\mathbf{0}, \mathbf{0}) \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then (if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{0} - \mathbf{1}, \mathbf{0}) + g(\mathbf{0}, \mathbf{0} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{0} \text{ fi) else } \mathbf{0} \text{ fi} \mapsto \mathbf{0}.$$

Indukční krok. Nechť $i + 1 = m + n$, kde $m, n \in \mathbb{N}$. Nyní rozlišíme tři možnosti (z nichž první dvě jsou svým způsobem jen rozšířeními předchozí báze indukce):

* Pro $m = 0$ platí

$$g(\mathbf{0}, \mathbf{n}) \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then (if } \mathbf{n} \text{ then } g(\mathbf{0} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{0}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{0} \text{ fi) else } \mathbf{0} \text{ fi} \mapsto \mathbf{0}.$$

* Pro $m > 0, n = 0$ platí

$$\begin{aligned} g(\mathbf{m}, \mathbf{0}) &\mapsto \text{if } \mathbf{m} \text{ then (if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{0}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{0} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{0} \text{ fi) else } \mathbf{0} \text{ fi} \mapsto \\ &\mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{0}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{0} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{0} \text{ fi} \mapsto \mathbf{0}. \end{aligned}$$

* Pro $m > 0, n > 0$ platí

$$\begin{aligned} g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) &\mapsto \text{if } \mathbf{m} \text{ then (if } \mathbf{n} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{0} \text{ fi) else } \mathbf{0} \text{ fi} \mapsto \\ &\mapsto \text{if } \mathbf{n} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{0} \text{ fi} \mapsto g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}). \end{aligned}$$

Podle I.P. platí $g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{0}$ a současně $g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{0}$, proto

$$g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{0} + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{0} + \mathbf{0} \mapsto \mathbf{0}.$$

Tím jsme s důkazem matematickou indukcí hotovi. □

Zajímavější verze

Udělejme si předchozí nudný příklad trochu zajímavějším (ale co se týče důkazu stále v podstatě stejným...).

Příklad 10.3. Uvažme deklaraci Δ obsahující pouze rovnici

$$g(x, y) = \text{if } x \text{ then (if } y \text{ then } g(x - \mathbf{1}, y) + g(x, y - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi) else } \mathbf{1} \text{ fi}.$$

Věta. Pro každé $m, n \in \mathbb{N}$ platí $g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{k}$, kde $k = \binom{m+n}{m}$ (kombinační číslo).

Toto tvrzení opět budeme dokazovat indukcí vzhledem k $i = m + n$.

Vzpoměňte si nejprve na známý *Pascalův trojúhelník* kombinačních čísel, který je definovaný rekurentním vztahem

$$\binom{a+1}{b+1} = \binom{a}{b+1} + \binom{a}{b}.$$

Nepřipomíná to trochu naši deklaraci? Je však třeba správně „nastavit“ význam parametrů a, b .

Důkaz indukcí vzhledem k i : *Báze* $i = 0$ znamená, že $0 = m + n$ pro $m, n \in \mathbb{N}$, neboli $m = n = 0$. Dokazujeme tedy, že $g(\mathbf{0}, \mathbf{0}) \mapsto^* \mathbf{1}$. Platí

$$g(\mathbf{0}, \mathbf{0}) \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then (if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{0} - \mathbf{1}, \mathbf{0}) + g(\mathbf{0}, \mathbf{0} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi) else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \mathbf{1}.$$

Indukční krok. Nechť $i + 1 = m + n$, kde $m, n \in \mathbb{N}$. Opět rozlišíme stejné tři možnosti:

* Pro $m = 0$ platí $\binom{n}{0} = 1$ a

$$g(\mathbf{0}, \mathbf{n}) \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then (if } \mathbf{n} \text{ then } g(\mathbf{0} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{0}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi) else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \mathbf{1}.$$

* Pro $m > 0, n = 0$ platí $\binom{m}{m} = 1$ a

$$\begin{aligned} g(\mathbf{m}, \mathbf{0}) &\mapsto \text{if } \mathbf{m} \text{ then (if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{0}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{0} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi) else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \\ &\mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{0}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{0} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \mathbf{1}. \end{aligned}$$

* Pro $m > 0, n > 0$ platí

$$\begin{aligned} g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) &\mapsto \text{if } \mathbf{m} \text{ then (if } \mathbf{n} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi) else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \\ &\mapsto \text{if } \mathbf{n} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}). \end{aligned}$$

Podle I.P. platí $g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{k}_1$, kde $\mathbf{k}_1 \equiv \binom{m-1+n}{m-1}$, a současně $g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{k}_2$, kde $\mathbf{k}_2 \equiv \binom{m+n-1}{m}$. Přitom z Pascalova trojúhelníka plyne

$$\binom{m+n-1}{m-1} + \binom{m+n-1}{m} = \binom{(m+n-1)+1}{m} = \binom{m+n}{m},$$

a proto

$$g(\mathbf{m} - \mathbf{1}, \mathbf{n}) + g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{k}_1 + \mathbf{k}_2 \mapsto^* \mathbf{k} \equiv \binom{m+n}{m}.$$

□

10.3 Technika „zesílení dokazovaného tvrzení“

Velmi častou situací při dokazování algoritmu je, že se zajímáme o hodnoty některých proměnných nebo „výstupy“ některé funkce, ale ke správnému matematickému důkazu musíme „postihnout“ i chování jiných funkcí a proměnných v algoritmu. Taková situace pak typicky vede na potřebu *zesílení požadovaného tvrzení* v matematické indukci.

Příklad 10.4. Uvažme deklaraci Δ obsahující tyto rovnice:

$$\begin{aligned} f(x) &= \text{if } x \text{ then } h(x) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \\ h(x) &= \text{if } x \text{ then } f(x - \mathbf{1}) + h(x - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \end{aligned}$$

Věta. Pro každé $n \in \mathbb{N}$ platí $f(\mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{m}$, kde $m = 2^n$.

Požadované tvrzení bohužel **nelze přímo** dokázat indukcí podle n . Řešením je přeformulování dokazovaného tvrzení do **silnější** podoby, kterou již indukcí dokázat lze:

Věta. Pro každé $n \in \mathbb{N}$ platí $f(\mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{m}$ a $h(\mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{m}$, kde $m = 2^n$.

Důkaz, již poměrně snadno indukcí vzhledem k n :

* *Báze* $n = 0$. Platí

$$\begin{aligned} f(\mathbf{0}) &\mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } h(\mathbf{0}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \mathbf{1}, \text{ kde } 2^0 = 1, \\ h(\mathbf{0}) &\mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } f(\mathbf{0} - \mathbf{1}) + h(\mathbf{0} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \mathbf{1}. \end{aligned}$$

* *Indukční krok*: Necht' $n + 1 \equiv \mathbf{k}$, pak platí

$$\begin{aligned} f(\mathbf{k}) &\mapsto \text{if } \mathbf{k} \text{ then } h(\mathbf{k}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto h(\mathbf{k}) \mapsto \\ &\mapsto \text{if } \mathbf{k} \text{ then } f(\mathbf{k} - \mathbf{1}) + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto f(\mathbf{k} - \mathbf{1}) + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \mapsto f(\mathbf{w}) + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}), \end{aligned}$$

kde $\mathbf{w} \equiv k - 1 = n$. Podle I.P. platí $f(\mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{m}$, kde $m = 2^n$. Zároveň také (naše „zesílení“) platí i $h(\mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{m}$, a proto

$$f(\mathbf{w}) + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{m} + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{m} + h(\mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{m} + \mathbf{m} \mapsto \mathbf{q},$$

kde $q = m + m = 2m = 2 \cdot 2^n = 2^{n+1} = 2^k$. Proto tranzitivně $f(\mathbf{k}) \mapsto \mathbf{q}$ a první část našeho tvrzení platí i pro $n + 1 \equiv \mathbf{k}$.

Podobně je třeba *ještě dokončit* druhou část tvrzení.

$$\begin{aligned} h(\mathbf{k}) &\mapsto \text{if } \mathbf{k} \text{ then } f(\mathbf{k} - \mathbf{1}) + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \\ &f(\mathbf{k} - \mathbf{1}) + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \mapsto^* f(\mathbf{w}) + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}), \end{aligned}$$

kde $\mathbf{w} \equiv k - 1 = n$. Podle I.P. platí $f(\mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{m}$, kde $m = 2^n$, a také $h(\mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{m}$, tudíž opět

$$f(\mathbf{w}) + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{m} + h(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \mapsto^* \mathbf{m} + h(\mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{m} + \mathbf{m} \mapsto \mathbf{q},$$

kde $q = m + m = 2 \cdot 2^n = 2^{n+1} = 2^k$. Proto $h(\mathbf{k}) \mapsto \mathbf{q}$ a i druhá část našeho tvrzení platí pro $n + 1 \equiv \mathbf{k}$. □

10.4 Dva dobře známé školní algoritmy

Následuje příklad, který zajisté každý, kdo přičichl k programování, už v nějaké podobě pozná. My si jej uvádíme především z výukových důvodů.

Číslice dekadického zápisu

Příklad 10.5. Mějme přirozené číslo x . Jednotlivé číslice i -tého řádu jeho dekadického zápisu získáme deklarací

$$c(x, i) = \text{if } i \text{ then } c(x \div \mathbf{10}, i - \mathbf{1}) \text{ else } x - \mathbf{10} * (x \div \mathbf{10}) \text{ fi}.$$

Dokažte:

Věta. Pro každá $m, i \in \mathbb{N}$ platí $c(\mathbf{m}, \mathbf{i}) \mapsto^* \mathbf{s}$, kde \mathbf{s} je číslice řádu i (počítáno od nultého zprava) v dekadickém zápise čísla \mathbf{m} , nebo $\mathbf{s} \equiv \mathbf{0}$ v případě, že dekadický zápis čísla \mathbf{m} má méně než $i + 1$ číslic.

Důkaz: Použijeme techniku fixace parametru m při indukci podle i .

* *Báze* $i = 0$. Platí

$$c(\mathbf{m}, \mathbf{0}) \mapsto^* \mathbf{m} - \mathbf{10} * (\mathbf{m} \div \mathbf{10}) \mapsto^* \mathbf{t}, \text{ kde } t = m \bmod 10.$$

V tomto výsledku \bmod znamená známou funkci modulo definovanou vztahem $x = \lfloor x/y \rfloor \cdot y + (x \bmod y)$. Tudíž t je poslední číslicí dekadického zápisu m .

* *Indukční krok:* Necht' $i + 1 \equiv \mathbf{j}$, pak platí

$$\begin{aligned} c(\mathbf{m}, \mathbf{j}) &\mapsto \text{if } \mathbf{j} \text{ then } c(\mathbf{m} \div \mathbf{10}, \mathbf{j} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{m} - \mathbf{10} * (\mathbf{m} \div \mathbf{10}) \text{ fi} \mapsto \\ &\mapsto c(\mathbf{m} \div \mathbf{10}, \mathbf{j} - \mathbf{1}) \mapsto^* c(\mathbf{p}, \mathbf{w}), \end{aligned}$$

kde $\mathbf{p} \equiv \lfloor m/10 \rfloor$ a $\mathbf{w} \equiv j - 1 = i$. Podle I.P. platí $c(\mathbf{p}, \mathbf{w}) \mapsto^* \mathbf{t}$ a t je číslice i -tého řádu dekadického zápisu čísla p . Jelikož $m = 10p + (m \bmod 10)$ a násobení deseti v dekadické soustavě znamená posun číslic v zápise „o jedno doleva“, je t zároveň číslice $i + 1 = j$ -tého řádu dekadického zápisu čísla m . To je přesně co bylo třeba dokázat. \square

Euklidův algoritmus

Již z dávných dob antiky pochází následující zajímavý a koneckonců velmi jednoduchý algoritmus teorie čísel. (Víte, pro zajímavost, jestli se tehdy vůbec mluvilo o algoritmech a programech, nebo jako to bylo?)

Věta 10.6. *Uvažme deklaraci Δ obsahující pouze rovnici*

$$g(x, y) = \text{if } x - y \text{ then } g(x - y, y) \text{ else } (\text{if } y - x \text{ then } g(x, y - x) \text{ else } x \text{ fi}) \text{ fi}.$$

Pak pro každé nenulové $m, n \in \mathbb{N}$ platí $g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) \mapsto^ \mathbf{z}$, kde z je největší společný dělitel čísel m, n .*

Důkaz indukcí k $i = m + n$. (Tj. dokazujeme následující tvrzení: *Pro každé $i \geq 2$ platí, že jestliže $i \geq m + n$, kde $m, n \in \mathbb{N}$, $m, n > 0$, pak z je největší společný dělitel čísel m, n .*)

V bázi pro $i = 2$ je $m, n = 1$ a platí

$$\begin{aligned} g(\mathbf{1}, \mathbf{1}) &\mapsto \text{if } \mathbf{1} - \mathbf{1} \text{ then } g(\mathbf{1} - \mathbf{1}, \mathbf{1}) \text{ else } (\text{if } \mathbf{1} - \mathbf{1} \text{ then } g(\mathbf{1}, \mathbf{1} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi}) \text{ fi} \mapsto \\ &\mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{1} - \mathbf{1}, \mathbf{1}) \text{ else } (\text{if } \mathbf{1} - \mathbf{1} \text{ then } g(\mathbf{1}, \mathbf{1} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi}) \text{ fi} \mapsto \\ &\mapsto \text{if } \mathbf{1} - \mathbf{1} \text{ then } g(\mathbf{1}, \mathbf{1} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{1}, \mathbf{1} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \mathbf{1}. \end{aligned}$$

Indukční krok. Necht' $i + 1 = m + n$ kde $m, n \in \mathbb{N}$. Probereme tři možnosti:

* $m = n$. Pak

$$\begin{aligned} g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) &\mapsto \text{if } \mathbf{m} - \mathbf{n} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{n}, \mathbf{n}) \text{ else } (\text{if } \mathbf{n} - \mathbf{m} \text{ then } g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m}) \text{ else } \mathbf{m} \text{ fi}) \text{ fi} \mapsto \\ &\text{if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{m} - \mathbf{n}, \mathbf{n}) \text{ else } (\text{if } \mathbf{n} - \mathbf{m} \text{ then } g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m}) \text{ else } \mathbf{m} \text{ fi}) \text{ fi} \mapsto \\ &\text{if } \mathbf{n} - \mathbf{m} \text{ then } g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m}) \text{ else } \mathbf{m} \text{ fi} \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m}) \text{ else } \mathbf{m} \text{ fi} \mapsto \mathbf{m}. \end{aligned}$$

* $m < n$. Pak

$g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) \mapsto$ if $\mathbf{m} - \mathbf{n}$ then $g(\mathbf{m} - \mathbf{n}, \mathbf{n})$ else (if $\mathbf{n} - \mathbf{m}$ then $g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m})$ else \mathbf{m} fi) fi \mapsto
if $\mathbf{0}$ then $g(\mathbf{m} - \mathbf{n}, \mathbf{n})$ else (if $\mathbf{n} - \mathbf{m}$ then $g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m})$ else \mathbf{m} fi) fi \mapsto
if $\mathbf{n} - \mathbf{m}$ then $g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m})$ else \mathbf{m} fi \mapsto if \mathbf{z} then $g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m})$ else \mathbf{m} fi \mapsto
 $g(\mathbf{m}, \mathbf{n} - \mathbf{m}) \mapsto g(\mathbf{m}, \mathbf{k})$,

kde $\mathbf{k} \equiv n - m$. Platí $m + k = m + (n - m) = n \leq i$, takže podle I.P. také platí $g(\mathbf{m}, \mathbf{k}) \mapsto^* \mathbf{z}$, kde z je největší společný dělitel čísel m a $n - m$. Ověříme, že z je největší společný dělitel čísel m a n .

- Jelikož číslo z dělí čísla m a $n - m$, dělí i jejich součet $(n - m) + m = n$. Celkem z je společným dělitelem m a n .
- Bud' d nějaký společný dělitel čísel m a n . Pak d dělí také rozdíl $n - m$. Tedy d je společný dělitel čísel m a $n - m$. Jelikož z je **největší** společný dělitel čísel m a $n - m$, nutně d dělí z a závěr platí.

* $m > n$. Pak

$$g(\mathbf{m}, \mathbf{n}) \mapsto^* g(\mathbf{m} - \mathbf{n}, \mathbf{n}) \mapsto g(\mathbf{k}, \mathbf{n}),$$

kde $\mathbf{k} \equiv m - n$. Podle I.P. platí $g(\mathbf{k}, \mathbf{n}) \mapsto^* \mathbf{z}$, kde z je největší společný dělitel čísel $m - n$ a n . Podobně jako výše ověříme, že z je také největší společný dělitel čísel m a n . \square

Poznámka: Jak byste výše uvedený zápis Euklidova algoritmu vylepšili, aby správně „počítal“ největšího společného dělitele i v případech, že $m = 0$ nebo $n = 0$?
Co v takových případech selže při současném zápise?

11 Nekonečné množiny a zastavení algoritmu

Úvod

Bystrého čtenáře může snadno napadnout myšlenka, proč se vlastně zabýváme dokazováním správnosti algoritmů a programů, když by to přece (snad?) mohl za nás dělat automaticky počítač samotný. Bohužel to však nejde a je hlavním cílem této lekce ukázat důvody proč.

Konkrétně si dokážeme, že nelze algoritmicky rozhodnout, zda se daný algoritmus na svém vstupu zastaví nebo ne. Hlavními nástroji, které použijeme, budou nekonečné množiny a důkazová technika tzv. Cantorovy diagonály, která se ve velké míře používá právě v teoretické informatice. (Pro zvědavé; obdobně, ale mnohem složitěji, lze dokázat že ani matematické důkazy nelze obecně algoritmicky konstruovat...)

Cíle

Zavedeme si v „naivním pohledu“ nekonečné množiny a techniku důkazu Cantorovou diagonálou. Pak tuto techniku využijeme k důkazu algoritmické neřešitelnosti problému zastavení.

11.1 O kardinalitě a nekonečných množinách

Definice: Množina A je „nejvýše tak velká“ jako množina B , právě když existuje injektivní funkce $f : A \rightarrow B$. Množiny A a B jsou „stejně velké“ právě když mezi nimi existuje bijekce.

V případech nekonečných množin místo „velikosti“ mluvíme formálně o jejich *kardinalitě*.

Komentář: Tyto definice kardinality množin „fungují“ dobře i pro nekonečné množiny.

- * Například \mathbb{N} a \mathbb{Z} mají stejnou kardinalitu („stejně velké“), tzv. *spočetně nekonečné*.
- * Lze snadno ukázat, že i \mathbb{Q} je spočetně nekonečná, tj. existuje bijekce $f : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{Q}$.
- * Existují ale i nekonečné množiny, které jsou „striktně větší“ než libovolná spočetná množina (příkladem je \mathbb{R}).
- * Později dokážeme, že existuje nekonečná posloupnost nekonečných množin, z nichž každá je striktně větší než všechny předchozí.

Věta 11.1. *Neexistuje žádné surjektivní (tudíž ani bijektivní) zobrazení $g : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{R}$.*

Neformálně řečeno, reálných čísel je striktně více než přirozených.

Důkaz sporem. Nechť takové g existuje a pro zjednodušení se omezme jen na funkční hodnoty v intervalu $(0, 1)$. Podle hodnot zobrazení g si takto můžeme „uspořádat“ dekadické zápisy **všech reálných** čísel v intervalu $(0, 1)$ po řádcích do tabulky:

$$\begin{array}{rcccccccccccc} g(0) = 0. & 1 & 5 & 4 & 2 & 7 & 5 & 7 & 8 & 3 & 2 & 5 & \dots \\ g(1) = 0. & & 2 & & & & & & & & & & \dots \\ g(2) = 0. & & & 1 & & & & & & & & & \dots \\ g(3) = 0. & & & & 3 & & & & & & & & \dots \\ g(4) = 0. & & & & & 9 & & & & & & & \dots \\ \vdots & \vdots & & & & & \ddots & & & & & & \dots \end{array}$$

Nyní sestrojíme číslo $\alpha \in (0, 1)$ následovně; jeho i -tá číslice za desetinnou čárkou bude 1, pokud v i -tém řádku tabulky na diagonále není 1, jinak to bude 2. V našem příkladě $\alpha = 0.21211\dots$

Kde se naše číslo α v tabulce nachází? (Nezapomeňme, g byla surjektivní, takže tam α musí být!) Konstrukce však ukazuje, že α se od každého čísla v tabulce liší na aspoň jednom desetinném místě, to je spor. (Až na drobný technický detail s rozvojem $\dots\bar{9}$.) \square

V obecnosti lze dokonce analogickým způsobem dokázat následovně.

Věta 11.2. *Bud' M libovolná množina. Pak existuje injektivní zobrazení $f : M \rightarrow 2^M$, ale neexistuje žádné bijektivní zobrazení $g : M \rightarrow 2^M$.*

Důkaz: Dokážeme nejprve existenci f . Stačí ale položit $f(x) = \{x\}$ pro každé $x \in M$. Pak $f : M \rightarrow 2^M$ je zjevně injektivní.

Neexistenci g dokážeme sporem. Předpokládejme tedy naopak, že existuje bijekce $g : M \rightarrow 2^M$. Uvažme množinu $K \subseteq M$ definovanou takto:

$$K = \{x \in M \mid x \notin g(x)\}.$$

Jelikož g je bijektivní a $K \in 2^M$, musí existovat $x \in M$ takové, že $g(x) = K$. Nyní rozlišíme dvě možnosti:

- $x \in g(x)$. Tj. $x \in K$. Pak ale $x \notin g(x)$ z definice K , spor.
- $x \notin g(x)$. To podle definice K znamená, že $x \in K$, tj. $x \in g(x)$, spor. \square

Komentář: Dvě navazující poznámky.

- Technika použitá v důkazech Vět 11.1 a 11.2 se nazývá *Cantorova diagonální metoda*, nebo také zkráceně *diagonalizace*.

Konstrukci množiny K lze znázornit pomocí následující tabulky:

	a	b	c	d	\dots
$g(a)$	\checkmark	$-$	$-$	\checkmark	\dots
$g(b)$	\checkmark	$-$	$-$	\checkmark	\dots
$g(c)$	$-$	\checkmark	$-$	\checkmark	\dots
$g(d)$	$-$	$-$	\checkmark	\checkmark	\dots
\vdots	\vdots	\vdots	\vdots	\vdots	\vdots

Symbol \checkmark resp. $-$ říká, že prvek uvedený v záhlaví sloupce patří resp. nepatří do množiny uvedené v záhlaví řádku. Tedy např. $d \in g(b)$ a $a \notin g(d)$.

- Z toho, že nekonečna mohou být „různě velká“, lze lehce odvodit řadu dalších faktů. V jistém smyslu je např. množina všech „problémů“ větší než množina všech algoritmů (obě množiny jsou nekonečné), proto nutně existují problémy, které *nejsou algoritmicky řešitelné*.

„Naivní“ množinové paradoxy

Naivní teorie množin, jak jsme si ji uvedli i v tomto předmětu, trpí mnoha neduhy a nepřesnostmi, které vyplynou na povrch především při „neopatrné manipulaci“ s

(nekonečnými) množinami. Abychom se těmto „neopatrnostem“ vyhnuli bez přílišné formalizace, dva základní z těchto paradoxů si nyní ukážeme.

Příklad 11.3. *Uvážíme-li nyní nekonečnou posloupnost množin*

$$A_1, A_2, A_3, \dots$$

kde $A_1 = \mathbb{N}$ a $A_{i+1} = 2^{A_i}$ pro každé $i \in \mathbb{N}$, je vidět, že všechny množiny jsou nekonečné a každá je „striktně větší“ než libovolná předchozí.

Kde však v tomto řazení mohutností bude „množina všech množin“?

Takto se koncem 19. století objevil první Cantorův paradox nově vznikající teorie množin. (Dnešní vysvětlení je jednoduché, prostě „množinu všech množin“ nelze definovat, prostě v matematice neexistuje.) \square

Brzy se však ukázalo, že je ještě mnohem hůř...

Russelův paradox

Fakt: Není pravda, že každý soubor prvků lze považovat za množinu.

- * $X = \{M \mid M \text{ je množina taková, že } M \notin M\}$. Platí $X \in X$?
 - Ano. Tj. $X \in X$. Pak ale X splňuje $X \notin X$.
 - Ne. Pak X splňuje vlastnost $X \notin X$, tedy X je prvkem X , tj., $X \in X$.
- * Obě možné odpovědi vedou ke sporu. X tedy nelze prohlásit za množinu.

Komentář: Vidíte zde podobnost přístupu s Cantorovou diagonalizací? Russelův paradox se objevil začátkem 20. století a jeho „jednoduchost“ zasahující úplně základy matematiky (teorie množin) si vynutila hledání seriózního rozřešení a rozvoj formální matematické logiky.

Pro ilustraci tohoto paradoxu, slyšeli jste už, že „v malém městečku žije holič, který holi právě ty muže městečka, kteří se sami neholí“?

Zmíněné paradoxy naivní teorie množin zatím v tomto kurzu nerozřešíme, ale zapamatujeme si, že většina matematických a informatických disciplín vystačí s „intuitivně bezpečnými“ množinami.

11.2 Algoritmická neřešitelnost problému zastavení

Fakt: Uvědomme si (velmi neformálně) několik základních myšlenek.

- * Program v každém programovacím jazyce je konečná posloupnost složená z konečně mnoha symbolů (písmena, číslice, mezery, speciální znaky, apod.) Nechť Σ je množina všech těchto symbolů. Množina všech programů je tedy jistě podmnožinou množiny $\bigcup_{i \in \mathbb{N}} \Sigma^i$, která je spočetně nekonečná. Existuje tedy bijekce f mezi množinou \mathbb{N} a množinou všech programů. Pro každé $i \in \mathbb{N}$ označme symbolem P_i program $f(i)$. Pro každý program P tedy existuje $j \in \mathbb{N}$ takové, že $P = P_j$.
- * Každý možný vstup každého možného programu lze zapsat jako konečnou posloupnost symbolů z konečné množiny Γ . Množina všech možných vstupů je tedy spočetně nekonečná a existuje bijekce g mezi množinou \mathbb{N} a množinou všech vstupů. Pro každé $i \in \mathbb{N}$ označme symbolem V_i vstup $g(i)$.

- * Předpokládejme, že **existuje program *Halt***, který pro dané $i, j \in \mathbb{N}$ zastaví s výstupem *ano/ne* podle toho, zda P_i pro vstup V_j zastaví, nebo ne.
- * Tento předpoklad dále dovedeme ke **sporu** dokazujícímu, že problém zastavení nemá algoritmické řešení.

Tvrzení 11.4. *Předpoklad existence programu *Halt* vede ke sporu.*

Důkaz: Uvažme program *Diag* s následujícím kódem:

```
input k;
if Halt(k,k) = ano then while true do ; done
```

(Program *Diag*(k) má na rozdíl od *Halt* jen jeden vstup k , což bude důležité.)

Fungování programu *Diag* lze znázornit za pomoci následující tabulky:

	P_0	P_1	P_2	P_3	\dots
V_0	✓	–	–	✓	\dots
V_1	✓	–	–	✓	\dots
V_2	–	✓	–	✓	\dots
V_3	–	–	✓	✓	\dots
\vdots	\vdots	\vdots	\vdots	\vdots	\ddots

Symbol ✓ resp. – říká, že program uvedený v záhlaví sloupce zastaví resp. nezastaví pro vstup uvedený v záhlaví řádku. Program *Diag* „**zneguje**“ diagonálu této tabulky.

Podle našeho předpokladu (*Diag* je program a posloupnost P_i zahrnuje **všechny programy**) existuje $j \in \mathbb{N}$ takové, že $Diag = P_j$. Zastaví *Diag* pro vstup V_j ?

- *Ano*. Podle kódu *Diag* pak ale tento program vstoupí do nekonečné smyčky, tedy **nezastaví**.
- *Ne*. Podle kódu *Diag* pak ale **if** test neuspěje, a tento program tedy **zastaví**.

Předpoklad existence programu *Halt* tedy vede ke sporu. □

Komentář: Otázkami algoritmické (ne)řešitelnosti problémů se zabývá *teorie vyčíslitelnosti*. Metoda diagonalizace se také často využívá v *teorii složitosti* k důkazu toho, že dané dvě složitostní třídy jsou různé.

Rozšiřující studium

Látka této lekce zabrousila až do teoretických hlubin matematické logiky a teorie množin. Další studium v těchto oblastech se dá očekávat hlavně u studentů specificky zaměřených teoretickým směrem (a mířících spíše do akademické než aplikační sféry), zajímajících se o matematiku samotnou nebo o teorii vyčíslitelnosti. Proto také uvedené pokročilé poznatky nebudou vyžadovány u zkoušky tohoto předmětu.

12 Délka výpočtu algoritmu

Úvod

Mimo samotné správnosti výsledku vypočteného zapsaným algoritmem je ještě jedno neméně důležité hledisko k posouzení vhodnosti algoritmu k řešení zadané úlohy. Jedná se o čas, který algoritmus stráví výpočtem.

Asi netřeba argumentovat, že přehnaně dlouhá doba odezvy programu je každému uživateli nepřijemná. A co třeba v real-time systémech, kde si zdržení prostě nemůžeme dovolit. Obligátní odpověď „kupme si rychlejší počítač“ bohužel není vždy řešením, jak při pokročilém studiu složitosti algoritmů sami poznáte. Mnohem větší potenciál zrychlení se skrývá v algoritmech samotných a jejich efektivním návrhu.

Cíle

V této lekci definujeme délku výpočtu algoritmu, přičemž definici postavíme na deklarativním jazyce z Lekce 9. Poté si ukážeme, jak se matematicky popisuje asymptotické chování funkcí, což se využívá především pro zjednodušené studium složitosti výpočtu algoritmu.

12.1 O významu délky výpočtu algoritmu

Uvažme deklarativní jazyk Definice 9.1.

Definice: Délkou výpočtu výrazu F nad deklarací Δ rozumíme nejmenší přirozené k takové, že pro něj existuje $\mathbf{m} \in Num$ pro něj $F \mapsto^k \mathbf{m}$. (Když takové \mathbf{m} neexistuje, klademe $k = \infty$.)

Komentář: Jaká je délka výpočtu následujících výrazů?

* $\mathbf{3} + \mathbf{4} - \mathbf{5} * \mathbf{6}$; tři kroky $\mathbf{3} + \mathbf{4} - \mathbf{5} * \mathbf{6} \mapsto \mathbf{3} + \mathbf{4} - \mathbf{30} \mapsto \mathbf{3} + \mathbf{0} \mapsto \mathbf{3}$.

* $\mathbf{3} + (\mathbf{5} - \mathbf{4}) * (\mathbf{6} \div \mathbf{2})$; tentokrát čtyři kroky $\mathbf{3} + (\mathbf{5} - \mathbf{4}) * (\mathbf{6} \div \mathbf{2}) \mapsto \mathbf{3} + \mathbf{1} * (\mathbf{6} \div \mathbf{2}) \mapsto \mathbf{3} + \mathbf{1} * \mathbf{3} \mapsto \mathbf{3} + \mathbf{3} \mapsto \mathbf{6}$.

* $\mathbf{2010}$; žádný krok, tj. $k = 0$.

Příklad 12.1. Pro ukázkou uvažme deklaraci Δ obsahující pouze rovnici

$$f(x) = \text{if } x \text{ then } x * f(x - 1) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi.}$$

Věta. Pro každé $n \in \mathbb{N}$ je délka výpočtu výrazu $f(\mathbf{n})$ rovna $4n + 2$.

Důkaz provedeme indukcí podle n :

- **Báze** $n = 0$. Platí $f(\mathbf{0}) \mapsto \text{if } \mathbf{0} \text{ then } \mathbf{0} * f(\mathbf{0} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \mathbf{1}$, což jsou přesně 2 kroky, tj. $4 \cdot 0 + 2$.
- **Indukční krok.** Nechť $n + 1 \equiv \mathbf{k}$. Pak

$$f(\mathbf{k}) \mapsto \text{if } \mathbf{k} \text{ then } \mathbf{k} * f(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \text{ else } \mathbf{1} \text{ fi} \mapsto \mathbf{k} * f(\mathbf{k} - \mathbf{1}) \mapsto \mathbf{k} * f(\mathbf{w}),$$

kde $\mathbf{w} \equiv k - 1 = n$. To jsou přesně 3 kroky. Podle I.P. je délka výpočtu výrazu $f(\mathbf{w})$ rovna $4n + 2$. Poté následuje ještě jeden poslední krok vynásobení \mathbf{k} . Celkem se provedlo $3 + 4n + 2 + 1 = 4(n + 1) + 2 = 4k + 2$ kroků. \square

Počítat přesně nebo raději ne?

Komentář: Jaký má smysl určení přesného počtu kroků algoritmu při dnešních CPU? Copak jsme dnes schopni jednoznačně říci, jak dlouho jedna instrukce CPU trvá? Z druh strany, i když víme, že algoritmus A třeba potřebuje $2n$ kroků výpočtu a algoritmus B třeba potřebuje $3n$ kroků, je mezi nimi až takový rozdíl? Stačí, když B spustíme na dvakrát rychlejším počítači a poměr se hned obrátí. Obě tyto prakticky motivované úvahy nás povedou k poznání, že **aditivní a multiplikativní faktory** funkce počtu kroků algoritmu jsou vlastně **zanedbatelné**.

12.2 Asymptotické značení a odhady funkcí

Zajímá-li nás jen **rychlost růstu** funkce $f(n)$ v závislosti na n , zaměřujeme se především na tzv. **asymptotické chování** f při velkých hodnotách n . V popisu f nás tedy nezajímají ani různé přičtené “drobné členy”, které se významněji projevují jen pro malá n , ani konstanty, kterými je f násobena a které jen ovlivňují číselnou hodnotu $f(n)$, ale ne rychlost růstu.

Komentář: Tak například funkce $f(n) = n^2$ roste (zhruba) stejně rychle jako $f'(n) = 100000000n^2$ i jako $f''(n) = 0.00000001n^2 - 100000000n - 1000000$. Naopak $h(n) = 0.00000000001n^3$ roste mnohem rychleji než $f'(n) = 100000000n^2$.

Pro porovnávání rychlostí růstů funkcí nám slouží následující terminologie.

Definice: Nechť $g : \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$ je daná funkce. Pro funkci $f : \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$ píšeme

$$f \in O(g)$$

pokud existují konstanty $A, B > 0$ takové, že

$$\forall n \in \mathbb{R}^+ : f(n) \leq A \cdot g(n) + B.$$

V praxi se obvykle (i když matematicky méně přesně) píše místo $f \in O(g)$ výraz

$$f(n) = O(g(n)).$$

Znamená to, slovně řečeno, že funkce f **neroste rychleji** než funkce g . (I když pro malá n třeba může být $f(n)$ mnohem větší než $g(n)$.)

Poznámka: Kromě vlastnosti $f \in O(g)$ se někdy setkáte i s vlastností $f \in o(g)$, která znamená $\lim_{n \rightarrow \infty} \frac{f(n)}{g(n)} = 0$ (funkce f **roste striktně pomaleji** než g).

Definice: Píšeme $f \in \Omega(g)$, neboli $f(n) = \Omega(g(n))$, pokud $g \in O(f)$. Dále píšeme $f \in \Theta(g)$, neboli $f(n) = \Theta(g(n))$, pokud $f \in O(g)$ a zároveň $f \in \Omega(g)$, neboli $g \in O(f)$.

Výraz $f(n) = \Theta(g(n))$ pak čteme jako “funkce f **roste stejně rychle** jako funkce g ”.

Značení: O funkci $f(n)$ říkáme:

- * $f(n) = \Theta(n)$ je **lineární** funkce,
- * $f(n) = \Theta(n^2)$ je **kvadratická** funkce,
- * $f(n) = \Theta(\log n)$ je **logaritmická** funkce,

- * $f(n) = O(n^c)$ pro nějaké $c > 0$ je *polynomiální* funkce,
- * $f(n) = \Omega(c^n)$ pro nějaké $c > 1$ je *exponenciální* funkce.

Příklad 12.2. *Příklady růstů různých funkcí.*

Funkce $f(n) = \Theta(n)$: pokud n vzroste na dvojnásobek, tak hodnota $f(n)$ taktéž vzroste (zhruba) na dvojnásobek. To platí jak pro funkci $f(n) = n$, tak i pro $1000000000n$ nebo $n + \sqrt{n}$, atd.

Funkce $f(n) = \Theta(n^2)$: pokud n vzroste na dvojnásobek, tak hodnota $f(n)$ vzroste (zhruba) na čtyřnásobek. To platí jak pro funkci $f(n) = n^2$, tak i pro $1000n^2 + 1000n$ nebo $n^2 - 99999999n - 99999999$, atd.

Naopak pro funkci $f(n) = \Theta(2^n)$: pokud n vzroste byť jen o 1, tak hodnota $f(n)$ už vzroste (zhruba) na dvojnásobek. To je **obrovský rozdíl** exponenciálních proti polynomiálním funkcím.

Pokud vám třeba funkce $999999n^2$ připadá velká, jak stojí ve srovnání s 2^n ? Zvolme třeba $n = 1000$, kdy $999999n^2 = 999999000000$ je ještě rozumně zapsatelné číslo, ale $2^{1000} \simeq 10^{300}$ byste už na řádek nenapsali. Pro $n = 10000$ je rozdíl ještě mnohem výraznější! \square

Příklad 12.3. *(opakovaný) Zjistěte, kolik znaků 'x' v závislosti na celočíselné hodnotě n vstupního parametru n vypíše následující algoritmus.*

Algoritmus 12.4.

```
foreach i ← 1,2,3,...,n-1,n do
  foreach j ← 1,2,3,...,i-1,i do
    vytiskni 'x';
  done
done
```

Zatímco v Lekci 8 jsme trochu zdlouhavě indukci dokazovali, že výsledkem je $\frac{1}{2}n(n+1)$ 'x', nyní si mnohem snadněji odvodíme, že počet 'x' je $\Theta(n^2)$, což je **dostačující asymptotická odpověď** ve většině inženýrských aplikací.

Důkaz: Shora hned odhadneme, že každá z n iterací vnějšího cyklu vytiskne po $i \leq n$ znaků 'x', takže celkem je nejvýše n^2 'x'. Naopak zdola hned vidíme, že posledních $n/2$ iterací vnějšího cyklu vytiskne $i \geq n/2$ znaků 'x', takže celkem je alespoň $(n/2) \cdot (n/2) = n^2/4$ 'x'. Z toho podle definice hned vyjde asymptotický odhad $\Theta(n^2)$. \square

12.3 Rekurentní odhady

V tomto oddíle si uvedeme krátký přehled některých rekurentních vzorců, se kterými se můžete setkat při řešení časové složitosti (převážně rekurzivních) algoritmů.

Lema 12.5. *Nechť $a_1, \dots, a_k, c > 0$ jsou kladné konstanty takové, že $a_1 + \dots + a_k < 1$, a funkce $T : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}$ splňuje nerovnost*

$$T(n) \leq T(\lceil a_1 n \rceil) + T(\lceil a_2 n \rceil) + \dots + T(\lceil a_k n \rceil) + cn.$$

Pak $T(n) = O(n)$.

Důkaz: Zvolme $\varepsilon > 0$ takové, že $a_1 + \dots + a_k < 1 - 2\varepsilon$. Pak pro dostatečně velká n platí (i se zaokrouhlením nahoru) $\lceil a_1 n \rceil + \dots + \lceil a_k n \rceil \leq (1 - \varepsilon)n$, řekněme pro všechna $n \geq n_0$. Dále zvolme dostatečně velké $d > 0$ tak, že $\varepsilon d > c$ a zároveň $d > \max \left\{ \frac{1}{n} T(n) : n = 1, \dots, n_0 \right\}$.

Dále už snadno indukcí podle n dokážeme $T(n) \leq dn$ pro všechna $n \geq 1$:

- Pro $n \leq n_0$ je $T(n) \leq dn$ podle naší volby d .
- Předpokládejme, že $T(n) \leq dn$ platí pro všechna $n < n_1$, kde $n_1 > n_0$ je libovolné. Nyní dokážeme i pro n_1

$$\begin{aligned} T(n_1) &\leq T(\lceil a_1 n_1 \rceil) + \dots + T(\lceil a_k n_1 \rceil) + cn_1 \leq \\ &\leq d \cdot \lceil a_1 n_1 \rceil + \dots + d \cdot \lceil a_k n_1 \rceil + cn_1 \leq \\ &\leq d \cdot (1 - \varepsilon)n_1 + cn_1 \leq dn_1 - (\varepsilon d - c)n_1 \leq dn_1. \end{aligned}$$

□

Lema 12.6. *Nechť $k \geq 2$ a $a_1, \dots, a_k, c > 0$ jsou kladné konstanty takové, že $a_1 + \dots + a_k = 1$, a funkce $T : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}$ splňuje nerovnost*

$$T(n) \leq T(\lceil a_1 n \rceil) + T(\lceil a_2 n \rceil) + \dots + T(\lceil a_k n \rceil) + cn. \quad (1)$$

Pak $T(n) = O(n \cdot \log n)$.

Důkaz (poněkud **nematematický** náznak): Bylo by možno postupovat obdobně jako v předchozím důkaze, ale výpočty by byly složitější. Místo formálního důkazu indukcí nyní předeštríme poměrně jednoduchou úvahu zdůvodňující řešení $T(n) = O(n \cdot \log n)$.

Představme si, že upravujeme pravou stranu výrazu (1) v následujících krocích: V každém kroku rozepíšeme každý člen $T(m)$ s dostatečně velkým argumentem m rekurzivní aplikací výrazu (1) (s $T(m)$ na levé straně). Jelikož $a_1 + \dots + a_k = 1$, součet hodnot argumentů všech $T(\cdot)$ ve zpracovávaném výrazu bude stále zhruba n . Navíc po zhruba $t = \Theta(\log n)$ krocích už budou hodnoty argumentů všech $T(\cdot)$ “malé” (nebude dále co rozepisovat), neboť $0 < a_i < 1$ a tudíž $a_i^t \cdot n < 1$ pro všechna i . Při každém z kroků našeho rozpisu se ve výrazu (1) přičte hodnota $cn = O(n)$, takže po t krocích bude výsledná hodnota

$$T(n) = t \cdot O(n) + O(n) = O(n \cdot \log n).$$

Vyzkoušejte si tento postup sami na konkrétním příkladě $T'(n) \leq 2T'\left(\frac{n}{2}\right) + n$. □

V obecnosti je známo:

Lema 12.7. *Nechť $a \geq 1$, $b > 1$ jsou konstanty, $f : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}$ je funkce a pro funkci $T : \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{N}$ platí rekurentní vztah*

$$T(n) \leq a \cdot T\left(\frac{n}{b}\right) + f(n).$$

Pak platí:

- * Je-li $f(n) = O(n^c)$ a $c < \log_b a$, pak $T(n) = O(n^{\log_b a})$.
- * Je-li $f(n) = \Theta(n^{\log_b a})$, pak $T(n) = O(n^{\log_b a} \cdot \log n)$.
- * Je-li $f(n) = \Theta(n^c)$ a $c > \log_b a$, pak $T(n) = O(n^c)$.

Důkaz tohoto obecného tvrzení přesahuje rozsah našeho předmětu. Všimněte si, že nikde ve výše uvedených řešeních nevystupují počáteční podmínky, tj. hodnoty $T(0), T(1), T(2), \dots$ – ty jsou “skryté” v naší $O()$ -notaci. Dále v zápise pro zjednodušení zanedbáváme i necelé části argumentů, které mohou být zaokrouhlené.

Příklad 12.8. *Algoritmus merge-sort pro třídění čísel pracuje zhruba následovně:*

- * Danou posloupnost n čísel rozdělí na dvě (skoro) poloviny.
- * Každou polovinu setřídí zvlášť za použití rekurentní aplikace merge-sort.
- * Tyto dvě už setříděné poloviny “slije” (anglicky merge) do jedné setříděné výsledné posloupnosti.

Jaký je celkový počet jeho kroků?

Nechť na vstupu je n čísel. Při rozdělení na poloviny nám vzniknou podproblémy o velikostech $\lceil n/2 \rceil$ a $\lfloor n/2 \rfloor$ (pozor na necelé poloviny). Pokud počet kroků výpočtu označíme $T(n)$, pak rekurzivní volání trvají celkem

$$T(\lceil n/2 \rceil) + T(\lfloor n/2 \rfloor).$$

Dále potřebujeme $c \cdot n$ kroků (kde c je vhodná konstanta) na slítí obou částí do výsledného setříděného pole. Celkem tedy vyjde

$$T(n) = T(\lceil n/2 \rceil) + T(\lfloor n/2 \rfloor) + cn \leq T(\lceil n/2 \rceil) + T(\lceil n/2 \rceil) + cn$$

a to už je tvar řešený v Lematu 12.6 pro $a_1 = a_2 = \frac{1}{2}$. Výsledek tedy je $T(n) = O(n \cdot \log n)$. (Stejný výsledek by bylo možno získat i z Lematu 12.7 pro $a = b = 2$). \square

Příklad 12.9. *Předpokládejme na vstupu dvě „dlouhá“ $2m$ -místná čísla (pro jednoduchost v dekadickém zápise) A a B . Součin $A \cdot B$ můžeme rychleji (než školním postupem) vypočítat takto:*

- * Čísla si „rozdělíme na poloviny“, tj. na čtyři m -místná čísla taková, že $A = A_1 + 10^m A_2$ a $B = B_1 + 10^m B_2$.
- * Rekurzivní aplikací téhož postupu vypočteme tři součiny $C_1 = A_1 \cdot B_1$, $C_2 = A_2 \cdot B_2$ a $D = (A_1 + A_2) \cdot (B_1 + B_2)$.
- * Dále už jen sečteme (ověřte si snadno sami)

$$A \cdot B = C_1 + 10^m(D - C_1 - C_2) + 10^{2m}C_2.$$

Jaký je celkový počet jeho kroků?

Postupujeme obdobně předchozímu příkladu. Nechť $T(n)$ je počet kroků výpočtu pro vstupní čísla A a B délky nejvýše $n = 2m$. Tři rekurzivní volání pro součiny se aplikují na čísla délek nejvýše m a $m + 1$ (pro $(A_1 + A_2) \cdot (B_1 + B_2)$), takže trvají celkem $T(\lceil n/2 \rceil) + T(\lceil n/2 \rceil) + T(\lceil n/2 \rceil + 1)$. Pomocné výpočtu součtu a rozdílu snadno vykonáme v $O(n)$ krocích a pomocné násobení mocninou 10 je pouhým posunutím číslic. Celkem tedy

$$T(n) = 2T(\lceil n/2 \rceil) + T(\lceil n/2 \rceil + 1) + O(n) \leq 3T(\lceil n/2 \rceil + 1) + O(n).$$

Navíc člen „+1“ lze v argumentu asymptoticky zanedbat, a proto podle Lematu 12.7 vypočítáme $\log_2 3 \simeq 1.585 > 1$ a $T(n) = O(n^{\log_2 3}) \simeq O(n^{1.585})$, což je výrazně rychlejší než školní postup v čase $O(n^2)$ pro velká n . \square

Rozšiřující studium

Poslední lekce našeho učiva nás dovedla do zajímavé a užitečné oblasti výpočetní složitosti. S problematikou zjišťování délky výpočtu („rychlosti“) algoritmu se studenti určitě setkají v předmětech zabývajících se návrhem algoritmů. Alespoň základní znalost problematiky složitosti by měl mít každý programátor, aby dokázal psát rozumně efektivní programy.

Na otázky rychlosti algoritmů pokročile navazuje teorie výpočetní složitosti, která se dále zabývá otázkami, proč pro mnohé problémy efektivní algoritmy neexistují (a existovat nejspíše ani nemohou). Později se tak studenti setkají třeba s pojmem NP-úplnosti – základním kritériem „efektivní neřešitelnosti“ problému.

Závěrem

Gratulujeme všem, kteří se naším nelehkým učebním textem „prokousali“ až sem, a přejeme mnoho úspěchů v dalším studiu informatiky.

Konečně znovu připomínáme, že nedílnou součástí našeho studijního textu je Interaktivní osnova předmětu IB000 v IS MU a v ní přiložené online odpovědníky určené k procvičování přednesené látky.

<http://is.muni.cz/el/1433/podzim2010/IB000/index.qwarp>